BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 71

CENA 4.000 DINARA

NINĐA

LEDENI DAH SMRTI

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US $, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

ĐEREK FINEGAN

LEDENI DAH SMRTI

Derek Finegan
LEDENI DAH SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 71 — APRIL 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4. 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

LEDENI DAH SMRTI

Levelin se retko smejao. Uostalom, ni njegovo grubo, četvrtasto lice, sa crtama koje kao da su bile dletom urezane u kamen, nije ni bilo stvoreno za smeh.

Levelinovo lice su Bog — ili genetika — stvorili da zadaje strah. Ono je to i činilo. Retko kada bilo je potrebno da pokaže zube i napne mišiće ruku nad kojima su pucali šavovi pretesne odeće neukusno ble štave elegancije.

Ovoga puta, međutim, Levelin se nasmejao, zastavši sa ru kom u vazduhu pre nego što će pljesnuti kartom o golu površinu stola obeleženu tragovima prosutog alkohola i pepelom sa cigareta neopreznih pušača. Taj osmeh bio je, začudo, još strašniji nego uobičajeni, drve ni izraz njegovog lica.

— Pogledajte to, momci — za brunda. — Da li ste ikada videli pobožnijeg čoveka?

Marston nehajno baci pogled prema uglu nevelike prostorije. Tamo je Romero sedeo na ivici postelje, povijenih ramena, upola okrenut prljavom zidu, nagnut nad brojanice stisnute u sklopljenim šakama koje je držao pod samom bradom.

Romerovo mrmljanje na trenutak prestade i jedno uplašeno oko okrete se prema trojici kartaša za stolom.

— Samo ti nastavi, momak — ohrabri ga Marston, ružno se cereći. — Ta molitva, istina, neće odložiti tvoj put u pakao, ali će ti možda skratiti za koji dan boravak u njemu, ha-ha -ha!

— Igramo li ili ne, boga mu? — procedi jetko treći za stolom. Benetu se žurilo da povrati izgubljeni novac, iako su igrali u sitne pare tek koliko da ubiju vreme. Nizak i mršav, uskih ramena i grudi, sa krupnim zamagljenim očima na pre planulom licu, Benet je nervozno lupkao skupljenim kartama po ivici stola. Nije bio novac u pitanju, do đavola; Benet jednostavno nije voleo da gubi.

Opet ukočenog lica, Levelin konačno tresnu svojom kartom o sto i igra se nastavi u sve gu šćem oblaku duvanskog dima.

Opet upola okrenut zidu sa brojanicama pred samim usnama, Romero nastavi da mrmlja.

— Umalo da me sada uhva-

te, Les — gotovo je šaputao promuklim, nervoznim šapatom čoveka koji samo sa mnogo uloženog napora savlađuje strah. — Ipak, suviše su glupi da bi shvatili kako je u ove brojanice ugrađen minijaturni predajnik. Ne znam da li me u ovom trenutku slušaš, ili se sve ovo samo snima na jednu od tvojih kaseta, ali sada to nije bitno. Ako me i čuješ, znam da si predaleko da bi... da bi bilo šta učinio pre nego što taj telefon u uglu zazvoni... A ka da zazvoni, to će značiti kraj za mene... Kad su me uvodili u ovu kućicu, video sam da je na verandi već spremna vreća cementa pored gomile šljunka...

Opet je bacio uplašen pogled prema stolu, zaćutavši na trenutak. Tamo se Benet promuklo smejao, privlačeći sebi gomilu sitnog novca, dok je Marston poluglasno psovao, naliva jući sebi u čašu viski otužnog mirisa.

— Uskoro — nastavi Romero da mrmlja — uskoro će mi jedan od njih iz blizine ispaliti metak u potiljak... Negde napolju, verovatno, da ne bi ostali tragovi krvi i mozga u ovoj kućici... A onda će na brzinu izmešati beton i zaliti moje mrtvo telo pre nego... pre nego što ga preko ivice njihovog čamca nemarno odgurnu...

Romero proguta pljuvačku i rukavom pocepane košulje obrisa znoj koji mu je u krupnim kapima tekao niz lice i grudi. Gadilo mu se od mirisa sopstvenog znoja, od grča straha u želucu, od osećaja da će njegova creva uskoro bučno zahtevati da se isprazne i učiniti njegovu smrt još ružnijom i prljavijom.

— Ostavite me dole, Lesli — šaputao je uzbuđeno, gotovo je dva mareći da li će ga trojica ubica čuti ili ne. — Ne želim da se moje telo vuče po stolovima policijskih mrtvačnica, pro kletstvo... Znam da ćeš im ti krvavo naplatiti moju smrt, ali zapamti da ova trojica, Levelin, Marston i Benet, nisu ništa drugo već obične plaćene ubice kojima upravlja neko drugi... Već sam ti ispričao sve što sam doznao o bandi krijumčara oružja, Les... i siguran sam da tebi više neće moći da izmaknu... Žao mi je što nisam stigao da doznam i ime gla vnog, ali, do đavola, ovoga puta bili su brži od mene...

Za stolom Benet gnevno opsova, tresnuvši karte pred sebe. Pogled mu zastade na povijenim Romerovim leđima i on shvati da ima odličan način da na nekome isprazni svoj bes.

— Prestani da mrmljaš! — zaurla. — Prokletstvo, čovek ne može da misli od tvojih gluposti! Zaveži, jesi li čuo?

U Romerovim očima nije se moglo videti ništa osim straha kada se okrenuo naglo, sa trzajem čitavog tela.

— Ostavi momka na miru — zabrunda Levelin. — Ima sasvim dovoljno svojih muka... Hajde, ko sada deli?

Tresući se čitavim telom, tako da su brojanice jedva čujno zveckale, Romero se ponovo okrete zidu.

— Lesli — šaputao je užurbano — sada znam... osećam da nema više mnogo vremena... Sada znaš — ili ćeš saznati — sve što i ja o ovoj prokletoj bandi... ovih nekoliko poslednjih... poslednjih trenutaka neka ostanu za tajnu koju želim da ti poverim...

Kratkim pogledom Romero proveri da li ga neko od trojice čuvara drži na oku, a onda se lagano spusti na postelju, licem okrenut zidu, i privuče brojanice do samih usana.

— Ja znam, Lesli — reče posle dužeg ćutanja. — Znam ko si ti i šta si... Već dugo, gotovo od trenutka kada sam te upoznao, osećao sam da ti nisi običan čovek... ma kako ubedljivi bili tvoji motivi za borbu protiv organizovanog zločina... Pokušao sam da doznam nešto više o tebi od Tabasko Pita i Sumiko... novinarska radoznalost, naravno... ali oni su uvek nekako uspevali da se izvuku iz takvih razgovora... a onda...

Nova provala gneva i smeha za stolom, zveket sitnog novca koji prelazi sa jedne na drugu stranu. Ne osvrćući se, Romero je znao da je na trenutak zaboravljen i malo pojača svoj šapat.

— A onda su svi ti delići mozaika... sakupljani mesecima... iznenada stvorili sliku u koju najpre nisam želeo da poverujem... Ali, ti znaš mene: tvrdoglav sam kao mazga... kao meksikanska mazga, tako si uvek govorio... Zainatio sam se da otkrijem istinu o tebi, iako mi je sve vreme nešto govorilo da je to saznanje mnogo, mnogo puta opasnije nego uhođenje bande krijumčara oružja sa svim njihovim plaćenim ubicama...

Romero još jednom obrisa lice od znoja, osećajući kako mu se mokri rukav lepi za mišiće ruke.

— Otišao sam u Japansku četvrt — nastavi grozničavim šapatom. Prošli su dani pre nego što sam na starim slikama i u prodavnicama japanskih antikviteta otkrio tragove onoga što sam naslućivao... Mijamoto, onaj stari antikvar iz Ulice Giri pomogao mi je, mislim čak i ne znajući za čim tragam...

Telefon je bio spušten na pod prazne prostorije, u samom uglu, daleko od stola, tako da je Romero bio jedini koji ga je čuo kada je prvi put tiho, melodično zazvonio.

— Telefon, Lesli — mrmljao je, dižući glas sve više i više. — To je kraj, siguran sam... Njihovi ljudi javljaju im da je

moja priča o bandi iz Sausalita izmišljena... Za nekoliko minuta će me ubiti, ali ih se više ne bojim... Ne bojim se čak ni smrti, veruj mi... Jer, ono što sam doznao o tebi... Mijamoto mi je to rekao, ne znam da li sam pomenuo Mijamota? On...

Telefon zazvoni drugi put i Levelin se trže.

— Oh, najzad — reče sa olakšanjem, odbacujući karte na sto sa licem nagore. — Igri je bio kraj.

Podigao se bez žurbe, spor, težak, kao medved na koga je građom i podsećao. Romero nastavi da mrmlja, iako je osećao da pogledi preostale dvojice sa da počivaju na njegovim leđima.

— Isprva je mislio da me zanimaju samo stare, egzotične japanske legende, ali je onda shvatio da imam dublji razlog za to... Ispričao sam mu o nekim stvarima koje su se u poslednje vreme dogodile u ovom gradu... stvarima o kojima ti, bez sumnje, znaš mnogo više nego svi ostali stanovnici San Franciska... I video sam kako se njegove stare japanske oči šire od iznenadne navale gotovo atavističkog straha...

— Da? — reče Levelin u mikrofon podignute slušalice. — Ja sam... Ne, ne, ništa drugo, drži se svoje priče... Vrlo miran... sem što se neprestano moli bogu, ha-ha-ha!

— Od Mijamota sam po prvi put čuo reč »ninđa« izgovorenu ozbiljno, gotovo pobožno — šaputao je Romero u mikrofon. — Trudio se da to sakrije, ali mu nije uspevalo... Video sam da me laže kada je rekao da su legende o ninđama preterane... Shvatio sam da ninđe, ipak, još uvek postoje!

— Pa da — reče promuklo Levelin. — Vrlo jasno... Sigurno, vodićemo računa... O kej, vidimo se za dva sata...

— I ne samo to — Romero je sada govorio skoro sasvim glasno, ali žurno, nerazumljivo, tako da ostali nisu obratili pažnju na značenje izgovorenih reči. — Ne samo to, Lesli... Mijamoto je shvatio da je jedan od ninđi ne samo u Americi već i ovde, u gradu... Žao mi je što sam nehotice odao deo tvoje tajne nastojeći da doznam što više o tebi, ali... Mislim da nema pravog razloga za zabrinutost, Mijamoto nikako ne može naslutiti o kojem sam čoveku govorio, jer je i dalje čvrsto uveren kako ninđa može postati samo Japanac... Čak ne svaki Japanac...

Iako nije gledao prema trojici svojih čuvara, znao je šta se događa. Levelin stoji još uvek pored telefona, opuštenih šaka. Druga dvojica se pogledima dogovaraju ko će mu prići i naterati ga da ustane i izađe na verandu. Neka ih, neka odugovlače... sada je svaki tre

nutak — svaki sekund — veoma važan...

— Mijamoto mi tvrdi da samo samuraj iz ratničke kaste ima dovoljno telesne i duhovne snage da postane ninđa, ali ja sada znam da to nije istina... Jer, TI si ninđa, Lesli Eldridže... uprkos tvom neosporno američkom poreklu i... Ali, do đavola, sada to nije važno... Čujem Benetove korake na podu, čujem škljocanje dok ubacuje metak u cev pištolja... Ono što sam doznao o tebi... ninđo... nije nigde zapisano, da jem ti časnu reč, jer...

— Hajde, — reče Benet ledenim glasom. — Dosta je bilo izležavanja, momak! Idemo u šetnju!

— **Santa Maria y tođos los santos** mrmljao je Romero, s naporom se uspravljajući, spuštajući noge na pod. Nije digao pogled prema svojim dželatima, nije odvojio brojanice od usana, svestan čak i u takvom trenutku da su oni toliko navikli na njegovo mrmljanje da neće ni obratiti pažnju na značenje reči koje i dopru do njihovih ušiju. — Tvoja je tajna sasvim bezbedna, Les, veruj mi... I neka se sva prokletstva sveta sruče na ovu trojicu ubica i onoga ko ih je poslao na moj trag...

Levelin, ne pomerajući se sa mesta, otvori jednom rukom vrata i u prostoriju naglo navre vlažni vazduh Zaliva, rasterujući pred sobom nagomilani duvanski dim.

Nepune četiri milje dalje svetla San Franciska osvetljavala su veliki deo površine Zaliva, u ovo doba noći mirne i ćutljive, nedirnute penušavim tragovima ribarskih i izletničkih čamaca koji preko dana i rano uveče podsećaju na užurbani mravinjak.

— Dobro je — reče Benet. — Stani tu, momak...

— To je sve, Lesli — šaptao je Romero, zagledan u svetla grada. — Reci Sumiko i Pitu da sam do poslednjeg trenutka mislio na njih... i ... ako budeš imao vremena... otiđi do Valjeha... Nisam odavno bio na grobu moje majke, Les, i sada mi je teško što...

Nije čuo pucanj, samo je u jednom jedinom sasvim kratkom deliću sekunde osetio vrelinu barutnih gasova na vratu i potiljku.

Benet je znao svoj posao; pogođen u potiljak, Romero je pao pravo napred, kao proštac, ne pomerivši se na vlažnim daskama verande. Glava i gornji deo tela ostali su da štrče preko kraja dasaka nadnetih nad mirnu vodu, i u mrtvoj tišini trojica ubica jasno su mogli čuti kako glomazne, teške kapi padaju u vodu odakle će ih struje brzo odneti, uklanjajući sve tragove.

— Hajde, na posao! — teško uzdahnu Levelin, izlazeći na

verandu. — Otvori taj cement, Marstone, boga mu, šta si se ukočio? Nisi nikada video svežeg mrtvaca? Benete, gde je lopata? Hajde, ljudi, mrdnite već jednom, nećemo da sedimo ovde do jutra!

Bacio je još jedan pogled preko Zaliva, pre nego što se i sam dao na posao da za Romera načini ono što se u žargonu plaćenih ubica naziva »čizme od betona«. Taj postupak veoma je pogodan za skrivanje mrtvih tela ako u blizini imate malo cementa, šljunka i duboku vodu; telo čije su noge opterećene grubim betonskim blokovima zauvek ostaje na dnu, uspravno kao hrana za ribe koje će veoma brzo očistiti sve meso, ostavljajući kostur kao jezivog stražara u carstvu večite polutame...

*
* *

Dve milje dalje, na sredini između gata 43 1/2 i Tiburona, tačno na putanji kojom se danju i kreće trajekt što povezuje obalu San Franciska i njegovo izletište na drugoj strani Zaliva, prolazeći pored ostrva Ejndžel, jedan čovek ugasi snažni motor svog čamca koji je sve do tog trenutka hrlio pravo prema onih nekoliko vidljivih svetala Tiburona.

U iznenadnoj tišini glasno odjeknu šuštanje iz minijaturnog zvučnika, nemarno pričvršćenog komadom lepljive trake na komandnu tablu motornog čamca, tako da ga čovek može čuti i pored buke motora. Tanak kabl povezivao je zvučnik sa kasetofonom postavljenim na pod, uz njegovu desnu nogu.

Čovek još jednom pogleda kroz staklo vetrobrana, procenjujući brzinu kojom inercija još nosi čamac prema ostrvu Ejndžel, a onda se saže i isključi kasetofon. Mikro-kaseta iz njega bila je snimljena gotovo do samog kraja i on je pažljivo vrati na početak pre nego što je izvadio iz kasetofona i ostavio na sigurno mesto u jednu od pregrada kabine.

Šumovi koji su sada dopirali iz zvučnika nisu više imali značaja za njega, jer je Romero mrtav.

A on je kriv za njegovu smrt. Nije bio dovoljno brz kada je shvatio šta se događa. Nije bio dovoljno oprezan, inače bi mnogo ranije shvatio šta se događa...

— Jedan dobar čovek manje — reče poluglasno, iako je na čamcu bio sasvim sam. — U za menu za trojicu lupeža. Još uvek veoma loš odnos za dobre...

Njegovo preplanulo lice oštrih crta, međutim, nije pokazivalo ni traga osećanjima koja su ga razdirala iznutra. Ne samo zato što je on ninđa...

Oduvek je umeo da se kontroliše. Naučio je tu veštinu mnogo pre nego što se vratio iz Ja-

pana kao punokrvni japanski ni nđa i uzeo ime koje i sada nosi, potpuno odbacujući svoj dotadašnji život...

Duga i uska vreća od grubog mornarskog platna stajala je pri slonjena uza zid i on je otvori, spretnim i hitrim pokretima. Zbacio je sa sebe laku odeću, fa rmerke i majicu, i počeo da navlači jednodelni kostim od guste crne svile, tako tesan da se pod njom ocrtavao svaki njegov mišić kada ga je konačno navukao.

Meka obuća, takođe crne boje, i kapuljača na kojoj su se mogla videti samo dva uska izreza za oči, dovršila je proces njegovog pretvaranja u ninđu, to smrtonosno biće koje kao da je izašlo iz krvavih japanskih legendi da seje strah i trepet po Zapadnoj obali američkog kontinenta.

Posle odeće, na red je došao širok opasač od crne kože. Ne samo opasač, već i pravi mali tajni arsenal sićušnih predmeta koji se u rukama ninđe pret varaju u opasno oružje. Iz vreće zatim izroni vakizaši, dugi nož, ili bolje kratki mač, čije dve stope čelika ubijaju isto onako sigurno kao i rafal iz automatske puške. I to sa mnogo manje buke...

I katana na kraju. Katana, mač za koji legenda kaže da je u njemu duša samuraja...

Pričvršćen, zajedno sa korica ma, ukoso preko leđa ninđe, katana je ćutljivi saveznik, uvek nadohvat ruke, spreman da kao zmija otrovnica jurne iz svog skrovišta i zada smrtonosni ujed.

Ninđa je, bez preterivanja, praktično nesavladiv. Broj pro tivnika i njihovo naoružanje tu ne igraju veliku ulogu, jer nika kva zamka nijednog ninđu neće dovesti u situaciju da se otvoreno sukobi sa tako nadmoćnim suparnicima. Njihov crni kostim i veština privlačenja čini ih doslovno nevidljivim i zato, kada padne noć, svako kome je ninđa na tragu ima utisak da mu već navlače mrtvački pokrov preko lica...

Sada je Lesli bio spreman. Izašao je na prednji deo čamca i tu seo, prekrštenih nogu, nepomičan kao stena.

Otpor vode konačno je zaustavio kretanje čamca i on se sada blago njihao na površini vode, gotovo na istom mestu. Proći će još sati pre nego što jutarnja oseka pokrene vodu iz Zaliva prema otvorenom okeanu kroz tesnac Zlatna vrata.

Znao je da se njegova silueta ocrtava prema svetlijoj pozadini neba nad San Franciskom, ali je isto tako znao i da trojica Romerovih ubica neće biti toliko oprezni da na tamnoj povr šini tragaju za nečim tako slabo vidljivim kao što je nešto ta mnija senka. Jedino čega se oni boje jesu buka motora i snažni reflektori obalske straže, iako

im iskustvo govori da u ovo doba za takav susret ima veoma malo izgleda.

Oni su plaćene ubice koje znaju da pred njih smeju da stanu samo naoružani policajci, pripadnici obalske straže i članovi neke druge bande, iako su masovni obračuni te vrste postali retkost, čak i u Čikagu. Nijedan od njih neće razmišljati o mogućnosti da ih napadne jedan jedini čovek, skriven plaštom noći, ovde, nasred Zaliva.

Uostalom, Zaliv je ovde i najdublji. Ovo će biti mesto određeno da primi posmrtne ostatke Karlosa Marije Romera, Leslijevog prijatelja.

Jednog od retkih koji je uspeo da otkrije tajnu jedinog američkog ninđe. Tajnu koja se plaća životom.

Sa dva izuzetka, svi koji su tu tajnu na bilo koji način doznali već su mrtvi...

Brujanje snažnog motora prvo je upozorilo ninđu da ubice dolaze. Svetla koja su se pojavila iza zamračenog ostrva Ejndžel kretala su se pravo prema njemu, što je značilo da je dobro procenio njihove namere.

Tih kao senka, on se uspravi na samom pramcu svog čamca, prateći pogledom motorni čamac sa trojicom ubica i telom njihove žrtve. Još jedva milja do njih i to se rastojanje smanjuje iz časa u čas.

Oni će uskoro odlučiti da se zaustave i spuste Romerovo telo u mračnu vodu. U tom trenutku on mora biti u blizini.

Zakoračio je i bez ijednog šuma se spustio u vodu, procenivši da će relativno kretanje oba čamca biti nedovoljno da ih dovede u neposrednu blizinu u času kada se drugi gliser zaustavi. Isto onako bešumno kako je zaronio u vodu, on je nastavio da pliva, snažnim, ravnomernim zamasima koji su samo izgledali spori.

Zastao je samo jednom da osluša zvuk motora čamca koji mu se brzo približavao. Još dve stotine jardi, ne više.

Zaronivši, on ubrza pokrete ruku i nogu, podsećajući za tre nutak na snažnog delfina koji guta prostor pred sobom. Na samoj površini mogao bi plivati za nijansu brže, ali u tom slučaju zapenjena voda mogla bi ga otkriti svojim svetlucanjem, čak i ako brujanje motora priguši šum njegovog kretanja.

Još sto jardi. Sada je dovoljno blizu i može čekati trenutak kada će...

Da!

Motor glisera naglo zaćuta i ninđa podiže gornji deo tela nad vodu, posmatrajući kako se mračna silueta čamca naglo približava. Dovoljno su blizu da može razlikovati senke ljudi koji se kreću po nevelikoj palubi.

Inercija je nosila čamac prema njemu i on načini samo nekoliko pokreta nogama da bi

što pre smanjio rastojanje do njega.

Njih trojica su tamo, uz levi bok. Iako govore tiho, voda pre nosi svaku izgovorenu reč.

— Hajde, Benet, boga mu! Šta si se ukočio? Pomozi!

— Jesam li ti rekao da nam toliki beton nije potreban, prokletstvo! Ima tu bar sto funti da se digne, čoveče!

Kao pokretna senka, ninđa izroni iz vode kraj suprotnog boka i uhvati se prstima za ogradu. Kapi vode bešumno su se slivale niz glatku svilu njegovog kostima kada se izvukao na palubu i stao za leđa trojici ljudi koji su se upinjali da nešto bezobličnо i teško odvoje od palube.

— Čemu tolika žurba? — upita ninđa tiho. — Možda bi neko želeo da vidi kakvu to pošiljku dostavljate ribama u Zalivu?

Levelin, on je uvek bio spor, ne toliko zbog svog glomaznog i nespretnog tela, već zato što misli i reaguje sporo. Levelin će biti poslednji koga će smrt stići nad telom njegove žrtve.

Benet je u nepovoljnom polo žaju, jer sa obe ruke drži ukočene noge leša obavijene debelim komadima vreće pune još vlašnog betona. Ako ih ispusti, beton će pasti na njegova stopala i on to zna. Iako će ubrzo shvatiti da je njegova jedina šansa u tome, ni Benet nije tre nutno opasan...

Samo Marston, dakle. Biće to dečja igra za ninđu...

Marston je jedini imao vremena i prostora da odskoči korak unazad, sa divljim krikom na usnama. Stigao je čak da posegne rukom pod svoj karira ni sako, vođen instinktom ubice kome je poslednja želja da bar uzvrati udarac u času kada zna da će umreti. Jer, ta nejasna crna senka bez lica koja stoji pred njim može biti samo Smrt i niko drugi...

Bez žurbe, ninđa podiže obe ruke, sklapajući šake nad levim ramenom, tamo gde je štrčala duga drška katana. Čelični prsti sklopiše se oko ukrašene drške i plemeniti čelik zasikta kao zmija izlećući iz glatkih ko rica.

Sečivo kratko blesnu u tami, nalik jednoj od onih munja koje u doba suše osvetljavaju samo najviše vrhove Sijera Nevade. Opisavši četvrtinu kruga, oštrica se sruči na izloženi Marstonov vrat, izvijen u pokušaju da desnom rukom dohvati dršku pištolja skrivenog pod suprotnim pazuhom.

Ljudski mišići i ljudske kosti nisu nikakva prepreka za oštricu vođenu rukom pravog majstora. Kao kroz vodu, čelik pro juri Marstonovim telom, glatko presekavši ključnjaču i ukoso razdvajajući rebra da bi se ponovo pojavio na levoj strani te la, u visini pojasa.

Gornji deo Marstonovog tela

odlete preko ivice čamca, pljusnuvši u vodu. Kao da se budi iz sna, Benet zaurla, ispuštajući noge leša na svoja stopala, a onda zaurla još jednom kad se teret sruči na njih. Ipak, i njegova desna ruka zaroni pod ra skopčani sako, tražeći dršku pištolja.

Nalik medvedu, Levelin se sporo okretao, tražeći pogledom onoga koji je izazvao svu tu gužvu i zbrku oko njega. Prsti na rukama neodlučno su mu se širili, kao da traže nešto oko če ga bi se sklopili, dovoljno dugo da shvati šta se to, do đavola, dešava. U međuvremenu, Benet istrže pištolj iz futrole i vri snu, shvatajući da taj pokret nema više nikakvog smisla.

Katana horizontalno prozvižda prostorom koji je trenutak ranije zauzimao gornji deo Marstnovog tela, gotovo zakačivši ostatak trupa koji je neko čudo ravnoteže još održavalo usp ravno na nogama ukočenim iznenađenim. Benet je bio dovoljno daleko da mu ukoso zasečeni vrh mača ne odvoji potpuno glavu od vrata, ali ne i predaleko da mu ninđa dugim rezom, od uha do uha, ne preseče grkljan i glasne žice, gušeći u krvi kraj krika izbačen iz plu ća snagom očajnika.

Debeo mlaz krvi zali Levelina po licu, i on se trže, nespret no se odmičući od tople tečnosti oštrog mirisa.

— Ko? — reče promuklo, tre pćući očima i naginjući se napred da bi bolje video protivnika u crnom. — Ko je to?

Još uvek je treptao dok je obarao pogled da bi njime ispratio mač koji mu je sporo prodirao u telo, pored samog srca. Refleksi su pokrenuli njegove šake naviše i sklopili ih oko oštrice, ali je katana tako oštar da čak i najlakši dodir može značiti gubitak jednog ili više prstiju.

— Tvoja smrt — reče ninđa tiho dok je Levelin glupo buljio u svoje šake bez prstiju. — Ja sam tvoja smrt...

Levelin otvori usta da nešto progovori, ali na usta mu navre samo mlaz guste, crne krvi. Padajući nauznak, preko ograde, on oslobodi oštricu mača, sada prevučenu tankom, masnom skramom tamne boje.

Kleknuvši na ivicu, ninđa spusti oštricu mača u vodu, strpljivo čekajući da strujanje vode očisti katana od prljave krvi ubica. Tek kada je mač ponovo bio u svojim koricama, on se okrete Romerovom ispruženom telu.

— Bio si u pravu, prijatelju — reče tiho. — Kazna ih je stigla veoma brzo, ali ono najgore sačuvao sam za ljude koji su ih poslali za tobom. Počivaj u miru, tamo gde si želeo... a na jednom grobu u Valjehu od sada će uvek biti svežeg cveća...

Bez napora je podigao telo prijatelja na ruke i gotovo ne-

žno ga spustio preko ivice. Teret na mrtvim nogama povukao ga je vertikalno naniže, kao nož zariven u vodu.

Kada se okrenuo, njegava noga dotače nešto na podu umazanom krvlju i ču se slabašni zveket.

Romerove brojanice ostale su na palubi. Grč smrti nije bio dovoljno snažan da ih zadrži i u njegovoj ruci.

Ninđa je već bio zamahnuo rukom da ih baci u vodu, ali se u poslednjem trenutku predomi slio.

— O, ne — reče za sebe. — Ne još. Ove će brojanice nekom biti takođe potrebne za njegovu poslednju molitvu...

*
* *

— Japanka — reče Dafi čvrsto, tresnuvši kriglu o sto. — Japanka, Reks. Po sto dolara, boga mu!

— Koreja — Reks je zaboravio na svoju kriglu buljeći u devojku, ali ne i raspravu sa Dafijem. — Moj matori je bio tamo pedeset i neke i imam go milu slika koje je doneo iz jedne kuće u Pusanu.

— Pa šta?

— Pa ništa. Bile su tu dve ili tri ženske koje su izgledale isto ovako: sitne, krhke, a sa telom od kojeg čovek počne da se rita i grize zemlju!

— O kej! — Dafi isprazni kriglu jednim gutljajem i priteže malo opasač koji je pridržavao kožne pantalone. Niz obrijanu glavu pružao se dug i ružan oži ljak od nečijeg lanca za bicikl, ali je njegovo lice pokazivalo da ga to nije naučilo opreznosti. — Sto zelembaća, rekao sam. Japanka.

— Sto dolara! — prezrivo reče Reks. — Sranje! Šta je sto dolara?

— O kej. Dvesta.

— Ne — Reks lagano otpi gutljaj piva, brišući usta podlanicom. Pogled mu je bio uprt u devojku na drugoj strani Ulice Pauel, ali su mu oči bile stakleste. — Idemo da je pitamo, ali...

— Ali?

— Onaj ko izgubi opkladu drži je dok je onaj drugi tuca. Može?

Dafi se piskavo nasmeja, zabacujući glavu, ali je sada i njegov pogled bio prikovan za figuru devojke na drugoj strani.

Ne samo njegov i Reksov, uostalom. Svaki pravi muškarac zadržao je bar na trenutak pogled na savršenoj figuri u mini suknji i tankoj, otvorenoj majici koja je više otkrivala nego skrivala krupne i pune dojke, možda samo za nijansu prevelike za to telo, ali možda upravo zato još uzbudljivije.

— O kej, Dafi?

— Ne znam... Ulica je puna sveta, boga mu... Kako to misliš da izvedeš?

— Prosto — Reks je zadovoljno gladio svoju takođe glatko

obrijanu glavu. — Prošetaj ma lo niz ulicu, tamo taksisti čekaju pred hotelom »Čenselor«... jedan od njih sigurno je izašao iz kola na ovoj vrućini, a?

— Aha, i ja mislim da će tako biti... Ubacićeš je u kola?

— Kao paketić. Nema više od sto funti u njoj, kladim se, iako ima sise kao boginja. Ti samo budi spreman da u pravom trenutku otvoriš zadnja vrata...

Cereći se, Dafi lagano uspravi svojih šest stopa mišića i kostiju, odevenih u crnu kožu. Njegovi lanci i narukvice su zveckali dok je odmicao prema hotelu »Čenselor« njišući se u hodu kao kauboj. Ljudi su mu se žurno razmicali sa puta, niko pri čistoj svesti neće stati na put grmalju obrijanom do glave čije oči govore da je spreman na sve.

Sačekavši nekoliko trenutaka, Reks isprazni svoju kriglu, a onda pođe preko ulice. Ne pravo prema devojci koja je šetkala pred salonom za lepotu »Marinelo«; iz iskustva je znao da njegova pojava ne deluje umirujuće na mlade devojke čiji posao nije prostitucija.

Pogledala ga je, ipak, dok je ukoso prelazio ulicu i on opsova u sebi, motreći je ispod oka.

Đavolski zgodna, prokletstvo. Iako je taj glupan Dafi u pravu. Nije iz Koreje, vidi se... nije čak ni čista Japanka, ali se Japan vidi u tim krupnim bademastim očima, kao ugalj crnoj kosi i prozračnom tenu. Čoveče, ako joj je koža po čitavom telu takva, biće to jedna od najzgodnijih žena koju je ikada osetio pod sobom!

Da, želi je, sada to sigurno zna. I oseća. Želi da raskine rukama tu imitaciju odeće na njoj, da otkrije te ludo lepe, ponosne dojke, da zarije zube u njih i sluša je kako vrišti.

Do đavola sa Dafijem? Gde je? Šta čeka? Mala će nešto posumnjati i umaći, a onda...

Leženo se naslonio na zid dvadesetak stopa od nje, umiren time što mala Japanka ne pokazuje da joj je njegovo ponašanje sumnjivo.

Oh, bože kako je dobra ta ženska... čak ni previše mlada. I iskusna, vidi se to u njenom držanju... Oh, bože, oseća da će ga ona iscediti do zadnje kapi kada se jednom zarije u nju... Oh, bože...

Galama, tamo niz ulicu, u visini hotela. Vrištanje sirena.

Odvojivši se od zida, Reks se isceri. Dobri stari Dafi... ščepao je jedna kola i sada stiže...

Zakoračivši, Reks se obliznu.

— Sada si moja — reče za sebe, sasvim tiho, iako bi najradije zaurlao od trijumfa. — Sada si moja, mačko!

Šta se to događa? Ona stoji i mirno ga posmatra onim ogromnim, divnim očima... Zar je moguće da se prevario i da je i ona jedna od drolja koje može

dobiti za nekoliko dolara? Boga mu...

Naglo presekavši put kolima desno od sebe, jedan taksi, uz škripu guma, zaustavi se uz samu ivicu trotoara.

Sada!

Iako otupeo od piva, Reks je bio još uvek veoma hitar i spretan. Poleteo je napred, dugim skokom, šireći ruke da obuhvati devojku oko onih divnih kukova, odvoji je od tla i ubaci kroz vrata taksija koja je Dafi već otvorio. Još samo nekoliko palaca i...

Umesto da uplašeno vrisne, da ustukne, ili bar pokuša da se izmakne u stranu, devojka načini korak napred, čvrsto steže ući levom rukom kaiš torbice okačene o rame.

»Tu nešto prokleto nije u redu!«, prolete Reksu kroz glavu. Možda bi trebalo da...«

Prekasno!

Silina njegovog naleta dovede ga suviše blizu devojci koja je munjevitim pokretom dizala lepo izvajanu nogu. U času kada ga je udarac pogodio tačno među noge, Reksove oči ostadoše prikovane za komadić bele svile koji se nazirao pod potpuno podignutom kratkom suknjom devojke.

Bol ga zaslepi, kao bela munja, i on zaurla prodorno, instinktivno se skupljajući u klupče da padne na trotoar, štiteći rukama povređeno mesto. Udarac vrhom male ženske cipele u slepoočnicu jedva da je i primetio, toliko je bio snažan talas bola koji mu je prošao telom trenutak ranije.

Naginjući se preko sedišta da pridrži otvorena zadnja desna vrata, Dafi je nekoliko trenutaka zbunjeno buljio u tu sitnu, krhku devojku koja je sa dva udarca bacila Reksa na tle. Pro kletstvo!

Izleteo je, puštajući da se zadnja vrata zatvore, sa psovkom na usnama. Jedna noga mu je već dotakla asfalt kolovoza, levo od kola kada je shvatio da mu je put na tu stranu blokiran.

Reagovao je instinktivno, ma nirom borca mnogo puta proverenog u uličnim tučama. Prljav udarac glavom, odozdo u bradu, najpogodniji dok se podiže pokušavajući da se izvuče kroz vrata taksija.

Alli...

Uspeo je potpuno da se uspravi, a da se njegova glava nije sudarila ni sa kakvom preprekom; na tom putu njegove oči prošle su gotovo čitavom visinom — i širinom! — čoveka koji mu je preprečio put.

Prokletstvo, pa taj je pravi džin od čoveka. On...

— Zdravo, ortak! — reče tiho najkrupniji momak koga je Dafi ikada video. Preplanulo lice, duga plava kosa zabačena unazad sa čela, izlizane farmerke i košulja od džinsa, razdrlje

na na moćnim grudima. — Žuriš nekuda?

Dafi otvori i zatvori usta, ne znajući šta da kaže. Do đavola, šta tu i ima da se kaže? Ili će se nekako otresti tog grmalja i zbrisati, ili...

Saginjući se naglo, on zadade strahovit udarac levicom, ciljajući protivnikov pleksus. Ta kav udarac može da reši svaku borbu ako pronađe svoj cilj, ali je u ovom slučaju predstavljao samo način da se dobije nekoli ko dragocenih delića sekunde.

Nimalo iznenađen što je uda rac u pleksus promašio, Dafi de snicom posegnu u saru čizme i mnogo puta izvedenim pokretom istrže iz njega nož. Opruga škljocnu gotovo istog trenutka i sečivo blesnu na suncu, počinjući svoj smrtonosni pohod na više, pokret koji će otvoriti utrobu suparnika od malog trbuha gotovo do grudne kosti.

— Hej, hej! — reče plavokosi džin mirno. — Vidi ti njega!

Sa osmehom koji mu nije silazio sa lica, on ščepa sa obe šake ruku sa nožem, zaustavljajući je na samom početku njene putanje. Pre nego što je Dafi i shvatio šta se dogodilo, njegova ruka puče kao komad suvog drveta na podignutom kolenu protivnika.

Vrisnuo je i ispustio nož, naslanjajući se leđima o krov ko la iza sebe.

— Eto vidiš — reče brižno plavokosi. — Povredio si se, ortak... Trebalo je da znaš da su te igračke opasne!

Zamagljenim očima Dafi je buljio u široka pleća kako se odmiču od njega, jedva svestan Reksovog bolnog urlanja na tro toaru iza njega. Noge mu popu stiše i on se sruči na sedište taksija, pridržavajući oprezno de snu ruku levom.

Šta se to dogodilo? Da li je moguće da su njega i Reksa... njega i Reksa... prokletstvo!

Na drugoj strani ulice, plavo kosi džin i sitna devojka crne kose osmehnuše se jedno drugom.

— A ti si govorio kako je ovo opasan kraj, Pite — reče devojka. — Ovi momci ovde su obični amateri, znaš.

— Oni su prljavi — odvrati muškarac, sležući ramenima. — Imala si sreće što je taj tvoj momak bio đavolski neoprezan, ne nadajući se nikakvom ozbiljnijem otporu, inače...

— I da je bio oprezniji ništa se ne bi dogodilo. Ti si bio u blizini, zar ne?

— A-ha! — plavokosi Pit za dovoljno se proteže. — Prijala mi je ova mala jutarnja gimnastika, znaš. U poslednje vreme posao za Leslija pretvorio se u dosadna preturanja po gomilama isečaka i razgovore sa neza nimljivim ljudima... Mesecima već nisam čuo pucanj ispaljen u gnevu, Sumiko. Neverovtno, ali istinito!

Lice devojke bilo je ozbiljno. Možda čak i suviše ozbiljno, u velikom neskladu sa veselim govorom njenog prijatelja.

Poznavali su jedno drugo veoma dobro; godinama su doslovno živeli zajedno. Ona, zaljubljena u jednog ninđu, i on, najbolji prijatelj ninđe...

— Šta se dogodilo, Sumiko? — reče plavokosi zastajući i skupljajući obrve. — Romero?

Ona klimnu glavom, izbegavajući njegov pogled.

— Mrtav? Noćas?

— Da. Lesli nije stigao na vreme, Pite...

— Prokletstvo! — procedi Pit kroz zube nemoćno stežući pesnice. — Prokletstvo! Prokletstvo! Prokletstvo!

— Romero je bio divan čovek — vrlo tiho reče devojka, tako tiho da je njen glas jedva nadjačavao buku saobraćaja u živoj Ulici Elis u koju su skrenuli. — I izvanredan novinar, jedan od retkih koga je novac zanimao manje od istine...

— Jedini pošten novinar u ovom prljavom gradu! — zlobno reče Pit. — Znaš, ponekad žalim što onaj zemljotres devetsto šeste nije uništio prokleto zmijsko gnezdo i bacio ga u okean!

— Nemoj da te čuju ljudi iz trgovinske komore — bledo se osmehnu devojka. — Turisti donose gomile para u ovaj grad, znaš... Na žalost, oni nisu jedini...

— Tačno. Trgovci drogom, trgovci oružjem i oni koji zarađuju na svim ostalim porocima mnogo više, zar ne? Čekaj... Lesli je uhvatio njegove ubice, pretpostavljam?

— Da, uhvatio ih je. I ne samo to: Romero je imao uz sebe jedne od onih brojanica u koje sam ugradila minijaturni radio-predajnik, tako da je mogao pratiti sve što se događa do... do samog kraja...

— Romero je rekao sve što je doznao?

— Sve. Držao se hrabro, Pite...

— Ništa drugo nisam ni očekivao od njega. Zbog čega nas sada Les zove?

— Želi da čujemo kasetu koju je snimio dok je Romero govorio. Nada se da će nam neko od imena nešto značiti; imena što ih je Romero otkrio u svojoj istrazi.

— Ko ga je provalio, Sumiko, to bih voleo da znam?

— Ko zna? — sleže devojka ramenima. — Lesli će to doznati. Uskoro, nadam se.

— Gde nas čeka?

— Na Embarkaderu. U stvari, kod ulaza na parking trajektne luke.

— Da nećemo možda na izlet u Sausalito? Hej!

Ovaj poslednji povik bio je upućen taksiju koji je lagano krstario suprotnom stranom Ulice Market, gotovo izgubljen u koloni vozila što hita prema o-

bali Zaliva. Zaustaviti taksi u ovo doba dana i na ovom mestu prava je veština, ali Pitov džinovski rast i glas u skladu sa ogromnim kapacitetom pluća činili su čuda.

Praćeni radoznalim pogledima stotinak prolaznika koje je Pitov povik zaustavio u mestu, oni pretrčaše široku ulicu, ne mareći za gnevni zvižduk policajaca na uglu, stotinak jardi dalje.

Glasno su se nasmejali kada su se vrata taksija zalupila za njima. Njih dvoje, a naročito onaj treći, ninđa, nisu obični ljudi i za njih takve gluposti kao što su saobraćajni propisi ne mogu važiti kao za obične ljude...

Desetak blokova dalje taksi naglo skrete u Ulicu Stjuart, da bi zatim projurio ispod Embarkadero Friveja. Po šest traka na obe strane auto-puta nisu po nekad dovoljne da obezbede br žu tempo vožnje za hiljade i hiljade vozila koja hitaju prema mostu za Ouklend, i još dalje na jug, ili se odatle vraćaju pre ma jezgru San Franciska.

Ovoga jutra odeća ninđe ničim se nije razlikovala od odeće drugih mlađih stanovnika grada; njegov kostim od crne svile korisno mu je poslužio u mračnoj noći, ali bi odista bio previše upadljiv na dnevnoj sve tlosti, u živoj trajektnoj luci. Kao i njegovo oružje, naravno.

Što ne znači da je ninđa bez mačeva i kostima manje opasan nego sa njima. Naprotiv.

Sačekao je prijatelje ležerno oslonjen o glatki zid zgrade tra jektne luke. Osmehnuo im se i klimnuo glavom, ne vadeći cigaretu iz usta, ali Sumiko primeti da njegove oči ne miruju i da pogled ninđe neprestano kruži po okolini tragajući, poput radara, za bilo kakvim zna kom koji bi najavljivao opasnost po njega ili njegove prijatelje.

— Haragei? — upita ga tiho, podižući glavu i istežući se na prste da bi mu usnama dota kla glatko izbrijani, preplanuli obraz.

— Da. Ništa neočekivano.

— Ništa neočekivano? — Pit takođe neupadljivo pređe pogledom po okolini. — Šta radimo ovde, Les?

Govorili su o jednom specifi čnom osećanju koje poznaje sva ki ninđa. Japansko ime za to je haragei, što mnogi, nedovoljno precizno, prevode izrazom »šesto čulo«. Haragei je, zapravo, manifestacija jedinstva koje ni nđa ostvaruje sa svojom okolinom, pa čak i na ovako bučnom i živom mestu kao što je trajektna luka.

Svako mesto ima svoju atmo sferu, svoj karakteristični sklad hiljada i hiljada detalja, gla sova, pokreta, kao što se lice i pokreti svakog čoveka pokoravaju unutrašnjem skladu koji

čini njegovu ličnost. Ninđe su obučene da podsvesno opažaju svaki poremećaj tog sklada i signale koji dolaze iz podsvesti da bi ih upozorili da nešto nije u redu nazivaju imenom haragei...

— Idemo — reče mirno Lesli, odvajajući se od zida i odbacujući popušenu cigaretu pre ma rešetkama ulične kanalizaci je. — Trajakt polazi za desetak minuta.

— Šta radimo u Sausalitu? — zagunđa Tabasko Pit, iako je već dugim koracima sledio Le slija. — Zar mi nisi rekla da je Romero stradao u Tiburonu, Su miko.

— I jeste. Šta je sa kasetom, Les?

— Evo je — ninđa iz džepa svoje sportske košulje izvuče mikrokasetu u plastičnoj kutiji ci i dodade je devojci. — Preslu šao sam je i odlučio da pozovem jednog od ljudi koje je Ro mero pomenuo kao pripadnika bande trgovaca oružjem. Upalilo je.

— Zakazao si mu sastanak? — isceri se Tabasko. — Na tra jaktu, a?

— Da. Njegovo ime je, uzgred, Sardžent. Ili je to možda samo nadimak. Pite?

— Sardžent? — Tabasko se promuklo nasmeja. — Boga mu, kako je ovaj svet mali, a?

— Poznaješ ga?

— Samo po čuvenju. Bio je narednik »Zelenih bereta« u Vi jetnamu i otuda i nadimak. De mobilisali su ga, mnogo pre za vršetka rata; ono što je sa svojim odeljenjem napravio u nekom vijetnamskom selu bilo je previše čak i za želuce ljudi koji su komandovali prilikom ma sakra u Mi Laju. Hmm... znao sam da se bavi svim i svačim, ali ne i da je umešan u trgovinu oružjem...

— Romero tvrdi da jeste, a ja sam sklon da mu poverujem. Uostalom, reakcija na moj poziv bila je gotovo trenutna. I to nešto govori, zar ne?

— Njegova ideja je bila da sastanak bude na trajektu? — tiho upita devojka. U gomili ve selih turista, oni su se već peli na najvišu palubu velikog trajekta, sa koje će se pružati divan pogled na gotovo čitav Zaliv.

— Ne, moja. Rekao sam da ne želim da mi se dogodi ono što se dogodilo Romeru. Verovatno se još uvek slatko smeje mojoj zabludi da ću biti bezbedan na trajektu prepunom turista.

— Ponudio si, verovatno, da mu prodaš Romerove hartije? — isceri se Tabasko. — Dobra ideja, boga mu! Mora da u bandi sada vri kao u osinjaku, jer oni ne mogu znati šta je Rome ro sve doznao o njima.

— S tim sam i računao — kli mnu ninđa glavom. Smestio se sada na klupu koja se pružala paralelno sa visokom ogradom

palube, neprestano proučavajući pogledom lica ljudi oko sebe.

— Cena koju sam pomenuo upravo je tolika da misle kako odista u rukama imam nešto što vredi deset hiljada dolara.

Pit tiho zviznu.

— Šta ako odluče da ipak plate, Les? — upita.

— Neće. Oni su u ovom poslu da bi zaradili lovu, a ne da bi je trošili. Sem toga, svi lupeži misle na isti način; to što bi mi isplatili deset hiljada dolara ne bi predstavljalo nikakvu garanciju da neću još koji put po kušati da im prodam isti materijal, Ne, po njihovom rezonu, postoji samo jedan način da se ovaj problem reši.

— Napašće ovde, na trajektu? — Sumiko se takođe neupadljivo osvrnula oko sebe, pitajući se da li će među svim ovim licima na vreme prepoznati ljude ledenih pogleda, sa pištoljima u džepovima.

— Zašto da ne? Osećam da me neko neprestano prati pogledom, iako ja još uvek ne uspevam da ga vidim — ninđa je govorio mirno, smešeći se, kao da su i njih troje na običnom veselom izletu do jednog od najlepših mesta čitave oblasti Zaliva San Franciska. — Na trajektu je jedan jedini policajac, a i on obično provodi vreme u baru, dosađujući se. Dvojica naoružanih ljudi mogu držati u šahu ovu gomilu turista, dok je dan obavi svoj posao.

— Čamac! — reče iznenada Tabasko Pit.

— Da, u pravu si — klimnu Lesli glavom. — Kad vidimo da se brz motorni čamac približava trajektu, to će značiti da igra počinje; ne mogu me odmah likvidirati, jer znaju da nisam toliko glup da Romerov imaginarni materijal nosim uz sebe. Još važnije im je da doznaju kako je Romero došao do tih podataka; nijedna banda ne voli u svojim redovima momke koji previše brbljaju.

Tabasko Pit steže pesnice, zadovoljno se cereći.

— Boga mu — reče — ovaj je dan lepo počeo. Posle one gužve u Ulici Pauel, opet je tu čnjava u izgledu! Šta misliš, koliko će ih biti, Les?

— Sasvim dovoljno za tvoje krvoždne nagone — osmehnu se ninđa. — Videćemo koliko će ih biti, ali...

— Ali?

Ninđa nije odgovorio. Njegov pogled, ispod upola spuštenih trepavica, sada se usredsredio na jedan pravac, tamo gde je konačno opazio jedno sumnjivo lice...

*
* *

Sardžent nije ni pokušao da prikrije svoj identitet. Štaviše, kao da je svojim načinom odevanja, držanjem i hodom upravo svima želeo da dâ do znanja da imaju posla sa bivšim vojni

kom. Vojničinom, još bolje, jednim od onih grubih tipova zla tnog srca kakvi postoje samo u mašti pisaca loših holivudskih scenarija.

»Ako Sardžent uopšte ima sr ca, ono mora da je načinjeno od čelika za puščane i topovske cevi«, pomisli ninđa proučavajući lice izbrazdano ožiljcima, vrlo kratko podšišanu kosu, ode ću vojničkog kroja koja puca na moćnim ramenima.

Sardžent je hodao samouvere no, ne gledajući oko sebe, potpuno svestan činjenice da će mu se svi ionako na vreme ukloniti sa puta.

— Oh-oh! — tiho reče Tabasko Pit dobacivši jedan pogled preko ramena. Nalaktivši se na ogradu, on je motrio na površinu Zaliva desno od trajekta koji se približavao polovini svog puta; na drugoj strani, Sumiko je kontrolisala horizont između broda i sve bliže severne obale.

Osmehujući se, ninđa odloži svoj primerak »San Francisko Egzaminera«, savijen u trubu. Sardžent nije pokazao mnogo mašte pri izboru znaka raspoznavanja, jer je dobra trećina putnika na trajektu imala kod sebe »Egzaminer«, savijen ili raširen na različite načine.

»Nije mu ipak trebalo mnogo vremena da me pronađe«, mislio je ninđa, proučavajući to masivno telo koje se kretalo sa varljivom sporošću. »Slično meni, i on se više oslanja na svoj vizuelni utisak o nekom čoveku, nego na ugovoreni znak. Tragao je za licem dovoljno drskim i odlučnim da zahteva od njega deset hiljada dolara, iako zna s kim ima posla... a moja faca bez sumnje odgovara takvom opisu...«

Pored njega, Tabasko Pit se promeškolji i poče rasejano da zviždуće. »Street Fighting Man«, staru numeru Rolingstounsa, pesmu o uličnim sukobima čiji se tekst dopao Pitu još pre mnogo godina, kada ga je čuo prvi put.

Lesli baci pogled preko ramena. Da, Pit je dobro naslutio približavanje opasnosti; snažni i brzi gliser prosto je leteo po površini Zaliva po kursu koji će ga u narednih nekoliko minuta dovesti do mesta na kojem će se naći trajekt.

— Eldridž? — zapita Sardžent dubokim, sonornim glasom, na trenutak zastavši pred ninđom.

— Da, ja sam.

Ogromna Sardžentova telesina već je bila u pokretu, tako da je ono što je rekao izgovorio skoro preko ramena, ne trudeći se da okrene glavu.

— Idemo dole da razgovaramo — reče. — Mirnije je...

Kako je od početka naslućivao, Sardžentov plan bio je jednostavan; sastati se na najnižoj palubi sa ucenjivačem, sačekati da priđe gliser sa njegovim ljudima, a onda ga hitro preba

citi na palubu glisera, pred upe renim pištoljem, ili običnim džu do zahvatom. Jer, Sardžent je pravi majstor borilačkih veština, zaključi ninđa, proučavajući pogledom kretanje i držanje čo veka sa kojim će se uskoro su kobiti...

I samouveren je, kao i svi pra vi majstori, uostalom. Nijednom se nije okrenuo da vidi da li ga Lesli prati dok su silazili niz metalne stepenice na donju palubu.

Ovde, u prolazu izloženom vetru, iznad prostora u koji se parkiraju vozila, nije bilo goto vo nikog. Naslonivši se ležerno na ogradu, Sardžent ga je čekao sa nezapaljenom cigaretom u zubima, proučavajući ga pogledom dok je prilazio.

— Romero je kod tebe ostavio svoje hartije, prijatelju? — upita Sardžent bez traga nekom uzbuđenju u glasu. Zaklonio je plamen upaljača od vetra i zapalio cigaretu. Kao i svi stari vojnici, zadržao je u stisnutoj šaci, povremeno je samo pri noseći ustima.

— Aha. Čitavu gomilu.

— Gomilu? — Prezriv osmeh. — Ne verujem da u toj gomili hartija postoji i nešto što vredi deset hiljada dolara, prijatelju... Nisu kod tebe, pre tpostavljam?

— Ne, nisu kod mene, ali sam zapamtio neke stvari koje će ti reći da držim pravu stvar u ru kama. Ako te zanima...?

Sardžent skupi obrve. Njegova široka pleća sada su skoro zaklanjala gliser koji se približavao ukoso, postepeno smanjujući rastojanje do trajekta.

Tri čoveka na palubi, jedan za upravljačem. Otprilike toliko je i očekivao...

Osmehnuvši se, Lesli poče da ređa imena i adrese.

— Debeli Džo Vajt, Ulica No rt Point... Klermont sa Ruskog brega... Miranda u Mil Veliju ... Dovoljno?

— Dovoljno — klimnu glavom Sardžent, okrećući mu leđa i šireći ruke da se osloni o ogradu. Malo je ljudi koji bi odoleli tom nemom pozivu da zauzmu isti položaj, naročito kada je u pitanju poverljiv razgovor.

Na najvišoj palubi neko iz posade urlao je u megafon, pozivajući ljude u gliseru da se uklone dalje od trajekta. Oni su sa nerazumevanjem buljali naviše, cereći se. Čak i manje iskusno oko od oka jednog ninđe moglo bi po njihovom drža nju zaključiti da imaju oružje skriveno pod lakom odećom.

Pored njega, Sardžent duboko udahnu i malo se pomeri. Ia ko je s lakoćom mogao izbeći tako najavljenu pretnju, ninđa ne učini ništa kad mu cev velikog automatskog pištolja dotače rebra.

— Ni reči, prijatelju! — progovori bivši narednik kroz zube. — Ti tvoji podaci ne vrede baš mnogo, ali ne želim pro

bleme meni i mojim prijateljima. Ni ti ih nećeš imati ako slušaš i činiš ono što ti kažem... jasno?

— O kej, o kej! — odvrati ninđa glumeći iznenađenje. — Samo nemoj ni ti praviti gluposti, čoveče! Te hartije, one su na sigurnom mestu, i ako se meni nešto dogodi, one...

— Ništa ti se neće dogoditi — isceri se Sardžent. — Skoči u taj čamac.

— Da skočim? Ti si lud?

Cev pištolja zari mu se u trbuh.

— Hajde, imaš ti dobre živce, čim si se usudio MENE da uceniš, Eldridž! Do palube glisera nema više od desetak stopa, vidiš? Skači, boga mu!

I dalje glumeći strah, Lesli se sporo uspe na ogradu trajekta čiji je kapetan naglo usporavao, plašeći se sudara sa neopreznim gliserom. Dole, na nevelikoj palubi, ona trojica se hitro razmakoše da načine mesta Lesliju i Sardžentu.

— Skači! — zaurla Sardžent. Čitava gomila radoznalaca već se naginjala preko ograde gornje palube da vidi šta se to zbiva oko glisera.

Sa glasnim uzvikom straha, ninđa se odbaci u vazduh, šireći noge i ruke.

Let je bio dovoljno dug da može pogledom obuhvatiti sve bitne detalje u okolini: lica Tabasko Pita i Sumiko koji zainteresovanim pogledom prate šta se događa, iz neposredne blizine, ali van Sardžentovog vidnog polja... lice samog Sardženta koji se takođe već penje na ogradu, vrativši pištolj za pojas... napeti pogled čoveka za upravljačem glisera i njegova otvorena usta... pokrete troji ce što ga čekaju na palubi, spremni da ga ščepaju...

Motor glisera ponovo je zaurlao u trenutku kada se i Sardžent, sa nekom vrstom medveđe gracioznosti, takođe našao na palubi. Naglo skrenuvši udesno, čamac krete pravo pre ma ostrvu Ejndžel, sa očiglednom namerom da umakne iz vidnog polja posade trajekta ko ja je do sada već sigurno uspostavila vezu sa obalskom patrolom. Kada se jednom nađu iza ostrva, mogu da biraju zaklon u jednoj od mnogobrojnih uvala pre mosta Ričmond — San Rafael ili čak i iza njega, u zalivu San Pablo, prekrivenom stotinama sličnih motornih čamaca.

— Sedi tamo — pokaza Sardžent Lesliju glavom mesto na samoj krmi. — Mič, pretresi ga.

U drečavoj havajskoj košulji koja je lepršala na vetru, povremeno otkrivajući dršku pištolja zataknutog pod pojas pantalona, Mič, jedan od one trojice revolveraša, priđe Lesliju i poče da opipava njegovu odeću.

— Čist je, Sardž — reče, odmičući se i šireći oko sebe zadah jeftinog alkohola. — Nije poneo hartije onog novinarčića, a?

— Toliko glup baš nije — isceri se Sardžent, vrteći glavom. — Mič, uzmi onaj dvogled i ne skidaj ga sa očiju dok ne zamaknemo za ostrvo... neću da me. Obalska patrola uznemirava dok razgovaram sa našim čovekom. Dakle, Eldridž?

Lesli se osmehnu. Svaki njegov gest bio je dobro prostudiran i taj osmeh Sradžent i njegovi protumačiće kao pokušaj da se prikrije strah.

— Sve sam ti već rekao — promrmlja, odmičući se malo u stranu. — Materijal je na sigurnom mestu i... i nemoj praviti gluposti, Sardžent. Imaćeš gomilu nevolja ako se meni nešto dogodi...

— Gde?

— Šta gde?

— Gde je Romerov materijal, Eldridž?

Lesli se osmehnu, vrteći glavom.

— A, ne — reče. — To ti neću reći, do đavola!

— Misliš?

Lesli je sada držao na oku samo Sardženta, jer je već tačno znao gde se nalazi koji od preostale trojice i u kakvom mu je položaju telo. Da, mogao bi izaći nakraj sa njima, računajući i Sarddženta, za najviše deset ili petnaest sekundi, čak i bez pomoći šurikena skrivenog pod odećom tamo gde ih Mičovi nespretni prsti nisu ni mogli napipati.

Bez žurbe, međutim. Za to uvek ima vremena. Ljudi koji misle da gospodare situacijom postanu neoprezni i često kažu mnogo više nego što žele, ubeđeni kako onaj koji ih sluša nikada neće dobiti priliku da iskoristi ono što je doznao.

Zadovoljno se cereći, Sardžent je lagano, preteći, prilazio Lesliju. Znao je da i sama njegova pojava i isceneno lice sa ožiljcima zadaju strah i zbog toga i nije žurio, želeći da sa što manje napora slomi i zastraši tog čoveka pred sobom.

On, međutim, nije znao jednu stvar: da je taj momak tamnoplavih očiju jedan od japanskih ninđi...

I da su u takvim igrama ninđe mnogo spretnije od običnih ljudi!

Leslijeva stopala jedva primetno se pomeriše na suvim daskama palube; od ovog trenutka on će biti spreman da uzvrati na svaki Sardžentov pokušaj, ma šta ovaj preduzeo.

— Misliš? — ponovi Sardžent ukočenog lica. Njegove moćne šake se podigoše, ali je pogled bio uprt u Leslijeve oči tražeći tamo prve znake stvarne panike.

Našao ih je, zato jer je i ninđa želeo da oni budu tamo.

Sardžent nije imao razloga da razmišlja o mogućnosti da je sav taj strah samo gluma; najzad, navikao je da nemoćne žrtve drhte pred njim, zar ne?

Udarac u solarni pleksus omiljeni je gambit siledžija tog tipa; čovek koji steže stomak obema rukama, zevajući kao riba u pokušaju da dođe do vazduha, nema više energije kojom bi se mogao suprotstaviti napadaču, još manje želje da to učini...

Ovoga puta, međutim, Sardžent se prevario. Ninđa je tačno znao kakva će vrsta udarca uslediti i bio spreman da ga dočeka.

Bez žurbe, gotovo kao da se samo šali, Sardžent zamahnu levicom da privuče Leslijevu pažnju; desnica polete kao klip parne mašine, zarivajući se ninđi u pleksus.

— Hej! — zaurla Sardžent iznenađeno, odstupajući korak unazad i buljeći u svoju pesnicu. — Prokletstvo, taj momak...

Trbušni mišići ninđe, kada je u punoj formi kao Lesli sada, mogu podneti mnogo toga. Dugogodišnje neprestano vežbanje čini ih tvrdim i čvrstim; mnogo puta se dogodilo da čak ni vrh noža ne uspe da prodre do osetljivih unutrašnjih organa, zadržan i usporen čeličnim mišićima trbuha.

— Taj pokušaj nije bio naročito ubedljiv, Sardžent — osmehnu se Lesli. Na njegovom licu i u očima više nije bilo ni traga strahu; na dovoljnoj udaljenost od radoznalih pogleda — i dogleda — sa trajekta, mogao je početi obračun sa ovim tipovima, bez straha da će neko primetiti da je jedan ninđa tu, na samoj sredini Zaliva San Franciska. — Pokušaj nešto bolje...

— Dobar trik — isceri se Sardžent, šireći usne u ružan osmeh. — Đavolski dobar trik, ne ma šta.

— Da ga sredimo, Sardžent? — upita Mič primičući se korak bliže. Njegovo lice bilo je napeto, ali ni njemu nije palo na pamet da je potrebno nešto više od pesnica i nogu njih četvorice za obračun sa Leslijem.

Polako. Momak je pun trikova, do đavola... Borilačke veštine, a?

— I još ponešto — klimnu ninđa glavom. — Sasvim dovoljno da bi ti shvatio kako me ne možeš zaplašiti svojim ružnim licem, Sardžent.

— Je li?

— Jeste. Uostalom, ako ne veruješ...?

Sardžentov novi napad usledio je pre nego što je ninđa završio reečnicu. Iskusni borci znaju da većina ljudi nije u stanju da paralelno obavlja dve složene aktivnosti, kao što su govor i odbrana od iznenadnog napada.

To za ninđe, naravno, ne važi. Izvijajući se jedva primetnim

pokretom, Lesli propusti pored svog boka Sardžentovo stopalo koje je ciljalo osetljivo mesto između njegovih nogu. Njegova levica pokrete se tako hitro da je čak i Sardžent shvatio šta se događa tek kada je osetio sti sak čeličnih prstiju oko svog nožnog članka.

Obrćući se u mestu kao čigra, ninđa naglo podiže levu ruku naviše, koristeći Sardžentov zamah da čitavo njegovo telo pomeri u željenom pracu.

Samo pravi majstori imaju dovoljno hitrine, snage i spretnosti da jednom rukom podignu u vazduh telo teško gotovo dve stotine funti i zavitlaju ga u stranu, po kratkoj paraboli koja se neizostavno završava teškim padom.

Naglo obrnut u vazduhu, Sar džent na trenutak izgubi orijen taciju, tako da nije imao vremena čak ni da instinktivno ispruži ruke pred sebe i tako do nekle ublaži sudar sa palubom. Dospeo je samo da započne kre štav krik gneva i iznenađenja pre nego što je tresnuo o pod, najpre licem i bradom, a zatim i čitavim telom, potrbuške, tako da se čamac zatresao.

— Prokletstvo! — zastenja Mič, posežući za pištoljem zataknutim za pojas.

Oči sve trojice protivnika bile su kao prikovane za Saržentovo telo dok je letelo kroz vazduh, čak se i čovek za upravljačem okrenuo da preko ramena vidi šta se to, do đavola, zbiva iza njega. Nije to potrajalo dugo, svega pet ili šest de setih delova sekunde, ali je to vreme ninđama dovoljno da izvedu čitav niz složenih manevara koji će zauvek ostati zagonetka za iznenađene protivnike na koje su se obrušili.

U dva hitra koraka ninđa se približio Miču; desnom rukom izvukao je šuriken iz skrovišta pod opasačem pantalona, levom načinio varljiv pokret sa dvostrukim ciljem: da brzo uspostavi ravnotežu u novom položaju i da protivnika, koji možda slučajno gleda u njegovom pravcu, navede na pomisao da je već zavitlao nešto prema nje govom licu.

Stvorio se kraj Miča u času kada je ovaj ščepao dršku pištolja; oslonjen samo na vrhove nožnih prstiju, on desnom rukom načini kratak hitar pokret u visini Mičovog vrata.

Jedan krak šestokrake zvezde od najfinijeg čelika, sa ivicom oštrom poput žileta, virio mu je između skupljenih prstiju. Mič oseti samo vreo dodir na svom grlu i otvori usta da krikne, ali vazduh iz pluća grgoćući izlete kroz sveže načinjeni otvor na dušniku, noseći pred sobom mehuriće svetlocrvene krvi.

Zahvaljujući tom trenutnom pokretu, preostala dvojica ima li su vremena da izvuku svoje oružje, ali ništa više od toga.

Šuriken, već krvav, zazuja kroz vazduh, precizno se zarivajući u srce čoveku koji je stajao najdalje, gotovo kraj same kabine glisera. Podižući obe ruke nad glavu, on smešno podskoči kada ga refleksni grč nožnih mišića odvoji od palube. Lebdeo je jedan kratki trenutak u tom nemogućem položaju da bi se odmah potom sručio na palubu kao gomila mokrih prljavih krpa.

Ninđa je dotle već bio pred trećim protivnikom. Ispružajući ruke pred sebe, on ščepa zglavak šake koja je držala uperen pištolj, pomerajući cev u stranu tako da prvi ispaljeni metak odleti daleko, paralelno sa površinom Zaliva.

Čovek vrisnu i pokuša da se otrgne, ali je zahvat ninđe smrtonosniji od zagrljaja gladnog pitona.

Povijajući naviše ruku sa pištoljem, sve dok kosti glasno ne zakrckaše, ninđa gurnu crnu cev oružja u široko otvorena usta, među zube, a onda pritisnu prst koji je mirovao na okidaču.

Plamen iz cevi trenutno opeče razjapljena usta, ali se čovekova glava zatrese kao od udarca električne struje dok je metak ispaljen iz neposredne blizine iznosio kroz dvostruko veću rupu na potiljku delove njegovog mozga. Bio je mrtav pre nego što je, oslobođen stiska, preko niske ograde pao u vodu, ostajući nekoliko trenuta ka da leži na površini, licem naniže, zahvaljujući vazduhu u svojoj odeći.

Već delić sekunde pre toga nagli pokret palube pod njegovim nogama reče ninđi da niko više ne drži upravljač glisera. Nije se ni morao okrenuti; Njegov savršeni sluh jasno mu je govorio gde je četvrti čovek i u kakvom je položaju, dok srlja preko palube u pokušaju da mu se baci na leđa i iznenadi ga.

Padajući na koleno, on načini poluokret; pištolj koji mu je ostao u šaci nije pogodno oružje za bacanje, ali su ninđe pravi majstori da pretvore u oružje čak i najnevinije predmete u trenutku opasnosti.

Zavitlano čudesnom snagom, teško oružje drškom pogodi na padača u trbuh i zadrža ga na trenutak u njegovom naletu. Samo na trenutak, ali je za hitrinu ninđi trenutak čitava večnost...

Bio je ponovo na nogama pre nego što se protivnik pribrao; sa licem koje nije pokazivalo ni traga nekom naporu, on načini dug, visok skok i dočeka se na vrhove nožnih prstiju na samo dve stope rastojanja od drugog čoveka.

Ovaj podiže ruke u bokserski gard, vrlo neefikasno sredstvo u sukobu sa svakim ozbiljnijim poznavaocem borilačkih veština.

Udarac levom pesnicom ninđe razbi taj grad uz glasno krckanje kostiju, otvarajući pro laz desnici. Ukrućeni prsti ruke, ma kako to čudno izgledalo, mogu biti veoma efikasno oružje. Pod uslovom, naravno, da su to čelični prsti jednog ninđe.

Ništa sporije nego što bi to učinio vrh mača, prsti ninđe sjuriše se kroz kožu i rebra u grudni koš žrtve, razarajući mu srce. Istrgavši naglo ruku unazad, ninđa propusti na svetlost dana debeo mlaz krvi, zagledan u već staklaste oči čoveka pred sobom.

Nije, međutim, još bilo predaha za njega, jer je napušteni gliser, pod punim gasom, hrlio tačno prema kamenitoj obali ostrva Ejndžel na kojoj će se, ako niko ništa ne preduzme, razbiti za nekoliko sekundi!

Preskačući ispružena tela po palubi, ninđa se dočepa upravljača i naglo ga okrete u stranu, gaseći istovremeno drugom rukom motor. U iznenadnoj tišini jasno se čulo zviždanje vazduha po vetrobranu i onaj karakteristični šum sa kojim se vitko telo glisera probija velikom brzinom kroz zatalasanu vodu.

Bilo je, ipak, sasvim dovoljno vremena da se opsnost izbegne i ninđa je, nekoliko minuta kasnije, mogao ostaviti gliser da se ljulja na vodi između ostrva i rta na čijoj drugoj strani leži Tiburon, i svoju pažnju posvetiti još uvek nepomičnom Sardžentovom telu.

Ne bi ga iznenadilo da otkrije kako je čovek koji je onako teško tresnuo o palubu mrtav, ali je Sardžent bio načinjen od dobrog materijala. Disao je, istina slabo, pokazujući sve znake težeg potresa mozga.

Zaobilazeći bare krvi koja se već zgušnjavala, izložena vrelim zracima sunca, ninđa zahvati vedrom vodu naginjući se preko ograde i pljusnu njom Sardženta, obaziruć se oko sebe.

Svi brodari u Zalivu znaju da je blizina ostrva Ejndžel opasna zbog podvodnih stena i zato nijednog čamca nije bilo u neposrednoj blizini. Policija će bez sumnje uskoro krenuti u potragu za čamcem čiji opis odgovara ovom na kojem se nalazi, ali će Tabasko Pit i Sumiko stići mnogo ranije, čim trajekt pristane u Sausalitu, do kojeg nema više od dve i po milje. Tamo, u luci, čeka ih gliser veoma sličan ovome, ali sigurno tridesetak odsto brži, zahvaljujući Pitovim majstorijama u prepravci snažnog motora.

Posle trećeg vedra, Sardžent pokaza prve znake života i ninđa sede u hladovinu pod krovom, čekajući da dođe sebi.

Potres mozga ipak nije mogao biti tako težak, jer je Sardžentov pogled bio bistar i kon-

centrisan čim se naglo uspravio u sedeći položaj i osvrnuo oko sebe.

Preleteo je jednim pogledom preko opruženih tela, krvi na palubi, lica ninđe, a onda još jednom ponovio isti postupak, samo mnogo sporije, kao da že li da zapamti svaki detalj onoga što vidi.

— Neka sam proklet! — prostenja, bulјeći sa iznenađenjem u Leslijevo lice. — Neka sam hiljadu puta prokplet! Kako si ovo izveo, čoveče? Ti... ti mora da si čarobnjak!

Smešeći se, Lesli odmahnu glavom.

— Ne, nisam čarobnjak, Sardžent — odgovori. — Reč kojuu tražiš je... ninđa!

*
* *

Sardžent očajnički zakoluta očima, tražeći neki izlaz, iako je znao da za njega izlaza više nema.

Pitov čamac blago se njihao uz obalu, ali je ta obala na ovom mestu imala oblik blistavobele stene, visoke gotovo pedeset stopa i glatke poput ljuske od jajeta. Drugu stranu uskog kanala koji su prirodne sile urezale u ovaj kamen južne obale okruga Marin činila je prava džungla suptropskog bilja, nikada uznemirena rukom čoveka. Za ovaj tihi zaton, dug jedva stotinak stopa i zaklonjen izbočinom stene, malo njih zna. A i oni koji ga znaju izbegavaju da uđu u njega, jer svaki čamac sa dubljim gazom može ostati na stenama do sledeće plime ako ga slučajno iznenadi oseka.

— Sumiko, siđi u kabinu — reče tiho ninđa. — Ovo što ću mu sada učiniti neće biti baš prijatno za gledanje...

Sada je on igrao igru straha koju je pre manje od jednog sata Sardžent pokušavao da odigra sa njim. Sa mnogo više uspeha, jer je drugi čovek ovoga puta znao da je pred njim jedno od onih fantastičnih bića čije prave potencijale je mogao da proceni samo iskusan borac poput njega. Sardžent zna da su ninđe nemilosrdne i da nikakvi trikovi ne mogu više da mu pomognu. Strah koji je osetio u času kada je doznao da ima posla sa ninđom delovao je polako, ali sigurno, u toku plovidbe do ovog mesta, pošto su prešli na Pitov čamac.

— Ako počne da se dere, uključi motor — dobaci Tabasko. Sedeo je na palubi, udobno raširenih nogu među koje je smestio konzervu svog omiljenog australijskog piva, tek izvađenu iz frižidera.

Sardžent proguta pljuvačku, nervozno mrdajući prstima ruku vojnički opuštenih niz bokove.

— Polako, ljudi — reče prigušenim glasom. — Znam da

nećete birati sredstva da me naterate da propevam, ali... Oh, do đavola!

— Nešto nije u redu, Sardžent?

— Ništa nije u redu, boga mu! Ti znaš pravila igre, Eldridž...

— Veoma dobro — potvrdi ninđa. — Pa?

— Ako bilo šta lanem, oni će me ubiti, spaliti i rasuti moj pepeo po čitavom okrugu Marin, boga mu!

— Ili će te poslati na dno Zaliva sa čizmama od betona? Kao tvoji ljudi mog prijatelja Romera?

— Da, to hoću da ti kažem. Šta dobijam time što ću ti bilo šta reći? Ništa!

Tabasko Pit se glasno nasmeja.

— On, izgleda, očekuje da mu još i platiš da peva, Les... Ko si ti, Sardžent? Neka rok zvezda, a?

— Zaveži — dobaci rasejano Sardžent. Njegov pogled bio je uprt u Leslijeve oči jer je dobro znao da ninđa — i samo on — odlučuje da li će on živeti ili umreti.

— Jedino što mogu da ti obećam, Sardžent, to je laka smrt — reče ninđa tiho.

— Laka smrt? Šališ se, prijatelju...

— Misliš da ne postoji laka smrt?

— Kako da ne... Kad bih mogao da biram, odabrao bih smrt u staračkom domu, ha-ha-ha!

Kao i svi ljudi koji pređu granicu očajanja, Sardžent je zaboravio na svoj strah i od ovog trenutka postaće opasan kao zvečarka skrivena u travi. Očajni ljudi su nepredvidivi, jer niko ne zna kakva se šašava zamisao može pojaviti u njihovom smućenom mozgu.

Kao zver koja pribira snagu na skok i Sardžent je, gotovo nesvesno, pomerao noge po palubi, tražeći bolji oslonac, a u očima je sve sjajniji postajao blesak koji je ninđa, u svim svojim borbama, video samo jednom...

Bilo je to još dok je bio tek početnik u školi za ninđe, posle prvih četrnaest meseci obuke, u vreme kada još ni sam nije bio siguran da će doživeti kraj obuke i postati jedno od čudesnih bića iz legende.

Njihov zadatak za taj dan bio je da u delu šume ograđenom visokim stubovima i razapetom žicom uhvate i ubiju tigra koji se, dan ranije, na volšeban način tamo pojavio. Zapravo, ne na volšeban način, jer su svi učenici znali da ga je sensei Tanaka odnekud doveo da bi ponovo stavio na proveru njihovu brzinu i spretnost.

Od oružja ovoga puta bili su im dopušteni samo noževi, oni kratki, sa širokim sečivom i teškom drškom, pogodni i za bacanje. Naravno, svako od njih

smeo se koristiti i svim drugim predmetima nađenim u šumi, ali sem poneke debele i čvrste grane izbor takvih predmeta bio je opasno uzak.

Pokušali su najpre da se nečujno kreću svi zajedno i tako sateraju tigra u neki ugao, svesni činjenice da pojedinačno nijedan od njih nema neke velike izglede protiv divlje zveri. Veoma brzo, međutim, shvatili su da to ne vodi nikud; njihova veština još uvek nije bila dovoljna da im omogući da se približe tako neprimetno životinji oštrih čula.

Preostajao je, dakle, samo jedan način da izvrše zadatak: krenuće od jedne strane ograde u širokom lancu, goneći lagano zver pred sobom do drugog kraja šume. Njih sedmorica svega, nedovoljno da pokriju toliki prostor. Ako tigar od luči da probije lanac hajkača, a tigrovi su poznati po tome što više vole da uzvrate udarac nego da se povlače pred poterom, neće biti dovoljno vremena da čak i oni najbliži pomognu čoveku u nevolji.

Ovaj tigar, srećom po njih, valjda nije znao za to pravilo, tako da je posle čitavog sata potere konačno bio sateran u ugao iz kojeg nije bilo izlaza. Sem preko tela sedmorice ljudi odevenih u crnu svilu...

Lesli je stajao u središtu, na putu kojim će tigar bez sumnje krenuti u trenutku kada od luči da probije živi lanac koji mu zatvara put u slobodu.

Upravo u tom trenutku njegov pogled sreo se sa pogledom žućkastih očiju zveri...

Tada je video u njima ovo što su sada pokazivale Sardžentove oči: očajanje i iz tog očajanja rođenu rešenost da zubima i kandžama sebi otvori prolaz iz ćorsokaka u kojem se našao...

— A pošto ne možeš da biraš — reče da bi razbio Sardžentovu koncentraciju — onda je tvoj život i dalje u mojim rukama. Kao i izbor načina na koji ćeš umreti.

Sardžent je sporo odmahivao glavom levo-desno, ali onog opasnog bleska na trenutak nestade iz njegovih očiju.

— Neću govoriti — reče promuklo. — Ma šta ti učinio, proklet bio! Mogu da crknem na ovom prokletom čamcu, ali bar niko nikada neće moći da kaže kako je Sardžent O'Faolin bio kukavica!

Ninđa se stvori pred njim, jednim od onih munjevitih skokova koji su doslovno nevidljivi za oko protivnika. Sardžent uzmače, dižući ruke da se odbrani, ali je niska ograda brodića bila odmah iza njega i on posrte, šireći ruke da povrati ravnotežu.

Lesli ga ščepa za vrat, padajući na koleno i džudo-zahvatom prebaci preko sebe tako da Sardžent još jednom tresnu o

palubu, ostajući da leži na leđima, sa vratom još uvek obavijenim levom rukom ninđe ko ji se, klečeći, naginjao nad nje ga.

Zabacujući ruke unazad, Sar džent pokuša da se oslobodi, ali taj pokret doveo je samo do toga da ninđa pojača stisak, gu šeći protivnika koji nemoćno zakrklja, opuštajući se.

Malo olabavivši zahvat, ninđa poče da govori, gledajući Sar dženta pravo u oči.

— Iako nisi obučavan u isto čnjačkim borilačkim veštinama, Sardžent, sigurno si već shvatio kako nema načina da se oslo bodiš... I da ti ja mogu jednim pokretom slomiti vrat, ako to poželim. Jasno?

— Jasno — zakrklja Sardžent. — Pusti me... proklet bio!

— Možeš sasvim lepo i tako da govoriš, Sardžent.

— Ne! Nikada!

Osmeh ninđe bio je hladniji od leda kada je ponovo progovo rio:

— Isto tako mogu te davati polako, Sardžent. Satima, ako to poželim. Tri minuta bez vazduha, pa onda jedan kratki udisaj, tek koliko da ti dâ malo nade, a onda ponovo... Čovek može prilično dugo da izdrži bez kiseonika, to ja znam, ali niko ne može da podnese to mu čenje duže od pola sata!

Sardžent zakrklja i ninđa mu dopusti da nekoliko trenutaka diše. Zagledan u njegove oči, ponovo otkri kako ovoga puta očajanje veoma brzo stiže do kritične tačke.

Samo što ovoga puta Sardžent više nije bio u prilici da napadne, čak ni da efikasnije pru ži otpor svom mučitelju...

Očajanje se sada može pretvoriti samo u paniku, atavistički strah od smrti kojem samo oni najjači, fizički, moralno i etički najjači, imaju snage da se suprotstave...

Da li će to uspeti Sardžentu? I koliko dugo će trajati njegov otpor?

Sadržentova usta se otvoriše, ali kroz stisnute zube navre samo bujica prljavih psovki.

Pojačavši stisak da bi ga uti šao, ninđa podiže pogled prema ivici stene nad svojom glavom.

Haragei... još jednom to go tovo neobjašnjivo osećanje koje mu je toliko puta pomoglo...

Čak i Tabasko Pit, nimalo su ptilan po pridodi, naučio je da na licu i pokretima ninđe prepozna prve znake da se nešto događa.

— Šta je? — zapita, naglo se uspavljujući. — Neko dolazi?

Prinoseći najpre prst slobodne ruke usnama, Lesli pokaza naviše i Pit hitro promeni položaj, tražeći zaklon pod krovom kabine, ali na samoj ivici, tako da može motriti na vrh ste ne.

Stežući i dalje Sardženta, ninđa povuče teško telo nekoliko koraka u stranu. I sam shvati-

vši da se nešto događa, Sardžent se koprcao, nastojeći da otežа posao protivniku, ali ni ovoga puta u tome nije uspeo.

Sklapajući oči, ninđa se koncentrisa na vrh stene, nastojeći da dokuči šta se to tamo događa.

Ali...

Podsvest mu reče da opasnost ne preti samo sa vrha stene; u samom dnu zatona, među gustim rastinjem, nalazio se još neko sa oružjem u ruci.

Ishod duela koji se spremao zavisio je isključivo od koordinacije napada sa dve strane. Ako napadači otvore vatru u istom trenutku, opasnost će biti odista velika. Ako ne...

HARAGEI!

Signal iz podsvesti naglo se pojača i ninđa oslobodi Sardženta, munjevito odskačući u stranu. Oči su mu sada bile širom otvorene, ali je ipak trebalo nekoliko desetina sekundi da u gustom rastinju na vrhu stene, u čitavoj zbrci boja suptropskog bilja, pronađe mračnu cev automatske puške koje je hitro sledila njegove pokrete po palubi.

Otkrio je cev u času kada su njena usta počela da bljuju vatru, bledocrvenu na sunčevoj svetlosti, i kada su teški meci zadobovali po palubi, u sve većem prostoru između njega i Sardženta. Rafal je sledio pokrete ninđe po palubi, ali ne dovoljno brzo da bi ga mogao i stići.

Sardžent je reagovao gotovo isto onako hitro kao ninđa, zakotljavši se po palubi u suprotnom smeru.

— Ne, Pite! — uzviknu Lesli, videvši kako se Tabasko sprema da iskoči iz zaklona i zgrabi njihovog zarobljenika, izlažući tako i sebe hicima strelaca sa stene. — Dole!

Još dok je bio na vrhuncu svog poslednjeg skoka, u njegovoj desnici našla se kuglica crne boje, ne veća od klikera. U času kada je samo vrhovima prstiju desne noge ponovo dotakao palubu, iskoristio je taj oslonac da pravo prema cevi puške zavitla jednu od onih minijaturnih eksplozivnih naprava kakve ninđe u svojim tajnim laboratorijama izrađuju već vekovima.

Padajući unazad na palubu, da bi izbegao novoj kiši metaka sa stene, on pogledom potraži Sardženta.

Bivši narednik vešto se dizao na prste ruku i nogu, ustremljen prema ivici broda, očigledno napuštajući zamisao da i sam uzme učešća u borbi. Njegova namera bila je jasna: baciti se u vodu, zaroniti što dublje, a onda pod vodom dopliva ti do suprotne obale zatona i nestati među rastinjem koje je tu gotovo doticalo površinu vode.

»Neka ga«, pomisli ninđa.

»On svakako smatra da je u vodi spretniji od mene, ali se još jednom prevario. Mogao bih ga stići i ako skočim za njim kada bude već na polovini zatona. . .«

Njegove misli prekide tamno crveni cvet koji procveta na vrhu stene; udarni talas eksplozije je potisnu najpre čamac naniže, u vodu, a onda ga otpor vode izbaci naviše, na vrhu talasa koji polete duž zatona.

Sardžent dreknu kad mu se paluba naglo pomeri pod nogama, ali to više nije moglo omesti njegov dugi skok, gotovo paralelan sa površinom vode.

I Lesli se kotrljao po palubi, motreći naviše, u oblak crno-žutog dima. Za koji trenutak sa vrha stene počeće najpre da padaju krupni komadi odlomljenog kamena — i komadi raznetog ljudskog tela koje jasno vidi na svetlijoj pozadini neba — a za njima sitnije kamenje, delovi polomljenog drveća, prašina. . .

Strelac u žbunju u dubini zatona takođe se nije dao pomesti eksplozijom, niti je dopustio da ga iznenadi Sardžentov skok. . .

Ninđa nije čuo pucanj, jer je tutnjava eksplozije u uskom zatonu prikrila detonaciju već utišanu delovanjem prigušivača na cevi snajperske puške. Čuo je samo tup udar metka o Sardžentovo telo i video kako ga energija tog udara obrće u vazduhu, izlažući pogledu ninđe na trenutak obe rane, na Sardžentovim grudima i leđima.

Snajper u dnu zatona ništa nije prepuštao slučaju: metak sa zarezanim vrhom pravi mali ulazni otvor, ali je zato izlazna rana ponekad i dvadeset puta većeg prečnika od prečnika metka. . .

Sardžent je umro pre nego što je njegovo telo pljusnulo u vodu zatona, shvati ninđa, sklapajući na trenutak oči da ih zaštiti od oblaka prašine i peska koji je odozgo stizao do palube.

Kao i obično, odluku je doneo brzo. Bilo bi dobro uhvatiti strelca sa dna zatona, ali ovo nije pogodan trenutak da se to pokuša. U bezbednom zaklonu, a već je pokazao da je dobrih nerava i oštrog oka, on je u položaju da se nekoliko preciznih hitaca ozbiljno ošteti gliser, možda čak i pogodi nekog od njih troje pre nego što mu se približe. Pa čak ako im to i uspe, dovoljno je svega nekoliko sekundi da nestane u gustom rastinju, neprestano preteći novim preciznim hicima.

— Idemo napolje, Sumiko! doviknu on. — Ovde je sve gotovo!

Motor glisera zaurla i on načini polukrug malog prečnika oko Sardžentovog tela koje je lagano tonulo u rumenom oblaku krvi na vodi smaragdne boje.

*
* *

— U redu, gde smo sada, Les? — zapita Tabasko Pit kada je njegov čamac konačno pristao uz obalu u blizini Ribarskog ke ja.

— Sada smo još u čamcu — nasmeja se ninđa, stežući ruku Sumiko. — A ako pitaš kakve su moje namere, mogu ti dati vrlo kratak odgovor: idem na spavanje. Zaslužio sam to, zar ne?

— Hmm... — plavokosi džin osvrte se oko sebe, zadržavajući pogled na dugom nizu čamaca. — Ne bih rekao da to znači da napuštamo društvo naših pri jatelja, trgovaca oružjem, Les...

— To nikako — lice ninđe postade ozbiljno. — Stvar je sa mo u tome što smo izgubili neposredni kontakt sa njima i ja trenutno ne vidim nijedan put kojim bismo ponovo mogli do njih. Iskoristiću ovo vreme da se odmorim i razmislim, a Sumiko će propustiti Romerove podatke kroz kompjuter.

— Misliš da će otkriti nešto što do sada nisi znao? — sumnjičavo upita Tabasko koji nije mnogo verovao u probleme koji se mogu rešiti bez upotrebe pesnica.

— Može. Moj mozak je u sta nju da čuva ogromnu količinu podataka, ali se već odavno ne može upoređivati sa bankama podataka koje čuvaju savremeni kompjuteri.

— Što znači da za mene nema nikakvog posla — progunđa Tabasko razočarano. — Hmm... kako bi bilo da se malo promuvam po Ribarskom keju i duž dokova; nikad se ne zna kada se nešto može doznati.

— Samo napred. Mi ćemo bi ti na Nort Biču, ako nešto doznaš...

Nort Bič, uprkos svom imenu, nije plaža, već deo San Fra nciska, udaljen od najbliže oba le gotovo milju i po. Nort Bič je zapravo središte velike italijanske zajednice u gradu, ali i središte umetničkog i boemskog života San Franciska, sa dosta starih građevina, uskih ulica i lokala svih vrsta, od italijanskih bakalnica i kafea, do knjižara u kojima se mogu naći go tovo sve knjige ikada štampane na ovoj planeti. To, naravno ni je sve, jer Brodvej San Franciska nudi turistima i stanovnici ma grada čitav niz noćnih loka la sa striptizom, džez lokala i kafea u kojima možete čuti čak i arije iz najpopularnijih opera.

Stan koji je Lesli odabrao za sebe i Sumiko pre izvesnog vre mena — jer oni se nikada nisu dugo zadržavali na jednom me stu — nalazio se na spratu dr vene jednospratnice ugurane go tovo u sredinu bloka između Br odveja i ulica Mejson, Valjeho i Pauel. Do drvenih stepenica koje su vodile do stana, čije je prizemlje zauzimao magacin vi še okolnih noćnih klubova, mo

glo se doći vijugavim prolazima između zgrada sa sve četiri oko lne ulice, što je uvek veoma po godno za čoveka koji voli da ne primećeno dolazi i odlazi.

Čim je zatvorio vrata stana za sobom, Sumiko je pohitala prema sledećoj prostoriji. Niko u ovom delu grada ne bi ni po mislio da se u toj staroj drvenoj građevini nalazi instaliran jedan od najsavremenijih kompjutera, povezan sa bankama po dataka širom sveta.

Neki od tih podataka bili su strogo poverljivi, naravno, ali pravi hakeri izjavljuju da su sve te tajanstvene šifre i kodovi samo još veći izazov za njih. Gradske policijske kartoteke i kartoteke FBI za Sumiko nisu bile više nikada tajna; preko njih, korišćenjem nekoliko zagonetnih znakova, ona je mogla da ostvari i direktni kontakt sa ogromnim bankama podataka u centrali FBI i Ministarstva unu trašnjih poslova.

— Hej! — zaustavi je Lesli tihim povikom. — Kuda, devo jčice?

Ona zastade, zbunjeno ga po gledavši.

— Rekao si... rekao si da treba...

— Nisam rekao da to moraš učiniti ovoga časa.

— Ali...

— Banda je sada umirena, Sumiko. Likvidacijom Sardženta uklonili su jednu od velikih opasnosti po sebe i sada će čekati da nekom drugom ponudim Romerov materijal. Nema posebnog razloga za žurbu, veruj mi.

Devojka odmahnu glavom.

— Neko predosećanje govori mi da se ovoga puta varaš, Les...

— Ja da se varam? Devojčice — nasmeja se on — to je te ška uvreda za čitavu umetnost ninđucua, znaš!

— Možda... ali bih ipak volela da najpre pogledam dosijea tih tipova koje je Romero pomenuo.

Ninđa je već bio pred njom, jednim od onih munjevitih, jedva vidljivih pokreta koji kod posmatrača stvaraju iluziju da mu je nekoliko trenutaka vremena svest bila pomućena, ili da je ninđa jednostavno nestao na jednom, a stvorio se na dru gom mestu.

— Les! — uzdahnu ona kad oseti snažne šake na svojim ramenima — Čekaj... kupatilo...

— Kupatilo je dovoljno veliko da primi oboje odjednom — šapnu on. — To je bio prvi uslov koji sam postavio agentu ko ji nam je našao ovaj stan, sećaš se?

Podigao je bez napora, dok se ona upijala u njegove usne, pritiskujući snažno pune grudi uz njegovo telo. Noseći je samo jednom rukom, Lesli poče da skida sa devojke odeću, ne mareći da li će pri tom nešto i po cepati...

Opustili su se pod mlazevima tople vode, nekoliko minuta samo posmatrajući tela jedno drugom, uzdržavajući se od svakog dodira. To, naravno, nije moglo trajati dugo.

Pre svega, oni su voleli jedno drugo, vatrom koja je mnogo vrelija i postojanija od kratkotrajnog plamena obične fizičke privlačnosti koju neki nazivaju i zaljubljenost. A onda, nijedan normalan muškarac — ili normalna žena — ne bi se mogli dugo uzdržavati gledajući ta dva divna i uzbuđena tela...

Devojka prva sklopi oči, naslanjajući se na zid kupatila i odmičući od mlazeva vode iz tuša. — Les... ne mogu više!

On ispruži ruke, dotičući blago vrhove bradavica, kao da su to dva nežna ploda kupine koje neoprezan dodir može da smrvi. Ponosne i prave, grudi devojke uzdrhtaše, a talas drhtaja prođe čitavim njenim sitnim i divno građenim telom.

Lako je vrisnula kad joj je prišao i dotakao svojim telom, ali nije otvorila oči. Opet su stajali nekoliko trenutaka, nepokretni, dopuštajući svojim telima da zajednički dosegnu novi stupanj onoga što se prozaično zove seksualna želja.

Ona je i ovoga puta prva na činila odlučni pokret, obavijajući ruke Lesliju oko vrata i pri bijajući se grudima o njegove grudi. Usne su im se spojile u poljubac koji je trajao i trajao; u međuvremenu, šake ninđe sklopile su se oko njenih kukova, odvajajući je od poda, a ona je raširila noge, obuhvatajući ga njima oko pojasa.

Kao jedna od onih ljupkih indijskih figura koje reljefno ukrašavaju kamene zidove starih hramova — jer, indijska »Kamasutra« prva je opisala ovakav položaj ljubavnika i oni su još jednom obuzdali sve pokrete svojih tela, svesni da ih do potpunog zadovoljstva deli još svega jedan jedini mali korak.

— Hoćeš li da se vratimo u spavaću sobu? — šapnu ninđa.

— Ne, ne, ne...

Prodro je u nju vrlo nežno, dugim i sporim pokretom koji izazva krik na usne devojke. Stežući donju usnu zubima, ona zabaci glavu i gornji deo tela sasvim unazad, sve dok njena mokra kosa ne dotače zid.

— Boli li te, devojčice?

— Da... ali idi dalje! Dalje, Les! Još... ohhh!

Stresla se, kao od udara struje i na trenutak opustila u njegovim snažnim rukama. Samo na trenutak; pridržavajući se rukama za njegov vrat, zarivajući mu prste u kosu na potiljku, devojka poče lagano da kruži kukovima, dopuštajući mu da još dublje prodre u nju.

Oboje su bili navikli da kontrolišu svoja tela, ali je ovo iskušenje bilo preveliko, naročito za Sumiko. Iz njenih grudi sada je izbijao krik za krikom,

u skladu sa njenim sve bržim pokretima. Glas joj je postajao sve promukliji, sve dok ponovo nije stigla do vrhunca uzbuđenja i propratila taj dugi trenutak vreline vriskom koji se nekoliko puta odbio od zidova kupatila.

Privukao je sebi u zagrljaj, pridržavajući nežno uz sebe opušteno telo Sumiko, a onda je poneo kroz otvorena vrata kupatila, u spavaću sobu.

— Čekaj — trže se ona, otvarajući oči. — Mokri smo, Les!

— Pa šta?

Spustio se na kolena kraj niske postelje da bi blago položio telo devojke na nju. Uzdahnula je ispružajući se, a onda još jednom, mnogo snažnije, kada je osetila njegove usne na svom telu.

Kao radoznala životinja Leslijev jezik poče da se igra sa njenim bradavicama, usnama, uhom... zastao je nekoliko trenutaka na udubini između vrata i ramena da bi onda žurno ponovo potražio vrhove dojki i oprezno se spustio naniže, na trbuh i butine.

— Leees! — zastenja ona. — Dođi! Ne mogu više da izdržim!

Bila je spremna da ga dočeka kada se nežno spustio na nju, ali ne kao pokorna ljubavnica što strpljivo leži čekajući da se muškarac zadovolji na njoj, ne...

Spretna i hitra, ona se izvuče iz Leslijevog zagrljaja, pritiskujući ga naniže dodirom svojih grudi. Opkoračila ga je i snažnim pokretom primila u sebe; usta su joj bila čvrsto stisnuta da zadrže krik bola koji se u njenom grlu pretvori u zvuk nalik režanju.

Zabacujući ruke unazad, obuhvatajući sopstveni potiljak i podižući kosu sa njega, ona poče najpre spori, a onda sve brži ples svog divnog tela. Kretao se svaki mišić, svaka tetiva učestvovala je u tim glatkim i skladim pokretima koje inspiriše samo najdublje i najiskrenije osećanje. Sigurna sada u svoju moć nad tim divnim i snažnim muškarcem — jednim ninđom! — ona ga je strpljivo vodila do vrhunca koji će joj ispuniti utrobu vrelim mlazom njegovog semena.

Dogodilo se to sasvim lako i prirodno, bez onog uobičajenog grča koji tako često vidimo na licima ljubavnika koji se međusobno bore umesto da pokažu sopstvena osećanja. Možda je zato trajalo dugo, mnogo duže nego što većina ljudi misli da je uopšte moguće...

Kada je ponovo otvorila oči, lice devojke bilo je nad njegovim; jednom rukom je pridržavala vlažnu kosu, drugom se oslanjala o postelju.

— A ne! — reče, izbegavajući hitrim pokretom ruku koja se ponovo pružila prema njenoj dojci. — Tebi je potreban od-

mor, a ja imam posla! Smiri se konačno, matori jarče!

Otišla je do kupatila, svesna da je pogled muškarca prikovan za njeno telo. I više od toga: da je on ponovo želi i da je savršeno sposoban da još jednom počne od početka ovu igru u ko joj su oboje tako iskreno uživali.

Ali, kao što ninđa ima svoje obaveze koje nijednog trenutka ne sme zaboraviti, slične oba veze koje nijednog trenutka ne sme zaboraviti, ima i žena koju ninđa voli... Sumiko, i sama ja panskog porekla, štaviše iz porodice čiji su muški članovi ve kovima pripadali nekoj od škola ninđucua, znala je to veoma dobro.

Ninđama je ljubav zabranjena. Isto onako kao što im je za branjeno prijateljstvo, jer filozofija ninđucua oba ta osećanja smatra opasnim po duh i telo ninđe. Čineći ovo što sada čini, svojim odnosom sa Sumiko i Tabasko Pitom, Lesli Eldridž kršio je jedan od najvažnijih zakona drevne japanske veštine.

Ovih nekoliko trenutaka sreće bili su ukradeni, ukradeni za njih dvoje, a kao i svi vešti lopovi, i Sumiko je znala da kazna čeka sve kradljivce koji više ne umeju da budu umereni u svojim željama...

* *
* *

Nob Hil je jedan od četrdeset bregova po kojima se dižu i spuštaju ulice i kuće starog jezgra San Franciska. Iako je zemljotres od 1906. uništio većinu ogromnih kuća tadašnjih bogataša, Nob Hil je i danas utočište — ako je to prava reč — onih stanovnika grada koji popularne zelene novčanice broje desetinama i stotinama hiljada.

Kao i visoke i arogantne stambene zgrade, i hoteli na Nob Hilu odmah kazuju svojim raskošnim fasadama da su sagrađeni samo za ljude dubokog džepa. Dva hotela, »Fermont« i »Mark Hopkins«, međutim, primaju samo ono što bismo mogli nazvati elitom među ljudima dubokog džepa...

Oba se ponose pogledom iz barova uređenih na najvišim spratovima, a koji je pogled lepši — i pitanje je o kojima oni privilegovani diskutuju isto onako često kao što Englezi diskutuju o svojoj ćudljivoj klimi.

Ove noći, međutim, mi ćemo se zadržati u »Kraun Rumu«, baru hotela »Fermont«. Odnosno, za početak, zadržaćemo se tri sprata niže, u jednom od onih manje skupih apartmana kojima se »Fermont« već godinama ponosi...

Udobna bračna postelja u spavaćoj sobi apartmana bez sumnje je u svom veku videla mnogo neobičnih stvari, ali joj je ovo sasvim sigurno bio prvi put da posluži kao podloga za pravu malu izložbu onoga što ja-

panske ninđe zovu svojim pokretnim arsenalom.

Sedeći na jastucima gurnutim u stranu, prekrštenih nogu, Sumiko zavrte glavom.

— Ne znam, Les — reče zamišljeno. — Shvatam da će ti previše oružja otežati veranje, ali šta ako njihovi telohranitelji nešto opaze? Sam si mi rekao da neprestano šetaju po terasi oko bara!

Lesli zastade na trenutak pre nego što je svoje odevanje završio navlačenjem crne kapuljače preko glave.

— Veruj mi, devojčice, vera nje uz taj glatki betonski zid bar deset puta je teže nego sukob sa ma koliko velikom grupom revolveraša. Kad već mogu da biram, onda se koncentrišem na ono što je mnogo teže. I mnogo opasnije, uostalom.

— Znam, ali...

On je prekide odlučnim pokretom ruke.

— Ne, ne govorim više o tome. Ne smeš čak ni misliti o tome, jer ni tvoja uloga večeras neće biti laka i jednostavna. Ako misliš o onome što se dešava sa mnom, veliki su izgledi da nećeš dobro obaviti svoj deo posla; i sama možeš dospeti u kritičnu situaciju, a to ne želi nijedno od nas, zar ne?

Ona klimnu glavom, obarajući pogled, svesna da je ninđa, kao i obično, u pravu. Poduhvat koji će ove noći izvesti biće odista složen i zahtevaće punu koncentraciju i od Leslija i od nje. Jedan pogrešan pokret, pogrešan izraz na licu, čak i pogrešno izgovorena reč, mogu ove noći imati fatalne posledice!

Dovršivši oblačenje, Lesli se pozabavi time da na svoju meku obuću, u već predviđene žlebove, postavi kratka i uska čelična sečiva koja će mu pomoći da se muva uzvere uz glatki betonski zid hotela. I Sumiko se bacila na posao; veštim pokretom ona opisa krug po prozorskom oknu dok je dijamant u njenoj šaci uz tihi šum rezao staklo.

Kroz otvor u sobu navre vlažan vazduh sa okeana, nošen zapadnim vetrom, veoma primetnim na ovoj visini. San Francisko pružao se pred njima kao tepih izatkan od raznobojnih svetala rukom umetnika koga je mala doza LSD uvela u svet prijatnih halucinacija.

Sumiko se izmače u stranu, na trenutak sklapajući oči. Jedan jedini pogled na tu zbrku raskošnih boja izazvao je vrtoglavicu kod nje...

Kako će Lesli — njen Lesli! — iskoračiti kroz taj prozor, stati na uski sims nad ponorom dubokim gotovo dve stotine stopa, onda zariti svoje čelične kandže u beton i početi lagano uspinjanje po zidu do »Kraun ruma«, gde će dospeti sa one strane sa koje ga niko ne očekuje?

Ninđa je prošao pored nje bez reči.

I tako treba da bude. Jer, akcija je počela upravo tog trenutka i oni više nisu dvoje ljudi koji se vole, već samo saradnici na istom, strahovito opasnom zadatku. Kao i vojnici u ratu, i oni su nužno morali razviti od brambeni mehanizam koji ne dopušta da se misli o sopstvenoj sigurnosti i sigurnosti najboljeg prijatelja pored sebe, jer i najmanji tračak straha — i za sebe i za druge — izaziva nesigurnost koja će pre ili kasnije dovesti do fatalne greške u proceni situacije...

Ipak, Sumiko nije mogla da gleda kako Lesli sigurnim pokretima izlazi na prozorski ispust, opipavajući rukama betonski zid. Odlučnim pokretom okrenula je leđa tom prizoru, zbacila sa svog nagog tela meku kućnu haljinu i sporim, sigurnim pokretima počela da oblači komplet od srebrnog lamea koji će je učiniti još privlačnijom i poželjnijom za svakog muškarca koji se ove noći nađe u »Kraun rumu«.

Za to vreme, ninđa je savladao prvih pet ili šest jardi svog puta naviše...

Tehnika koju je koristio poznata je ninđama već vekovima. Istina, nije bila razvijena da bi se savladali glatki zidovi od tvrdog betona, jer ih pre nekoliko stotina godina nije ni bilo, već da bi omogućila ninđama da izmenenade protivnike koji misle da ih potpuno štite kameni blokovi njihovih utvrđenja.

U savremenom betonu nema pukotina kao u kamenim zidovima tvrđava srednjovekovnog Japana i zato je Leslijevo uspinjanje trajalo mnogo duže nego u ono vreme kada je vežbao po ruševnim zidinama tvrđave Ota ro. Morao je biti desetostruko, stostruko oprezniji, čineći svaki pokret tek u času kada je potpuno siguran da će čelična seči va zarivena u beton moći da održe njegovu težinu.

Tehnika veranja na prvi pogled izgleda veoma jednostavna, ali nemojte pokušavati da je isprobate, čak i ako nekim čudom dođete do čeličnih sečiva za obuću i kandži koje liče na kandže tigra kada ih ninđa navuče na prste svojih ruku.

Priljubljen čitavim telom uz glatki zid, još topao od sunca koje je čitav dan nemilosrdno peklo, Lesli ispruži desnu nogu u stranu i kratkim, ali snažnim topazem zari sečivo u beton. Oprobavši da li ta noga ima siguran oslonac, ninđa zamahnu desnom rukom.

Uz tihi metalni šum tri kandže ukopaše se u tvrdu površinu. Sporo, oprezno, ninđa prebaci čitavu težinu svog tela na taj novi oslonac.

I tako je, u dugim minutima koji su došli, on napredovao naviše po uskoj traci betona između dva reda prozora. Desna

noga, desna ruka, leva noga, le va ruka... zatim obrnuto, leva ruka, leva noga, za stopu više nego maločas, pa ponovo desna noga i desna ruka, opet za sto pu više od prethodnog polože ja...

Iza prozora kraj kojih je pro lazio, iza zida po kojem se ve rao, hotel je živeo onim svojim tajanstvenim životom kojim ži ve sve hotelske sobe kada se vrata hodnika zaključaju i spu ste zavese na prozorima. Čula ninđe omogućavala su mu da prodre kroz betonski zid, ali on nije posvećivao mnogo pažnje onome što je mogao čuti, ili po negde i videti kroz malo razma knutu zavesu.

Koncentracija, duboka konce ntracija, jedina je tajna uspe ha u ovako opasnom poduhva tu. Ninđe imaju devet života, kaže stara japanska izreka, ali ni devet stotina devedeset ži vota ne bi pomoglo čoveku koji bi sa ove visine pao na tvrdi asfalt ulice koja je još pulsi rala noćnim životom središta San Franciska.

Još nekoliko stopa i njegova glava će dosegnuti donju ivi cu staklenog prozora koji zau zima čitavu širinu ove strane »Kraun ruma«. Stolovi duž ov og prozora odvojeni su od ostatka sale lakim pregradama i zavesama koje omogućavaju be zbedne ljubavne i poslovne sa stanke i zato je i bio primoran da odabere ovako opasan put.

Sumiko i njen kompjuter ipak su naišli na nekakav trag, poredeći Romerove zapise na kaseti sa čitavom gomilom po dataka o kriminalcima za Za padne obale. Čovek po imenu Lefti Evans, alias Lefti Banker, alias Lindon Banersen, često optuživan za sitnije prekršaje, ali nikada i osuđivan, ušao je u neku od kartoteka kao jedan od ljudi sa kojima se viđao bi vši narednik Zelenih bereta Ma jk O' Faolin, alias Sardžent.

Ostalo je učinio Tabasko Pit, danima se smucajući po Ribar skom keju i trgu Girardeli, gde je bio i Leftijev bar, obično pun sumnjivih tipova. Nije bilo la ko postaviti prislušni aparat na Leftijev telefon, ali se zato Pi tov trud brzo isplatio: žena sa glasom sekretarice uglednog i uspešnog poslovnog čoveka za kazala je Leftiju sastanak u »Kraun rumu« sa svojim šef om, izvesnim gospodinom Fe retijem.

Sumiko i njen kompjuter sna bdeli su ninđu sa nekoliko po dataka i o Feretiju; ne mnogo, jer je Zapadna obala puna us pešnih poslovnih ljudi i evi dencija o njima zauzela bi čitave megabajte kompjuterske memo rije.

Vlasnik i menadžer nevelike fabrike »Ferkom« u Mersedu, u dolini reke San Hoakim, obi čno se ne druži sa tipovima kao što je Lefti Evans, da upotre bimo njegovo najnovije ime. U-

ostalom, šta bi vlasnik obalske krčme imao da kaže jednom od mnogobrojnih proizvođača u Kaliforniji koji više od polovine prihoda ostvaruju u poslovima za armiju SAD?

Sem ako...?

To »ako« dovelo je ninđu na vetru izloženu fasadu hotela »Fermont«, pod same prozore »Kraun ruma«, na nekoliko minuta pre početka zakazanog sastanka.

Koji će separe Fereti i Lefti Evans odabrati za svoj razgovor?

To se unapred nije moglo znati i zato je Sumiko sada sedela za dugim šankom »Kraun ruma«, bez sumnje privlačeći muške poglede kao što upaljena sveća privlači moljce. Ona će već naći neki način da Leslija obavesti gde će se njih dvojica sastati, pružajući mu tako priliku da iz njihovog razgovora dozna nešto novo o bandi trgovaca oružjem.

Četiri prozora levo od njega, četiri desno. Ako oni odaberu jedan od dva krajnja separea, čeka ga još deset ili dvadeset minuta sporog horizontalnog kretanja do odgovarajućeg prozora.

Možda postoji i bolji način da se iskoristi vreme preostalo do početka sastanka?

Ravni krov »Kraun ruma« neodoljivo ga je privlačio, jer bi ono što mu predstoji bilo mnogo lakše i jednostavnije izvesti sa tog mesta. Tu sigurno neće biti telohranitelja koji sede negde u blizini separea ili šetaju po terasi pred »Kraun rumom«, na drugoj strani zgrade.

Kako dospeti do krova preko deset stopa ravnog i glatkog prozorskog stakla?

Način je postojao, naravno. Ninđe uvek pronađu način da ostvare svoj cilj...

Ako je dosadašnje veranje bilo samo strahovito opasno, onda se njegov sledeći plan graniči sa ludošću!

Oslonjen samo na tri sitna komada čelika, on mora jednom slobodnom rukom odmotati crno svileno uže sa svog pojasa, pričvrstiti na njegov kraj kandže skinute sa te ruke i onda sve to zajedno zavitlati naviše, izlažući se opasnosti da od naglog trzaja njegov nesigurni oslonac popusti i on poleti u ponor!

Da li se toliki rizik isplati?

Proces donošenja odluke kod ninđi nikada ne traje dugo, jer su oni obučeni da misle brzo, hitro analizirajući i odbacujući sve varijante svog plana koje nemaju šanse na uspeh, ili su te šanse veoma male.

Njegova snaga još nije bila ozbiljno narušena, koncentracija je još uvek blizu svog apsolutnog vrhunca. Ukratko: treba pokušati!

Sa beskrajnom opreznošću ni đna ispita oslonce svojih nogu

i leve ruke, opterećujući ih naizmenično čitavom težinom svog tela, što je samo po sebi poduhvat pred kojim bi zadrhtali i najhrabriji cirkuski akrobati. Čak i ta kratka provera povećava rizik, jer opterećenje može proširiti otvor u betonu i od neti mu oslonac u najkratičnijem trenutku.

Sklopljenih očiju, koncentrisan samo na taj jednostavni po kret, ninđa laganim pokretom izvuče kandže desne ruke iz be tona.

Dobro je... njegovo telo, pri ljubljeno uza zid, ne pomeri se ni za stoti deo palca...

Nijednog trenutka ne odvajajući ruku od zida, on je savi u laktu i privuče šaku glavi, otvarajući usta.

Stegao je zubima hladni čelik kandži osećajući kako se rasteže i puca elastična svila kapuljače koja mu pokriva glavu. Kada su mu zubi čvrsto stegli kandže, on ponovo poče da odvaja ruku od tela, svlačeći tako tri čelična prstena koji su držali kandže na njegovim prstima.

To je gotovo... a sada — uže!

Desna ruka i dalje je klizila samo duž zida kako ne bi narušio ravnotežu tela i povećao opterećenje nekog od svoja tri oslonca. Uže je bilo omotano na uobičajen način i on lako pronađe slobodni kraj, povlačeći ga naviše.

Kako sada vezati samo jednom rukom pouzdan čvor oko kandži?

Sa beskrajnim strpljenjem, onim strpljenjem za koje su zaista sposobne samo ninđe, on provuče kraj užeta kroz srednji prsten na kandžama. Jednom, drugi, treći put...

Sagnuo je i glavu i ponovo prihvatio kandžu prstima desne ruke. Slobodni kraj užeta nađe mu se među zubima i on sna žno povuče unazad, dovršavajući tako vezivanje čvora za ko ji je bio siguran da će izdržati težinu njegovog tela.

Sada je dolazio najopasniji deo poduhvata. Ne odvajajući telo od zida i nastojeći da nijednog trenutka ne naruši svoju ravnotežu, mora odmotati preostali deo užeta sa pojasa, a potom zavitlati kandžu naviše. I to takvom snagom da se oštri šiljci zariju u površinu krova, dajući mu oslonac za dalje veranje uz uže.

On slobodnom rukom omota jednom uže oko svog vrata, pu štajući da mu kuka padne na leđa, a onda se malo odvoji od zida, palac po palac.

Njegova desna ruka još jednom obavi težak i opasan posao, odmotavajući sa pojasa dovoljnu dužinu užeta.

— A sada — hitac!

Smaknuo je deo užeta sa vra ta i počeo desnom rukom da vrti kandžu na njegovom kraju kako bi ne previše teškom metalnom predmetu dao dovoljno

ubrzanje do trenutka kada ga zavitla naviše.

Po samoj prirodi stvari, on mora odmaći desnu ruku što dalje, odvajajući i telo od zida i izvlačeći svoje težište van one minijaturne površine oslonca koja za njega u ovom času pre dstavlja granicu između života i smrti.

Ako kandže leve ruke popuste, nikakvo čudo ga više ne može spasiti. Ali, to je znao od samog početka, pre nego što se odlučio za ovaj ludo smeli poduhvat!

Odmicao se od zida postepeno, povećavajući brzinu obrtanja kandže na kraju užeta u desnoj ruci, Još nekoliko krugova i ona će imati dovoljno ubrzanje, a onda. . .

A onda, kao da je nemilosrdna sudbina strpljivo sačekala da gotovo dospe do svog cilja da bi ga potom zaustavila, čelik zaškripa po betonu i kandže na levoj ruci ispadoše iz plitkih otvora u koje su bile zarivene!

»Smrt!«, prolete ninđi kroz glavu, kao blesak munje. »Ovo je smrt!«

*
* *

U onom kratkom deliću sekunde, dok je njegovo telo još balansiralo oslonjeno samo o dva sitna komada čelika na nogama, on zavitla naviše teret iz desne ruke, osluškujući šuštanje vazduha duž njegove putanje.

Strah od padanja, kažu, urođena je ljudskoj rasi, i retki su oni koji mogu mirno hodati nad ponorom, bez obzira što znaju da im je pod nogama čvrst oslonac. Potreban je užasan napor volje da se taj strah savlada i čovek ne načini jedan od onih glupih i nepotrebnih pokreta koji će ga sigurno poslati u ponor i u smrt.

Tako je sada svaki instinkt u telu ninđe vrištao da pokuša ono što izgleda najrazumnije i najprirodnije: da snažno zamahne levom rukom i ponovo pokuša da zarije kandže u izdajnički zid!

Razum mu, međutim, reče da bi to bila fatalna greška, jer bi takav pokret zahtevao da se svom težinom osloni o sečiva na svojim stopalima, koja to opterećenje jednostavno ne bi mogla izdržati, jer čak i sada. . .

Da!

Prvo levo, a onda i desno stopalo ninđe skliznu malo naniže dok su se sečiva lagano izvlačila iz svojih otvora. Ako ta kandža zavitlana naviše ne pronađe svoj cilj i čvrsto se ne zarije u nešto, on je već mrtav čovek!

U trenutku kad oba oslonca pod njegovim nogama popustiše, Lesli ščepa uže i levom rukom, pribijajući se čitavim telom uza zid da bi čak i tim gotovo zanemarljivim trenjem za

još jedan stoti deo sekunde odložio neizbežni pad.

Metalni zvuk nad njegovom glavom... težina tela naglo ga povuče naniže i on čvršće steže uže...

I ostade da lebdi nad užasnim ponorom! Kandža je našla oslonac na krovu!

Nije bilo vremena za prepuštanje neizbežnoj reakciji olakšanja, za besmislene molitve zahvalnosti, za razmišljanja šta će se dogoditi ako kandža u sledećem trenutku popusti. Ponovo zarivajući sečiva na stopalima u beton, ninđa hitro poče da se vere, znajući da je od ovog časa opasnost, iako stotinak puta manja nego maločas, još uvek dovoljno velika da ga osudi na smrt.

Prozor pod kojim se našao još je bio polumračan što je značilo da u separeu nema nikoga. Uostalom, vreme je da sreća bude malo i na njegovoj strani!

Sada se verao pridržavajući se samo rukama, jer bi pokušaj da se osloni na prozorsko okno neminovno izazvao pucanje stakla, poslednje što je želeo u ovom trenutku.

Krv je tutnjala u njegovim ušima, jer je napor uložen u poslednjih nekoliko sekundi stavio na ozbiljnu probu čak i njegovu snagu; prigušena tutnjava saobraćaja sa bučne avenije pod njim mešala se sa udarima vetra koji kao da se trudio da mu što više oteža ionako teško uspinjanje.

Ipak, potpuna koncentracija na okolinu, ono što ninđe i izdvaja od drugih boraca, morala je dati rezultate: on, uprkos svim tim šumovima, uspe da razazna i jedan novi...

Najpre je nešto metalno zveknulo gore na krovu, otprilike tamo gde se na drugoj strani zgrade nalaze lestvice kojima se može prići konstrukciji ante ne postavljene na najvišu tačku hotela...

A onda je do ušiju ninđe doprlo teško disanje čoveka koji se uspinje stepenicama, šuštanje njegove odeće, još jednom karakterističan metalni zvuk kada je cev pištolja u njegovoj ruci dotakla lestvice.

Neko je dolazio na krov! Naoružan!

Slučajno? Ili su Feretijevi telohranitelji oprezniji nego što je mislio, pa su opazili njegovo veranje uza zid hotela?

Ostao je da visi pod samom ivicom krova, zgrčen tako da mu noge ne štrče preko prozora, za slučaj da neko iznenada uđe u separe. Malo je ljudi koji smeju da priđu samoj ivici krova bez ograde, visokog oko dve stotine stopa, a njegova kandža nije tako velika da bi privukla pažnju revolveraša.

Ipak...

Haragei se javi svojim prvim signalima u trenutku kada se

čovek uspeo na krov i zastao da osmotri oko sebe.

Crvena lampa na vrhu antene, upozorenje noćnim letačima nad gradom, dosta je visoko, a njena svetlost...

Ne, ipak ne!

Haragei mu je odmah rekao da se čovek uputio direktno pre ma njemu, mnogo pre nego što je mogao čuti njegove oprezne korake. U tim koracima, međutim, nije bilo napetosti borca koji kreće u obračun; Feretijev revolveraš jednostavno je krenuo da pogleda kakav je to neobični predmet na suprotnoj ivici krova »Kraun ruma«. U pi tánju je obična radoznalost, a ne namera da se otkloni pretnja njegovom šefu.

Naravno, kada otkrije da pod samim krovom pored zida visi čovek u potpuno crnoj odeći i sa kapuljačom na glavi, onda...

Pridržavajući se na trenutak samo levom rukom za uže — i to je samo po sebi bilo pravi podvig — Lesli iz skrivenog dže pa kostima izvuče šuriken, obr ćući ga među prstima desnice i pažljivo osluškujući korake svoje buduće žrtve.

Uzajamni položaj njih dvojice osiguraće siguran pogodak kada se revolveraš nađe na dva desetak stopa od ivice krova. Još šest koraka... pet... četiri... tri...

SADA!

Odbacujući se naviše snažnim pokretom, ninđa zamahnu desnom rukom i šuriken zazuja kroz vlažni vazduh kao razljućena osa.

Nije bilo potrebno da proverava da li je pogodio; na ovom rastojanju mogao je pogoditi cilj čak i zatvorenih očiju.

Sila zemljine teže nemilosrdno ga je povukla naniže, u ponor, ali stvarne opasnosti nije bilo, jer su mu sada obe šake bile slobodne. Uhvativši se nji ma za ivicu ravnog krova on bez napora izvuče svoje telo gore i ostade tu da leži nekoliko trenutaka.

Predah mu je odista bio potreban, ali to nije jedini razlog za ovakav postupak; revolveraši najčešće idu u parovima i može se dogoditi da i prijatelj onoga što leži nekoliko koraka dalje, kao bezoblična gomila kr pa, krene na krov da se pridruži svom kolegi...

Samo dvadesetak stopa dalje, Sumiko je bila u potpuno drugačijem svetu, svetu koji kao da nije znao za krvave obraču ne na krovovima i ulicama gra da...

Sedeći na visokoj barskoj sto lici pored šanka, prekrštenih vitkih nogu, ona je istresla već treći koktel za redom, pokazujući sve znake usamljene dame koja je odlučila da se ove noći po svaku cenu zabavi, na bilo koji način.

Kristalno ogledalo na zidu pred njom nije baš verno odražavalo ono što se događalo

oko ulaznih vrata, ali je sa malo vežbe uspela da se orijentiše i nađe najpogodniji ugao za posmatranje lica ljudi koje je brzi lift neprestano dovlačio u »Kraun rum«. Uprkos kasnim noćnim satima, program još ni je počinjao, jer »Kraun rum« se ponosi time da svoje ekskluzivne goste prima sve do ranog jutra, pružajući im divan pogled na sunce koje izranja iznad lanaca Sijera Nevade.

Lefti Evans, ili kako se već zvao, nije mnogo podsećao na svoju sliku iz policijskog dosijea, verovatno zato što onda, kada je bio prvi put uhapšen, nije na sebi imao blistavi smoking. Uostalom, i lice mu je sada punije, koža negovana, nimalo nalik osamnaestogodišnjoj propalici sa dokova koju su uhvatili kako pretresa džepove pijanim mornarima.

Ipak, bio je to on. Neupadljivo se okrenuvši na svom mestu, Sumiko ga isprati pogledom dok je ulazio u separe i navlačio zavesu za sobom.

Sačekala je još nekoliko trenutaka, smeškajući se svom odrazu u ogledalu, a onda malo nespretno spuznula na pod sa svoje stolice, neprestano u opasnosti da skupoceni tepih pokvasi koktelom iz do vrha pune čaše.

Barmen je zabrinuto pogleda. »Kraun rum« ne voli neprijatne scene, bez obzira koliko dobro neugodne mušterije plaćale njegove usluge.

Dobri barmeni, kažu poznavaoci, često razviju neku vrstu šestog čula za namere svojih gostiju. I ovaj ovde je u svom barmenskom mozgu povezao dve naizgled irelevantne činjenice, kao što je ulazak Leftija Evansa u separe i iznenadnu odluku Sumiko da napusti šank.

Ili je njegov posao, između ostalog, bio i da kontroliše da li neko prati Leftija Evansa i njegovog sagovornika?

— Kuda, damo? — upita on tiho, naginjući se preko uglačanog šanka. — Taj momak tamo već ima zakazan sastanak, znate...

— Je li? — Sumiko zastade, pomalo se klateći i oprezno balansirajući čašom u ispruženoj ruci.

— Da. Bolje će biti da ostanete lepo ovde, uz šank...

Gledajući ga zamućenim očima, devojka oprezno otpi gutljaj iz čaše, a onda se zakikota i odmahnu glavom.

— A ne, prijatelju — reče malo zapličući jezikom. — Taj momak je usamljen kao i ja, odmah se vidi. A ako... ako neće moje društvo, do đavola, onda neka mi to sam kaže, a?

Okrenula se nesigurno i krenula prema separeu, motreći ispod oka oko sebe.

Nije joj promakao neupadljivi pokret glave kojim je barmen pokazao prema njoj. De-

sno od nje, krupan momak u belom smokingu hitro se odvojio od zida na koji se dotle oslanjao i krenuo u očiglednoj nameri da joj preseče put do separea.

»Predaleko da bi me sprečio da dodirnem tu zavesu«, proceni Sumiko malo ubrzavajući korak. »A to je sasvim dovoljno za ono što treba da učinim...«

Kako je i proračunala, čovek u belom smokingu ščepao je za ruku upravo u trenutku kada je drugom, slobodnom, rukom pomerila u stranu zavesu na ulazu u Leftijev separe.

— Hej! — besno je uzviknula kad je on zgrabio. Čaša ispade iz njene ruke i pršte sa zvonkim, kristalnim zvukom. — Šta to znači, do đavola?

Sedeći za stolom, Lefti je iz nenađeno pogleda, pre nego što je krupni čovek ne odvuče preko sale do izlaza, uz radoznale poglede ostalih gostiju.

Gotovo su se sudarili sa Feretijem na ulaznim vratima. On se izmače u stranu, drsko se zabuljivši u otvor kostima devojke, toliko otvoren da joj je gotovo sasvim otkrivao dojke.

»Dobro je«, pomisli ona, »vrlo je verovatno da ćemo se još koji put sresti pre nego što ova igra bude završena... Ne bih volela da se seti mog lica u nekom neugodnom trenutku...«

— Slušaj, mala — zabrunda krupni momak kada su ostali sami u predvorju, pred vratima lifta. — Sledeći put kada te vidim ovde, letiš dole najkraćim putem: kroz prozor! Jasno?

Ona istrže ruku i besno sevnu očima.

— Slušaj ti, veliki! — reče kroz stisnute zube. — Ja sam gost ovog hotela, do đavola! Sledeći put kada tako postupiš sa mnom, pobrinuću se da ova rupa bude zatvorena, a tvoj jedini posao biće da pereš pod u najgoroj krčmi na Ribarskom keju! Jasno?!

Ostavljajući čoveka da razjapljenih usta blene za njom, ona prođe kroz otvorena vrata lifta, ponosno uzdignute glave, kao kraljica.

Njen posao, uostalom, bio je obavljen, ali će sada početi oni najteži trenuci, dok sama u praznom apartmanu bude čekala da joj se Lesli vrati...

Karakteristični zvuk razbijene kristalne čaše dopre do ušiju ninđe u času kada je izvlačio šuriken iz rane na grudima revolveraša i pažljivo ga brisao o njegovu odeću.

Osmehnuo se pod maskom. Poslednji podatak potreban za ostvarenje njegovog plana: sada zna u kojem separeu će razgovarati Fereti i Evans.

Osvrnuvši se još jednom oko sebe, on nečujnim korakom priđe ivici krova i nagnu se preko nje nad ponor. Minijaturni mikrofon koji je izvukao ispod kostima bio je već opremljen komadom lepljive trake koja će

ga čvrsto držati uz staklo prozora.

On sam može se udobno smestiti u blizini, uprkos svežem vetru. Da, ovako je ipak daleko prijatnije nego da sve vreme mora da visi nad ponorom, oslonjen samo na nekoliko sitnih komada čelika...

Vetar neće zadavati mnogo problema; već mnogo vekova ninđe poznaju tajnu indijanskih jogija koja im omogućava da podnose neverovatne tempera turne razlike bez osetnijih posledica po svoj organizam.

— Halo, Lefti — ču se glas u slušalici zadenutoj u jedno uho ninđe. Fereti. Dubok i zvučan, kultivisan glas, čiju privlačnsot ne može da izobliči čak ni ovaj minijaturni mikrofon. glas koji bez sumnje doprinosi uspehu koji Fereti, sa svojim lepuškastim italijanskim licem, ima kod žena.

— Halo, mister Fereti.

»U svakom slučaju«, zaključi ninđa, »Lefti zna ko je ovde gazda«.

— Kakva je to gužva tamo?

— Jedna mala se napila — govorio je Fereti, spuštajući se u udobnu fotelju kraj prozora, pod samim mikrofonom. — Izbacili su je... Šteta, vrlo zgodna ženska. Japanka ili Filipinka, rekao bih po izgledu, ali je građena... kao boginja!

— Niska, divno građena, u kostimu od srebrnog lamea — ninđa nasluti cerenje u Leftijevom glasu. — Video sam je, boga mu! Đavolski zgodna, zaista! Da sam znao da će vam se svideti...

Razgovor je još neko vreme tekao u tom pravcu, dok se oko dvojice novih gostiju vrzmala čitava gomila konobara primajući porudžbine za ovaj ili onaj specijalitet »Kraun ruma«, uz posebne napomene o Feretijevom ukusu. Konačno, Lesli ču kako se zavesa pred separeom navlači, što je značilo da će poslovni razgovor uskoro početi.

— Dakle, Lefti?

U Feretijevom glasu nije bilo više ni traga one topline i prirodnosti sa kojom je do tada govorio. Glasan, poslovan, glas kojim se čovek obraća teglećoj životinji koju ne voli i čuju inteligenciju potcenjuje.

— Stvari loše stoje, mister Fereti — uzdahnu drugi čovek. — Sardžent je gotov, zajedno sa kompletnom ekipom...

— Sardžent? Šališ se?!

— Ne. Zapravo, mister Fereti... JA sam naredio da ga likvidiraju...

— Šta?!

Gnevan uzvik, više nalik kriku razljućene divlje životinje. Kako je ovaj razgovor odmicao, Fereti je sve više pokazivao svoje pravo lice...

Ovoga puta, međutim, i Lefti je pokazao da ima kičmu i da malopređašnja poniznost ne

odgovara doslovno njegovom i Feretijevom odnosu.

— Da — reče čvrsto — tako je bilo.

— Ko te je, do đavola, ovlastio da tako nešto učiniš, Lefti?

— Niko. Bio sam na licu mesta, a vremena za donošenje od luke bilo je veoma malo.

Mikrofon verno prenese naglo ispuštanje daha iz Feretijevih grudi, pokušaj da svoje telo stavi pod kontrolu.

— U redu — reče. — Pričaj šta se to dogodilo...

— Dogodilo se nekoliko neobičnih stvari od časa kada je Levelin uklonio s puta ono meksikansko njuškalo, Romera...

— To znam. Tvoj posao je bio da doznaš ko je ubio Levelina i dvojicu njegovih ljudi, podsećam te. Umesto to da činiš, boga mu, ti si naredio da uklone i Sardženta! Šta to znači, Lefti? Želiš ceo kolač samo za sebe, ili...?

— Voleo bih kad biste me najpre saslušali do kraja, mister Fereti...

Sada se i u Leftijevom glasu moglo naslutiti koliko napora ulaže u pokušaj da se kontroliše.

— O kej, o kej... pričaj, Lefti!

— Iako smo pretresli Romerov stan i njegov sto u redakciji »Kronikla«, Romero je negde uspeo da skloni materijal o nama — nastavi Lefti. — Već sledećeg jutra jedan tip se javio, tražeći deset hiljada dolara i tvrdeći da ima Romerove hartije. Sardžent je prihvatio sastanak, naravno, i predložio da se nađu na trajektu za Sausalito...

— I?

— Plan je bio dobar — uzdahnu Lefti. Ninđa u slušalici jasno ču kako piće grgolji u Leftijevom grlu. — Sardžent ga je zbacio sa trajekta na čamac na kojem su bili još Mič Lasker i još tri momka, a zatim i sam skočio za njim. Sve to bilo je izvedeno glatko i po planu, međutim...

— Međutim?

— Pokazalo se da je tip mnogo opasniji nego što se Sardžent tu — pa i meni — u početku činilo...

— Opasniji, Lefti? Prokletstvo, za koga je radio?

— To još nisam doznao, ali mislim da sam na dobrom tragu...

— U redu, u redu. Kaži mi, šta se onda dogodilo? Banda tog tipa je priskočila, došlo je do pucnjave i...?

— Nije bilo nikakve bande, mister Fereti. I vrlo malo pucnjave, bar koliko sam ja uspeo da zaključim. Znate, pratio sam sa drugog čamca šta se događa. Za svaki slučaj...

— To je mudro, Lefti. Pa šta se onda, do đavola, dogodilo?

— Ono što se dogodilo, dogodilo se tako brzo da ni sam

još uvek ne uspevam da rekonstruišem to u svom pamćenju... Zaustavili su čamac u blizini ostrva Ejndžel i Sardžent je tada prišao momku. Video sam da ga je jednom lupio pesnicom u trbuh, ali ovaj to kao da nije osetio. Štaviše, pretvorio se u pravi pokretni vihor... ili se meni bar tako činilo, gledajući kroz durbin. Bilo kako bilo, sredio je svu četvoricu!

— Svu četvoricu? SAM? Siguran si da nisi ništa pio pre toga, Lefti?

— Voleo bih da jesam — uzdahnu gangster. — Onda bi sve to bilo mnogo lakše objasniti, zar ne?

— Četvorica... a među njima i Sardžent i Mič Lasker! Čo veče niko ko je poznavao tu dvojicu neće ti poverovati!

— Da, znam... ali se stvarno tako dogodilo, a čak ni ja ne znam kako. Taj momak... on je toliko brz da nisam uspeo da sledim njegove pokrete, mister Fereti!

Nekoliko trenutaka tišine, narušene samo zveckanjem leda u skupocenim kristalnim čašama koje daju tako lep zvuk kada se razbiju.

— Čekaj malo! — reče iznenada Fereti. — Zar nisi maločas rekao kako si naredio da likvidiraju Sardženta?

— Da, tako je i bilo. Jer, taj momak nije ga ubio kao ostalu trojicu. Očigledno u nameri da ga ispituje...

— Pa da, boga mu! Onda si dobro učinio, Lefti... Siguran si da Sardžent nije imao vremena da brblja.

U stvari, nisam... Još jedan čamac prišao je Sardžentovom čamcu, pa su ga prebacili tamo i nestali iza ostrva Ejndžel. Bilo je potrebno izvesno vreme da otkrijem gde su se zavukli i organizujem napad. Sva sreća što je Kerli, snajper, bio u Sausalitu, inače...

— Aha, sad kapiram! Kerli je likvidirao Sardženta?

— Da. I odmah zbrisao. Onaj momak, uzgred, sredio je i Gri fitsa. Bombom.

Ponovo tišina. Čak i kroz staklenu barijeru, ninđa je osećao atmosferu zabrinutosti koja vlada u separeu pod njim.

— Da li je mogao nešto izvući od Sardženta, Lefti?

— Ko zna? Sardž je bio tvrd momak, istina, ali...

— Ali?

— Taj momak, neki Eldridž, nije običan protivnik, mister Fereti.

— Šta to znači, Lefti?

— Ne znam ni sam. Da ste videli ono što sam ja video, i vi biste isto mislili o njemu.

— Prokletstvo! Da sam znao kakve će se sve gluposti dogoditi, ne bih ni išao u Kolumbiju!

— To ne bi ništa promenilo, mister Fereti.

— Siguran si? — samouverenost u glasu.

Fereti ima odlično mišljenje o sebi i svojim sposobnostima, očigledno.

— Siguran sam — ta samouverenost isto tako, očigledno, Leftiju ide na nerve. — Sve se odigralo previše brzo da biste imali vremena da bilo šta izmenite, mister Fereti...

— Moguće.

— Da, moguće...

Još jedna kraća pauza. Gore na krovu ninđa malo promeni položaj da mu se udovi ne bi ukočili. Svakog trenutka drugi Feretijev revolveraš može krenuti na krov da vidi šta je sa njegovim drugom, a to će ponovo značiti obračun na život i smrt.

— Hoćemo li imati dovoljno ljudi da izvedemo sledeći posao, Lefti?

— Kolika je količina u pitanju?

Fereti je brzo računao.

— Oko trideset tona ovoga puta. Naši prijatelji u Kolumbiji veoma su zadovoljni poslednjom isporukom.

— Ista cena?

— A, to ne! — Fereti se vesele nasmeja. — I njihovoj robi skočila je cena na Zapadnoj obali, zar ne? Objasnio sam im to i morali su da prihvate moje gledište. Deset odsto više nego prošli put, šta kažeš?

— Da, gomila para. Bar za onoga ko uzima najveći deo toga...

— Onaj koji uzima najveći deo ima i najveće troškove, Lefti — Feretijev glas ponovo postade oštar.

— Možda, ali zato neki od nas daleko više rizikuju, mister Fereti... a naročito otkako se i taj prokleti Eldridž umešao u igru!

— Nijedan čovek nije dovoljno veliki da pokvari naš posao, Lefti. Trebalo bi to već da znaš.

— Znam, ali...

— Tog tipa jednostavno treba ukloniti sa puta! Jasno?

— Savršeno — u Leftijevom glasu oseća se prezir. — Samo što to neće biti tako lako izvesti...

— On je samo čovek, do đavola! Jedan hitac u glavu i on je mrtav! Mrtav zauvek, Lefti!

— Bojim se da je on od onih čiju glavu nije tako lako pogoditi. I veoma dobro znam zašto sam ovo rekao, mister Fereti!

— Šta hoćeš time da kažeš, Lefti?

Glas gangstera postade tiši, pretvarajući se gotovo u šapat, ali mikrofon koji je Sumiko sama izradila u svojoj elektronskoj radionici nepogrešivo je hvatao čak i najslabije šumove.

— Evo zašto sam to tako rekao, mister Fereti — uzbuđeno je mrmljao Lefti. — Ima tamo u Ulici Giri jedan Japanac po imenu Mijamoto...

*
* *

Tabasko Pit zaustavi niski »porše« na jednom od retkih praznih mesta uz trotoare Ulice Giri i osmehnu se ninđi koji je sedeo pored njega.

— Do Mijamotove antikvarnice imaš još tridesetak jardi, na drugoj strani ulice. Samo, bojim se da nećeš bogzna šta doznati od njega, Les...

— Kako to?

— Još pre nego što si ustao, Sumiko je pokušala da ga dobije telefonom. Niko nije podi zao slušalicu, a koliko odavde vidim, radnja je zatvorena...

— Hmm... Naš prijatelj Lefti Evans, izgleda, radi brže ne go što sam očekivao. Kakav je prilaz zgradi sa druge strane?

— Druge strane? Otpozani, misliš? Otkud znam do đavola! Nisi rekao da te to zanima!

— Da, u pravu si — osmehnu se ninđa otvarajući vrata »poršea«. — Nisam mislio da će ga tako brzo odvući. Želeo bih da pogledam malo bolje tu radnju, ali je gotovo sigurno da Leftije vi ljudi motre na ulaz.

— Pa šta? Ti i ja ne plašimo se grupice blesavih revolveraša, do đavola!

— Ne, ali ako dođe do gužve usred bela dana, neko će odmah pozvati policiju i opet neću imati priliku da pogledam Mijamotovu radnju, zar ne?

— Uh... u pravu si. Hoćeš da odem da vidim kako je otpozadi?

— Nije potrebno. Pogledaj.

Prateći smer njegovog pogleda, Pit tiho zviznu.

Izrazito visoka devojka duge plave kose stajala je pred ulazom u Mijamotovu radnju, zaklanjajući rukom svetlost kako bi mogla zaviriti kroz staklo u polumračnu unutrašnjost. Vitka i dugonoga, u uskoj haljini cvetnog desena koja je prijanjala uz izvajane kukove i zadnjicu, predstavljala je uzbudljiv prizor i privukla mnogo radoznalih i izazivačkih pogleda.

— Otići ću do nje — dobaci ninđa preko ramena, već u hodu. Nije žurio; ako je Lefti ne gde postavio svoje osmatrače, on za njih mora odigrati ulogu nezainteresovanog prolaznika koji je zastao privučen lepotom devojčinog tela i pokušao da joj se udvara.

— Ti nisi nikakav prijatelj! — doviknu Tabasko za njim. — Uvek ono najbolje zadržavaš sa mo za sebe! Ti si prokleti sebičnjak, eto šta si!

Sa osmehom na usnama, Lesli bez žurbe pređe na drugu stranu ulice, propuštajući najpre nekoliko vozila u jednom i drugom smeru.

Tamo, pred vratima radnje, devojka se ispravila i neodlučno osvrnula tamo i amo, kao da se pita ko će joj priteći u pomoć u ovoj neočekivanoj situaciji. Gledana spreda, bila je još

zgodnija i uzbudljivija: crvena traka u kosi uokviravala je ljupko lice nežnih linija i sočne usne, a njeno telo...

Samo odista čvrste i prave grudi mogu izdržati pritisak ovako uske haljine, a da pri tom ne izgube svoj uzbudljivi oblik, zaključi ninđa približavajući se bez žurbe.

Dok joj je prilazio, ona se po novo okrenula vratima, bezuspešno pokušavajući da kroz staklo vidi šta se nalazi na njihovoj drugoj strani. Zavodnički se cereći, za oči eventualnog uhode, Lesli zastade iza nje, prelazeći pogledom pravog poznavaoca po liniji kukova i nogu.

Osetila je njegov pogled na sebi i naglo se ispravila, okrećući se. Pošto je sada stajao tako da mu se sa druge strane ulice ne može videti lice, Lesli je na njemu imao uobičajeni staloženi izraz.

— Mogu li da vam pomognem, gospođice? — upita mirno.

Iz neposredne blizine vidi se da nije tako mlada kao što bi se dalo naslutiti posmatrajući samo njeno telo. Dvadeset šest ili sedam godina; vidi se to i u pogledu kojim je hitro proceni la kojoj vrsti pripada čovek što stoji pred njom.

— Ne verujem — odgovori bez traga zbunjenosti u glasu. — Htela sam nešto da kupim u antikvarnici, a ona — zatvorena!

— To bar nije problem. U ovoj i susednim ulicama imate bar još deset sličnih radnji, gospođice.

— Da, ali ja... Oh, nije važno.

U međuvremenu, Lesli je bo lje osmotrio starinsku bravu na vratima. Ništa posebno složeno; najzad, lopovi u ovom delu gra da veoma dobro znaju da neće naći ništa suviše vredno među prašnjavim starudijama jednog matorog Japanca.

— Ako vam je stalo da uđete baš u ovu radnju — osmehnu se Lesli — onda vam ja možda mogu pomoći...

— Pomoći? Imate ključ?

— Nije mi potreban. Ovu bravu bi i dete moglo otvoriti.

— Zaista? Ali...

— Znam. Smeta vam što vlasnik nije unutra, zar ne?

Njene oči na trenutak izbegoše Leslijev pogled.

— Paaa...

— Ili vam, možda, to i ne smeta toliko?

Ona se glasno nasmeja, zabacujući unazad kosu sa lica.

— Vi ste izvanredan poznavalac ljudi, mister...?

— Moje ime je Eldridž. Lesli Eldridž. Da, prilično dobro poznajem ljude. I žene.

— Oh? — koketan pogled nevinih plavih očiju ispod dugih trepavica. — Pa, to me ne iznenađuje naročito. Zaista možete da otvorite ova vrata?

— Mogu. Imate neki ključ u

tašni, ili bar neki sličan sitan predmet?

— Ključ? Imam ključ.

— Dajte mi ga.

Prihvativši pruženi predmet iz devojčine ruke, ninđa se nađe nad bravu, zaklanjajući je svojim širokim plećima. Bio je to, naravno, samo trik da se zavaraju eventualni osmatrači; komad plastike koji je gurnuo u otvor između vrata i dovratka obavio je posao isto onako brzo — i mnogo tiše — nego što bi to učinio originalni ključ.

— Bravo! — uzviknu devojka kad brava škljocnu. Krenula je da uđe pored njega, u radnju, ali je Lesli zadrža rukom.

— Polako — reče. — Unutra ima i pacova...

Ona uplašeno zastade i ninđa zakorači u polumračnu unutrašnjost radnje. Znao je da im ne preti nikakva opasnost, jer bi ga haragei na vreme upozorio, ali se to može svakog trenutka izmeniti i zbog toga je i ušao prvi u Mijamotovu antikvarnicu.

Jedan pogled bio je dovoljan da mu pokaže kako je ovo doskora bila jedna od onih urednih japanskih radnjica koje na minimalnom prostoru uspevaju da prikupe neverovatnu količinu ljupkih predmeta.

Doskora...

Jer, u ovom trenutku u radnji je vladao užasan nered, ona kav nered kakav mogu da načine samo mala deca, ili odrasli ljudi, bez trunke poštovanja za upotrebnu ili umetničku vrednost predmeta koji su im poslu žili za kratkotrajnu zabavu.

— Oh, bože! — reče devojka slabašnim glasom iza Leslijevih leđa. — Šta se ovde dogodilo?

Ćuteći, ninđa obiđe čitav pro stor, nastojeći da ne nagazi razbacane crteže, rađene crnim tu šem na krutoj i finoj hartiji japanskog porekla.

Pomerivši se gotovo do kraja prodavnice, tamo gde su vrata skrivena sada pocepanom zavesom od čiste japanske svile vo dila u sledeću prostoriju, ninđa je pogledom lagano prelazio pre ko prizora oko sebe.

Svaki od hiljadu detalja može biti važan, u nekom kasnijem trenutku i zato je on, nalik živoj filmskoj kameri, nastojao da unese što više podata ka u svoju memoriju.

Ali, nije samo prizor u neve likoj prostoriji angažovao njegovu pažnju, već i promene na licu i u držanju devojke. Posle prvog šoka, gotovo ravnodušno je motrila nered oko sebe, nestrpljivo cupkajući u mestu i neprestano bacajući brze, kratke poglede prema vratima pred kojima je ninđa zastao.

Da, njegovo predosećanje bilo je ispravno. Plavokosa ovde nije slučajni kupac: ona je ova mo došla sa vrlo određenom na merom, koja možda ima neke veze sa ljudima čije su ruke i

noge gotovo uništile urednu ma lu antikvarnicu...

Ono što ona traži moglo bi biti u susednoj prostoriji, ali se ninđi nije žurilo da tamo pređe.

Jer, stari antikvar ostavio je ovde poruku. Za njega.

Da, za njega. Romero mu je pred smrt rekao kako je Mijamoto iz njegovog raspitivanja naslutio da je jedan ninđa ovde, u gradu. Kada su Leftijevi ljudi, otkrivši Romerovu vezu sa Mijamotom, provalili ovamo u pokušaju da doznaju nešto o svom tajanstvenom protivniku, Japanac je imao svega nekoliko sekundi vremena, ali ih je iskoristio na najbolji način...

Jedna ljupka minijatura u pastelnim bojama bila je upropašćena sa nekoliko poteza četkice obilno nakvašene crnim tušem. Čineći to, Mijamoto je znao da će u opštem neredu taj detalj uspeti da izdvoji samo oko jednog ninđe. Ili oko dobrog poznavaoca japanske umetnosti, ali su bili mali izgledi da će takav ući u ovaj nered...

Kuća na obali jezera jedva se razaznavala pod debelim slojem tuša, ali je taj potez počinjao tako da kao strelica pokaže jedan deo prostora pod krovom. Drugi kraj te strelice vodio je do znaka za reč »tajna«, takođe ispisanog sa tri hitra poteza četkice, zanemarujući uobičajena pravila pisanja.

Jednostavna poruka, ali samo za nekoga ko je u stanju da je dešifruje...

»Tajna je pod krovom«. Kratko i jasno.

Stežući usnu zubima, devojka se odlučno progura preko krša do vrata u uglu i pritisnu kvaku.

— Oh! — razočarani uzvik — možete li i ovo da otključate, Eldridž?

On se osmehnu.

— Možda...

Pogledala ga je pažljivije.

— Šta to znači?

— To znači da najpre želim da doznam šta tražite tamo, a zatim i vaše ime, gospođice.

Osmehnula se zavodnički.

— Baš sam glupa, zar ne? — reče malo promuklim, uzbudljivim glasom. — Uvukla sam vas ovamo, a sada tražim da obijete još jedna vrata zbog mene... a u stvari je trebalo da pozovemo policiju, zar ne?

Ninđa pokaza glavom sto, upola pokriven gomilom predmeta zbačenih sa police nad njim.

— Telefon je tamo.

Napravila je jedan korak u pravcu stola pre nego što je shvatila da njen blef neće upaliti. Ljutito se ugrizla za usnu i zastala, naivno se smešeći.

— Vreme je da stavimo karte na sto, zar ne?

— I ja to mislim — klimnu ninđa glavom. — I to što pre, jer nećemo imati suviše vremena za razgovor.

Pogled joj još jednom odluta prema vratima.

— Imam jedan predlog; ako stvari već tako stoje, da najpre pogledamo susednu prostoriju, a zatim potražimo neko mirno mesto, gde ćemo u mnogo prija tnijoj atmosferi moći da razgovaramo...

— Ideja nije loša. Koje mesto?

Oklevala je, jedva primetno.

— Moj stan. Nedaleko odavde, u Devetoj ulici.

Osmehuvši se, ninđa priđe vratima i snažno ih lupi stisnu tom pesnicom u visini brave.

Drvo popusti, uz suv prasak i on se obrte, otvarajući jednom rukom vrata.

— Izvolite, gospođice Nepoznata — reče. — Ova prostorija pripada vama!

Uverena da je njena lepota i pominjanje intimnog razgovora u stanu bilo ono što je navelo Leslija da joj otvori vrata, ona prođe kraj njega sa blistavim osmehom na licu, njišući kukovima.

Ninđa, međutim, nije gledao za njom, ma koliko taj prizor bio prijatan...

Pre nekoliko sekundi poznata sirena »poršea« javila se ugovorenim znakom za opasnost, pretičući ovoga puta haragei. Naravno Tabasko Pit nalazio se na ulici i mnogo pre je uočio približavanje sumnjivih tipova koji će se uskoro pojaviti u radnji.

Haragei još ćuti, niko nije za stao na ulici pred zatvorenim vratima antikvarnice. Ima, dakle, bar još nekoliko minuta za pokušaj da otkrije Majamotovu tajnu...

Lice devojke pokazivalo je razočarenje. Stajala je nasred male prostorije, uredne onoliko koliko je prva odaja bila neuredna.

Orman za odeću u uglu, niski pisaći sto, stolica, grafika na zidu. I ništa više.

Ono što je devojka tražila nije se nalazilo u gomili hartija iz pisaćeg stola po kojima je maločas preturala, to je govorila svaka crta njenog lica.

— Možda ne bi bilo loše da pogledate i orman — predloži ninđa sa osmehom. — Ponekad ti delovi nameštaja imaju i tajne pregrade...

Bacila se žurno prema ormanu, dajući mu vremena da pogledom pretraži belo okrečenu tavanicu, sa jednostavnim i ukusnim lusterom.

Da, tamo u uglu. Njegovo oštro oko bez ikakvog posebnog napora otkri mesto u uglu tavanice čija se boja jedva primetno razlikovala od okoline.

— Pomozite mi, do đavola! — gnevno reče devojka, okrećući se prema njemu posle bezuspešnog pokušaja da odvoji orman od zida. — Ova prokleta stvar teška je čitavu tonu!

Bez reči, on priđe samom uglu i zagleda se naviše, praćen

njenim radoznalim pogledom. Da, sada se jasno vidi čak i pukotina tanka kao vlas kose, pukotina koja u samom uglu opisuje konture pravilnog kvadrata.

Napolju, pred ulazom u antikvarnicu, jedna kola naglo se zaustaviše, škripeći gumama. Tresak žurno otvorenih vrata, koraci nekolicine ljudi na asfaltu.

— Eldridž! Neko dolazi!

Umesto odgovora, on se obema nogama odbaci od poda, pružajući ruke naviše.

Trenutak pre nego što će dostići najvišu tačku skoka, on zadade oštar udarac ukrućenim prstima ruku, tačno na dve ivice kvadrata.

Uz tihi zvuk, malter oko pukotina pršte, razbacujući unaokolo krhotine u oblaku sive prašine. Doskočivši opet na pod, Lesli ispruži ruku, izmičući se od čitave kiše maltera.

Kvadratna kutija od crnog drveta, ukrašenog starim japanskim rezbarijama, stvori se na njegovom dlanu. Bacio je samo jedan pogled na nju pre nego što je gurnuo devojci u ruke.

— Stavite ovo u tašnu — reče žurno. — Idemo sada!

Znao je da mu je put prema ulici već preprečen telima troji ce ljudi koji bez sumnje imaju pištolje u rukama, ali ga to nije zabrinjavalo. Čak i da im Ta basko Pit sada nije iza leđa, očiju blistavih od želje za borbom, oni ne bi mogli da ga zaustave.

Zastao je glumeći iznenađenje kada su se vratili u prednju prostoriju. Iza njega, devojka je tiho kriknula i instinktivno odskočila unazad, zalupivši vrata za sobom.

Utoliko bolje. Bar neće morati da vodi računa o njenoj bezbednosti dok se bude obračunavao sa ovom trojicom...

Ovoga puta Lefti Evans nije želeo ništa da reskira. Ova trojica bili su vrhunski profesionalci, od one vrste koja se nikada ne zadržava dugo na jednom mestu kada obavlja zadatak. »Ugovor«, tako to oni zovu; dovoljan je telefonski poziv na jedan od njihovih brojeva, poznatih samo uskom krugu posrednika, i oni dolaze. Spremni za sve, pod uslovom da im cena odgovara...

Haragei je, međutim, tek sada počeo da šalje prve signale upozorenja, što je značilo da oni nemaju nameru odmah da otvore vatru. I to nije neobično: pre nego što likvidira tog opasnog Eldridža, Lefti se najpre nekako mora dokopati imaginarnih Romerovih hartija.

Imaginarnih?

A šta onda ova devojka traži u Mijamotovoj antikvarnici? I zbog čega je Leftijevi ljudi drže na oku?

Ne, Romero ga ipak ne bi slagao... a naročito ne u času

kada zna da je na korak od smrti...

Nema sada, međutim, vremena da razmišlja o tom problemu, dok prelazi pogledom po licima trojice revolveraša i pro učava njihovo držanje i način na koji drže oružje u rukama.

— Ostani gde si, ortak! — tiho, ravnodušnim glasom reče onaj koji je stajao u sredini. — Polako, vrlo polako, podigni ru ke i budi siguran da ćeš dobiti metak u trbuh ako načiniš bilo kakav neoprezan pokret...

Nepomičnog lica, Lesli ga po sluša. Ta igra ionako dugo neće trajati, jer su čak i ovim vr snim profesionalcima promakla dva veoma važna detalja.

Za jedan od njih, u stvari, mo glo im se oprostiti. Nijednom revolverašu još nikada nije pa lo na pamet da čoveka koga dr ži u šahu natera da okrene obe strane dlanova kako bi pokazao da su mu ruke odista prazne.

Dva šurikena ostala su zaglavljena među stisnutim prstima obe Leslijeve šake kada ih je podigao nad glavu, tačno do onog položaja koji mu je bio potreban da ih zavitlao prema protivnicima u času kada done se takvu odluku.

Drugi detalj, ipak, nisu smeli propustiti da zapaze, naročito zato što onaj koji je ostao u ko lima sa upaljenim motorom, da bi im obezbedio brzu odstupnicu, nije umro naročito tiho...

Ne mareći za radoznale poglede prolaznika, Tabasko Pit je po asfaltu prepuzao poslednjih nekoliko stopa rastojanja do vrata vozača, a onda se naglo uspravio i jednim pokretom pokušao da mu slomi vrat preko ivice otvorenog prozora.

Čovek je bio žilav, očigledno, jer Pitu taj pokušaj nije odmah uspeo. Ninđa jasno ču kako sto pala žrtve dobuju iznutra po podu automobila dok se nekoliko dugih sekundi borio za svoj život.

Taj zvuk morao je privući pa žnju nekog od njih trojice, ali su se oni koncentrisali samo na žrtvu, pokazujući na svojim licima i u očima da se naslađuju prizorom nemoćne žrtve koja drhti pred uperenim cevima pi štolja.

— Sada počni — nastavi istim onim tihim i ravnodušnim glasom vođa trojke ubica. — Šta ste ti i ta cura tražili unutra? Da nisu to, možda, hartije momka po imenu Romero?

Smešeći se, Lesli je gledao nekud preko njegovog ramena. Trik koji, naravno, ne pali kod tako iskusnih boraca...

Na njihovu nesreću, ovoga pu ta to nije bio trik. Jednim udar cem noge, Pit odbaci vrata u stranu i uskoči u radnju stisnutih pesnica. Iz očiju mu je sukljao plavi plamen, a njegova lepršava duga kosa stvarala mu je blistavi oreol oko glave.

Čak i ninđa je morao priznati da su trojica ubica reagovali izuzetno brzo i koordinirano. Samo što to ovoga puta neće biti dovoljno da borbu odluči u njihovu korist...

Procenivši da čovek najbliži Tabasko Pitu neće imati vreme na da okrene cev pištolja prema zahuktalom džinu, Lesli sa dva kratka zamaha posla šurikene tačno u potiljak preostaloj dvojici. Brza smrt, mnogo bolja od onoga što su zasluživali, ali ovoga puta nije smeo stavljati na kocku Pitov život, jer sa ovako malog rastojanja njihovi pištolji jednostavno nisu mogli promašiti ogromno telo njegovog prijatelja.

Kao lavina, Tabasko se sruči na protivnika, noseći njegovo telo nekoliko koraka pred sobom. Opasan zahvat ako protivnik ne ispusti pištolj iz ruke, ali je Pit dobro poznavao snagu svojih mišica.

Ninđa vide kako se usta revolveraša otvaraju na krik, ču kako mu rebra pucaju kao tanke drvene daščice u Pitovom zagrljaju. Pre nego što se mrtvo telo konačno opustilo u moćnim rukama, na širom otvorena usta navre krv pomešana sa mehuri ćima vazduha iz pluća probijenih oštrim krhotinama polomljenih rebara.

— Uh! — reče Tabasko Pit, odbacujući ga od sebe kao da se otresa nečeg gadnog i prljavog.

— Ovi momci su baš neki mekušci, a, Les?

Nekoliko blokova dalje, na aveniji Van Nes odjeknu tužno zavijanje policijske sirene. Neko iz okolnih kuća bez sumnje je okrenuo broj policije čim je video šta je Tabasko učinio vozaču gangsterskih kola.

Morali su brzo otići odavde, jer su pripadnici policije San Franciska u poslednje vreme postali veoma hitri i odlučni u svojim akcijama, a ninđa nije želeo da ubija ljude koji samo rade svoj posao.

— Kidaj, Pite! — zapovedi, pljesnuvši prijatelja po širokim ramenima. — Javiću ti se kasnije... hajde već jednom!

— A kola?

— Ostavi »poršea« meni, a ti se snađi.

— U redu, u redu! — dobaci Tabasko već sa vrata. — Videćemo šta će Sumiko reći kad dozna zbog čega si me oterao!

Smešeći se, Lesli širom otvori vrata zadnje prostorije i zagleda se u cev minijaturnog pištolja koji je devojka, bleda kao kreč, uperila u njega.

— Baci to! — reče ninđa mirno. — Tebe će preplašiti ako opali, a meni ne može nimalo naškoditi!

Pored njega, ona uoči tri mrtva tela na podu i oči joj se raširiše od iznenađenja.

— Šta... šta se to dogodilo?

Lesli je bezobzirno povuče za ruku za sobom, tako da se zate

turala na svojim visokim petama.

— O tome kasnije — dobaci preko ramena. — Policija stiže, a ja nemam nameru da čitavo popodne objašnjavam nekom glupom naredniku kako smo ti i ja slučajno upali u zatvorenu radnju, a onda ubili tri momka sa pištoljima koji su hteli . da nas opljačkaju!

*
* *

Stambene zgrade u Devetoj ulici su dvospratne ili trospratne, odvojene od kolovoza širokim pojasevima trave koja je bila sveža, zelena i kratko ošiša na dok su agenti kompanije što ih je sagradila ovamo dovodili potencijalne kupce. Od časa kada je i poslednji stan u ovom bloku dobio novog vlasnika, agenti su na volšeban način nestali, zajedno sa brižnim vrtlarima i polivačima, ostavljajući travu da divlje buja, sprženа suncem, gušeći one nekada tako ljupke leje sa raznobojnim cvećem duž urednih asfaltnih staza.

Zgrade u bloku sada su i mnogim drugim detaljima pokazivale da pripadaju onoj takozvanoj nižoj srednjoj klasi ljudi koji teško rade da bi otplatili investiciju koja se u svoje vreme činila neodoljivo privlačnom.

I dvosobni stan nepoznate devojke, na spratu jedne od takvih zgrada, pokazivao je nešto slično: dosta ukusa i malo novca. U svakom slučaju nedovoljno da joj obezbedi stan u boljem delu grada i usluge spretnog stručnjaka za unutrašnje uređenje.

— Oh, najzad! — reče devojka, sa olakšanjem zbacujući cipele u velikoj dnevnoj sobi. — Izaberi mesto za sebe, Lesli, pi će je tamo, u bifeu. Ja ću poludeti ako za pet sekundi ne budem pod tušem, shvataš!

On je zadrža u času kada je krenula prema sledećim vratima.

— Samo trenutak, mala — re če. — Da nisi nešto zaboravila?

— Zaboravila? — opet onaj nevini pogled ogromnih plavih očiju.

— Da. U toj tašni koju tako čvrsto stežeš uz sebe trebalo bi da se nalazi neka kutija, zar ne?

— Oh! To. . .

Oklevala je ponovo, ali je od mah shvatila da joj nikakav otpor neće pomoći. Izvukla je kutiju iz tašne, gurnula je Lesliju u šake isto onako kao što je on to učinio njoj kod Mijamota, a onda na bosim nogama odskakutala kroz vrata kupatila, odakle trenutak kasnije dopre šum vode iz tuša.

Vrteći glavom, Lesli se spusti na udobni kauč, postavljen tako da se sa njega pogled pruža prema Market Stritu.

Nekoliko puta je obrnuo kutiju u rukama pre nego što je

pokušao da je otvori. Delo nepoznatog majstora, bez sumnje, čak ne naročito staro. Uprkos svojoj ljupkosti, nema veliku umetničku vrednost, ostajući ono zbog čega je i načinjena — kutija za čuvanje hartija ili sitnica za koje se ne zna bolje mesto.

Ni skriveni mehanizam koji je kutiju otvarao nije bio posebno komplikovan i opruga škljocnu čim Lesli dotače određeno mesto na izrezbarenom poklopcu.

Hartije...

Gomila hartija, pažljivo ispisanih četkicom i tušem, na starinski način. Ninđa je hitro preleteo pogledom po nizovima japanskih znakova, sledeći misli starog japanskog antikvara koji je smatrao za potrebno da mu pošalje svoju poruku.

»Pozdrav tebi, ninđo«, tako je počinjalo pismo. Baš kako je i pretpostavljao, Mijamoto je veoma rano shvatio da je jedan ninđa, zaista u San Francisku...

Romero ga nije slagao, ali je potcenio inteligenciju onoga kome se obratio sa pitanjima o ninđucuu. Jer...

»Pozdrav od onoga koji je u mladosti takođe bio ono što si ti sada. Znam da će te iznenaditi«, govorila je dalje poruka, »kada pročitaš da sam bio ninđa, jer su te učili da je ninđa uvek ninđa, sve do svoje smrti...«

Lesli podiže glavu, osluškujući šumove iz kupatila. Ova plavuša je, izgleda, svetski rekorder među ženama po brzini kojom je završila tuširanje...

A sada će se pojaviti u nekoj providnoj i tesnoj kućnoj haljini, pokušavajući da ga zaista divnim telom potčini sebi, i dalje izbegavajući da kaže nešto više o tome ko je ona i kako se našla pred Mijamotovom antikvarnicom...

Vrteći glavom, Lesli nastavi da čita.

»Da, ja sam prestao da budem ninđa, nepoznati prijatelju, i to je poruka koju želim da ti prenesem. Dogodilo se nešto, nešto užasno i tragično, što me je navelo da se zakunem — pred samim sobom, a ne pred nekim lažnim božanstvom — da nikada više neću upotrebiti ništa od onoga što sam naučio u školi ninđucua i posle toga, u svojoj dugoj karijeri...«

»Da li je to uopšte moguće?«, zapita se Lesli. Jer, ninđucu ni je nešto što se može naučiti, a ne primenjivati. Ninđucu nije samo veština, već i jednostavna i praktična filozofija svakodnevnog življenja.

Podigao je pogled, jer je devojka stizala iz kupatila, svežih, lako zarumenjenih obraza i blistavih očiju.

Ali nipošto opremljena za zavođenje; naprotiv!

Čitavo telo bilo joj je brižljivo umotano u ogromni frotirski ogrtač pod kojim se nije mogla

čak ni naslutiti lepota onoga što krije. Vlažnu kosu energično je trljala peškirom, nimalo se ne trudeći da joj da privlačniji oblik.

— Ah — reče, zastavši na tre nutak — otvorio si kutiju! I na šao... hartije?

— Da. Očekivala si nešto dru go?

— Ja? Zaboga, nisam ni zna la da je tamo sakrivena neka kutija.

— To možda nisi znala — os mehnu se Lesli — ali si svaka ko znala da je nešto sakriveno kod Mijamota, zar ne?

— Znala? Kako to misliš?

— Karte na sto — podseti je on. — Sama si to htela, sećaš se? A onda, nisi više u situaciji da izbegavaš odgovore, mala!

Ona ga pogleda raširenim oči ma.

— To mi liči na pretnju... Lesli...

— Nazovi to kako hoćeš. Ja zaista nemam vremena da se igram sa tobom.

Uzdrhtala je kad je osetila hladnoću u njegovom glasu. Prišla mu je i oprezno se spustila na suprotni kraj kauča, po dvijajući noge i pazeći da se čak ni kolena ne pojave ispod kućne haljine.

— Piće? — predložila je nesi gurnim glasom. — Nisam sigur na da li imam još viskija, ali tu negde sigurno je tek otvorena flaša džina. Ja...

Slegnuvši ramenima, Lesli se vrati Mijamotovom rukopisu. Ta devojka igra neku svoju igru za koju još ne može da utvr di da li je potpuno naivna ili previše rafinirana; u redu, neka se sada peče na sopstvenoj vatri dok on čita rukopis, pre nego što shvati da mora i odati nešto o sebi ako želi informacije od njega.

»Pretpostavljam da shvataš šta takva odluka znači: ravna je gestu kojim se običan čovek odriče svog vida, sluha i gotovo svih svojih čula, ali sam ja to morao učiniti kada sam shvatio da sam svoju plemenitu veštinu zloupotrebljavao...«

— Lesli?

— Da? — reče on ne dižući pogled sa hartija, iako je bio svestan da ona više ne trlja ko su peškirom.

— Da li... mislim, htela sam da pitam... ja ti se nimalo ne sviđam, zar ne?

— Sviđaš mi se — odvrati on odsutnim glasom, kao da je pot puno apsorbovan onim što čita. — Jako si zgodna.

»Da, zloupotrebljavao sam je«, nastavio je da čita. »Bio sam mlad, kada sam stupio u službu zločina, radeći povreme no za jakuze u Jokohami, proda jući svoje usluge za veliki novac koji sam zatim bacao na te lesna uživanja i drogu. Ti poznaješ to osećanje, tako opasno, koje daje ninđucu: da si nadmoćan nad svim ljudima o-

ko tebe, gotovo bog. To osećanje meni je, priznajem, udarilo u glavu. Posledice su, kako i sam sigurno već naslućuješ, bile da sam postao nešto manje od običnog čoveka. Ili sam tada ja tako mislio...«

— Lesli!

Njen glas sada je ispunjen lo še prikrivenim gnevom i on po diže pogled sa hartija da bi video ono što mu ona pokazuje. Znao je, uostalom, šta se sprema; atmosfera u prostoriji bila je do napetosti ispunjena njenim uzbuđenjem.

Ona bezoblična haljina meko skliznu na pod, potpuno otkrivajući glatku kožu na jednom od najlepših ženskih tela koja je Lesli ikada video.

Lice mu ostade nepomično, iako je na trenutak osetio vrelinu pri pogledu na te dojke na pete od želje, na njena poluotvorena usta i zarumenjeno lice.

— Vrlo si uzbudljiva — primeti ravnodušno. — Na žalost, mama me je naučila da ne razgovaram sa nepoznatim golim deovjkama...

Ona hitro prevali rastojanje po kauču i osloni se obema rukama o njegovo rame, pritisku jući mu mišicu čvrstom, šiljatom dojkom.

— Baš sam šašava, zar ne? — govorila je brzo, rumena u licu. — Sasvim si u pravu što se ljutiš na mene, ali kada me saslušaš do kraja, možda ćeš moći da mi to oprostiš... Hoćeš?

— Šta? Da te saslušam do kraja ili da ti oprostim?

— I jedno i drugo! Čoveče, šta je s tobom? Mislim... s tobom je sve u redu, ne voliš mu škarce ili nešto slično?

— Nemam ništa protiv muškaraca, bar većine njih — nasmeja se Lesli. — A ako govorimo o onome što se finim rečima zove »voditi ljubav«, onda dajem apsolutnu prednost že nama. Zadovoljna?

— U redu, zašto onda to ne učiniš i meni, Lesli?

— Zato što još uvek misliš da mi možeš zavrteti mozak tim tvojim lepim grudima i kukovima, lutko. Kad shvatiš da ovo nije igra, možemo da razgovaramo.

Odmakla se od njega i izraz u očima naglo joj se promenio.

— Znam da ovo nije igra, Le sli Eldridže — reče. — Tri čoveka su maločas umrla zato što su ti se našli na putu.

— Tačno. A oni nisu prvi ko ji su umrli zato što imaju neke veze sa hartijama do kojih je i tebi toliko stalo. Na tvom mestu, ja bih razmislio o tome...

Ona se saže i ljupkim pokretom dohvati sa stočića cigarete i upaljač. Ćutala je i on to shva ti kao znak da se može vratiti Mijamotovom pismu.

»A onda sam dobio novi posao: postaviti eksploziv pod ma gacin krijumčarene robe pro-

tivničke bande. Čuvali su ga odlično i zato su moje gazde odlučile da i ovoga puta potroše nešto više za usluge jednog ninđe, umesto da izlažu opasnosti živote svojih ljudi. Neću ti opisivati kako sam pripremao taj napad, jer ti znaš to isto tako dobro kao i ja. Dovoljno je da ti kažem kako sam odmah primetio da je zadnji zid magacina oslonjen na zid školske zgrade i da će i škola stradati ako eksploziv postavim tako da magacin bude potpuno uništen. Ne samo uništen: moje gazde su želele da se to dogodi na spektakularan način; u svojim plitkim, prljavim mozgovima ponadali su se da će to biti dobra lekcija za sve koji još misle da im se neko može suprotstaviti...«

— Ja sam radila sa Karlosom Romerom, Lesli — reče iznenada devojka sasvim ozbiljnim glasom. Povukla je kućnu haljinu sa poda i pokrila svoje telo, sada skupljeno na drugom kraju kauča. — Ime mi je Lin, Lin Sorensen, Lesli, i novinar sam u »Kroniklu«...

— Gle, gle? — osmehnu se Lesli. — Počela si konačno da govoriš o sebi?

Ona odbi nekoliko dimova, gledajući nekud pored njega.

— Pomagala sam mu u prikupljanju materijala o trgovcima oružjem, Lesli, i veoma dobro znam kakvu smo opasnu igru započeli. Plašila sam se od početka, ali to nikom nisam priznala. Postepeno, moj strah je nestajao i ta igra počela je... da me zabavlja!

— Suviše često upotrebljavaš tu reč. Pogrešna je. Ovo nije igra, Lin.

— Sada to znam — ona obori pogled na cigaretu među svojim vitkim prstima. — Ipak, bilo je zaista uzbudljivo raditi sa Karlosom. Kao što znaš, on je bio perfekcionist i zahtevao je od mene da se uživim u uloge koje smo igrali da bismo lakše došli do podataka. Poslednja od njih bila je uloga praznoglave lutkice koja se može dobiti za nekoliko izlazaka u skupe lokale, haljinu iz butika, ne naročito skupo krzno...

Ona uzdahnu i saže se da ugasi cigaretu, ne primećujući da joj haljina ponovo otkriva jednu dojku.

— Kada je Karlos nestao — produži mirnim, pribranim glasom — najpre me je uhvatila panika, a onda sam odlučila da ga potražim. Obišla sam sva mesta na koja je zalazio. Bez uspeha. Konačno, setila sam se Mijamota, jer je u poslednje vreme Karlos provodio mnogo vremena kod njega, iako to nije imalo, koliko znam, nikakve veze sa našim poslom... Ostalo, uglavnom, znaš...

— Pokušavaš da mi saopštiš kako si gotovo podsvesno uskočila u ulogu koju si igrala pre nego što je Romero nestao, Lin?

— Da, mora da se tako dogodilo — klimnu ona glavom, do hvatajući novu cigaretu. — Na jpre sam pomislila da i ti pripadaš bandi trgovaca oružjem, ali sam bila odlučna da te isko ristim da nekako prodrem u Mi jamotovu antikvarnicu.

— To se baš ne slaže sa onim što si maločas rekla: da si se Mijamota setila na samom kra ju, Lin. Mislim da još uvek ne znaš s kim imaš posla... još uvek se plašiš da sam i ja iz ba nde, je li tako?

Ona ga pogleda ogromnim pla vim očima i klimnu glavom.

Tihim, ubedljivim glasom, Le sli poče da joj govori o svom prijateljstvu sa Romerom, otkri vajući joj da poznaje detalje za koje odista može znati samo pravi prijatelj.

— Žao mi je što kod sebe ne mam kasetu koju sam snimao u Karlosovim poslednjim trenu cima, Lin — dodade na kraju, kada su njena ramena već po tresali prigušeni jecaji. — Ali mislim da je i ovo dovoljno da shvatiš da smo na istoj strani...

Dok je govorio, mozak mu je ubrzano radio. Lin Sorensen la ko se uklopila u ulogu praznoglave lutkice, jer — iskreno — nije mnogo inteligentnija od takvih lutkica. Karlos Romero, bez obzira na sve svoje kvalite te, dopustio je da ga latinska slabost prema ženama — naročito plavušama — zanese tako daleko da je ovoj devojci pove rio ulogu kojoj jednostavno nije dorasla.

Nije želeo da joj kaže ono do čega je došao hladnom dedukcijom, analizirajući do sada poznate činjenice i ono što je doznao od nje...

Potpuno nesvesna toga, Lin je postala oruđe gangstera. Već je shvatio da ona nije naročito spretna lažljivica; uvek sumnji čavi gangesteri to su takođe mo rali odmah primetiti i mora da su se lepo zabavljali dok su je koristili da prate Romerovo kre tanje.

Činjenice su, kao i obično surove i tvrde: ova devojka ovde kriva je za smrt Karlosa Ro mera gotovo isto onoliko koliko i čovek koji mu je ispalio hitac u potiljak!

*
* *

Nije joj to rekao, naravno.

To saznanje užasno bi je pogodilo i donelo joj mnogo patnji, ali je ne bi učinilo ni drukčijom, ni inteligentnijom. Lin Sorensen je jedno od onih dekorativnih i zabavnih stvorenja kakva treba izbegavati u svim ozbiljnim poduhvatima.

I to je sve.

Ipak, kada je već tu, možda bi od nje mogao doznati i nešto novo o trgovcima oružjem...

— Žao mi je što sam ti na ovakav način morao reći da je Karlos mrtav, Lin — reče nežno — ali nemoj više da plačeš.

Sve suze ovog sveta više ga ne mogu vratiti. Mnogo više će vredeti ako mi pomogneš da se dočepam njegovih ubica.

Ona podiže prema njemu oči mutne od suza.

— Oh, Lesli! — uskliknu i u očima joj iznenada blesnu onaj poznati plavi plamičak. — Zaista to nameravaš da učiniš?

Ima žena koje sve svoje probleme, slično nekim muškarcima, utapaju u piću. Druge se odaju svom poslu ili porodici, goneći sebe do krajnih granica izdržljivosti. Treću grupu možete umiriti i običan ili malo skuplji poklon...

Ili poželjan muškarac u njenom krevetu.

Bacila se na njega, puštajući da joj haljina ponovo sklizne na pod i on ovoga puta uzvrati njena milovanja. Žene kao što je Lin opuštaju se posle seksualnog čina i to će biti prilika da stekne njeno potpuno poverenje.

Sem toga, do đavola, koji bi normalan muškarac mogao odoleti tako zgodnoj devojci?

Privukao je grubo na kolena, instinktivno osećajući da će joj se to dopasti. Kidala je dugim prstima kaiš na njegovim pantalonama, tako da joj je morao pomoći da ih raskopča, da se zgodnije namesti kako bi što pre prodro u nju.

Vrisnula je, iznenađeno i radosno kad ga je osetila u sebi, a onda se ukočila, sklopljenih očiju i otvorenih usta i tako ostala nekoliko dugih minuta dok joj je telo drhtalo od strasti.

— Oh, bože! — reče slabašnim glasom kada je ponovo otvorila oči. — Šta si mi to dao, Kako je moguće da je odjednom to tako lepo?

On je bez napora podiže, odvoji od sebe i položi na tepih pod svojim nogama. Zbacio je košulju sa ramena i svukao pantalone do kraja.

Uspravila se, raširenih očiju, zureći kao u transu u njegovo moćno telo. Obuhvatila mu je rukama kolena i pritisla grudi uz njegove noge:

— Dođi, Lesli! — šaputala je vatreno. — Dođi, sada, odmah! Poludeću!

Njena tačka paljenja bila je niska i zato joj se uvek toliko žurilo. Odvojila je svoje usne od njega i poleđuške pala na pod, šireći ruke i noge, nesposobna da progovori bilo šta.

Ništa nije ni morala da kaže: nema rečitijeg poziva za žene od onoga što je ona učinila...

Opet je doživela orgazam, gotovo istog trenutka kad se zario u nju i opet je orgazam bio propraćen pravim transom koji je potrajao nekoliko minuta.

I tako je to išlo dalje, gotovo pun sat. Hitra promena položaja, nekoliko krikova, sve promuklijih, a onda dugi predah u kojem se Lesli osećao sve smešnije.

»Ona zapravo vodi ljubav sa ma sa sobom«, pomisli dok je trajao jedan od njenih transova. »Ja sam tu samo objekt, pogodan predmet koji joj pomaže da poveća uzbuđenje, ništa više...«

Odvojio se od nje, ostavljajući je da leži potrbuške na kauču, i otišao u kupatilo da se istuširа. Kada se vratio, ona je sedela, potpuno bistrog pogleda, sa cigaretom u ustima i radoznalo zavirivala u Mijamotove papire.

— Šta ovde piše, Les?

— Ko te je poslao po te hartije, Lin? — uzvrati on pitanjem.

— Lefti — reče ona smešeći se. — Lefti Evans, ne verujem da ga znaš.

— Nikad čuo — osmehnu se ninđa, uzimajući joj papire iz ruku i hitro prelećući pogledom preko poslednja dva lista.

Ono čega se i bojao verovatno se već dogodilo...

Mijamoto je postavio eksploziv pod magacin, ali je došao da uživa u prizoru. Umesto toga, slučaj ga je bacio među ljude koji su iz ostataka škole izvlačili mrtvu decu, oslepljenu decu, decu bez ruku i nogu, sa otvorenim trbuhom iz kojeg su se odmotavala creva dok su ih vukli iz ruševina...

Da, to je bio uzrok Mijamotove odluke da prestane da bude ninđa. Međutim, Mijamoto je doneo drugu, po njega da leko opasniju odluku...

»Došao sam u Ameriku da bih bio što dalje od izvora znanja ninđucua«, pisao je Mijamoto na samom kraju. »Kada se Romero pojavio, shvatio sam da to nije moguće, ali i nešto drugo: shvatio sam da mrzim ninđe i sve ono besmisleno prolivanje krvi od njihovih ruku. I zato, ninđo, učiniću sve da te uništim. Sve, naravno, osim da u ruke ponovo uzmem katana ili iskoristim nešto od onog znanja koje mi je ninđucu dao...«

A sada je Mijamoto bio u rukama bande i Lefti Evans je na neki način od njega doznao za poruku upućenu tom drugom ninđi. Postupio je lukavo i iskoristio Lin Sorensen kao svoje nesvesno oruđe.

Prva zamka nije uspela, jer čak ni saznanje da ima posla sa jednim ninđom nije uverilo Leftija da tri revolveraša nisu dovoljna za obračun sa njim.

Ali, bio je tu sada i novi činilac — Mijamoto. Zakletva da neće koristiti znanja ninđucua bila je prazna reč, pogotovo ka da se suprotstavi njegovoj želji da uništi drugog ninđu...

On će, makar i podsvesno, stvoriti plan da to i izvede i iskoristi Leftija i njegove ljude. Jer, Mijamoto je bio i ostao ninđa, hteo to ili ne!

Oni znaju da je on sada kod devojke. Lefti je jednom već

pokazao da izdaleka prati akcije svojih ljudi.

Haragei, međutim, ćuti. Nije ni lako ni jednostavno u tako kratkom vremenu organizovati napad na jednog ninđu, na pad koji se neće završiti samo uzaludnim žrtvovanjem pet ili šest ljudi iz bande.

Obukavši se, Lesli baci svitak hartija na kauč.

— Odnesi ovo Leftiju — reče. — Izmisli neku priču: dovela si me ovamo, vodila ljubav sa mnom, a onda iskoristila priliku da mi ovo ukradeš i pobegneš... Neće biti teško, a?

— Nimalo! — nasmeja se ona zadovoljno. — Ti momci su prosto ludo lakoverni, časna reč, Lesli! Baš je lepo biti žena: oni samo bulje u izrez tvoje haljine i veruju ti sve što govoriš!

— Da, upravo tako — osmehnu se Lesli naginjući se nad nju. — Ti si divno dete, Lin...

— Nećeš valjda da ideš? — trže se ona. — Čoveče. pa tek što smo se upoznali!

— Videćemo se svakako još. Sada znam gde stanuješ, zar ne?

— Da, znaš... Doći ćeš?

Pustio je da se vrata stana za tvore za njim dok je ona vikala da svakako mora doći. i to što pre. Slegnuo je ramenima i gorko se osmehnuo.

Možda su žene kao što je Lin Sorensen potrebne na ovoj planeti, ali on nikako nije uspevao da nađe razlog koji bi opravdao njihovo postojanje...

Ipak, prislušni uređaj postavljen na telefon u njenom stanu možda će nečemu koristiti, iako je sumnjao u to. Lefti Evans je previše lukav da bi u razgovoru sa tako neopreznom devojkom odao bilo kakav važan podatak.

Lefti Evans je sada desetostruko opasniji, podseti on sebe. Lefti Evans sada ima jednog ninđu za savetnika!

Počeci jednog plana već su se formirali u njegovoj glavi i on na nekoliko trenutaka zastade pred zgradom u Devetoj ulici, rasejano odbijajući dimove iz tek zapaljene cigarete.

Bila je to samo maska naravno, a ispod te maske njegove oči su preciznošću rudara pretraživale okolinu, u poteri za nekim znakom koji bi mu otkrio da mu Lefti Evans pripre ma neko novo neprijatno iznenađenje.

Taksi bešumno doplovi ulicom i zaustavi se pred njim čim je digao ruku. Zavaljen u sedište, on je bacio poglede unazad da vidi da li ga ko prati.

Dva sata i četiri taksija kasnije, on iskoči pred ulazom u veliku robnu kuću u Ulici Grinič, progura se kroz gomilu i nekoliko minuta kasnije izroni na suprotnoj strani bloka u Ulici Frenklin, siguran da se do ovog trenutka morao osloboditi

čak i najvještijih i najupornijih pratilaca.

Kratak telefonski razgovor iz jednog kafea, zatim lagana šetnja do Trga Girardeli i drugi kafe, odakle je sedeći pod šarenom platnenom nadstrešnicom mogao uživati u pogledu na tesnac Golden Gejt, čuvena Zlatna vrata San Franciska.

Pola sata kasnije jedna divna crnokosa devojka spusti se na stolicu pored njega i on je uze za ruku.

Ćutali su. Reči su ponekad odista suvišne.

Trenuci mira i tišine za njih su veoma retki, ali su oni sami odabrali takav način života. još pre mnogo godina. Čemu onda te trenutke narušavati razgovorima koji ih neizbežno moraju dovesti do novih opasnosti koje prete možda još ove noći, dok se veče lagano šunja sa okeana?

Platili su popijeno piće i krenuli ukoso preko trga prema obali, neprestano se držeći za ruke.

Levo od njih blesnu venac svetiljki, ocrtavajući konture mosta Golden Gejt. To kao da je bio znak da se suva realnost vraća u njihov svet, ali ninđa još nije želeo da oslobodi ruku devojke.

Ipak, vreme opuštanja i mira je prošlo. Treba delati...

— Šta si doznala o Feretijevoj fabrici, Sumiko? — upita on tiho.

— Dosta toga. Naš dragi prijatelj proizvodi protivtenkovske rakete, Les.

Ninđa tiho zviznu, iako nije bio posebno iznenađen.

»Kupci« iz Kolumbije, čija je roba nedavno poskupela na Zapadnoj obali, mogli su biti samo trgovci drogom. U poslednje vreme, pod pritiskom vlade SAD, vlasti ove južnoameričke zemlje izvele su nekoliko krupnih akcija čišćenja i nanele teške udarce proizvodnji i trgovini kolumbijskim kokainom.

U igri je, međutim, bilo previše novca da bi stvar ostala na tome. Trgovci drogom biće spremni za sledeći napad vojnika koji će doći na kamionima i oklopnim transporterima. Trideset tona protivtenkovskih raketa velika je količina, ali ne suviše velika, ako se računa i sa znatnim utroškom za obuku u njihovom vođenju.

Fereti je očigledno imao dobar nos za posao i izvnrednu organizaciju koja mu je omogućavala da ispred nosa kontrolora armije iznese trideset tona reketa i ukrca ih na brod koji će ih preneti do Kolumbije.

— Šta ćemo učiniti, Les? — tiho upita devojka.

On se osmehnu.

— Ti nisi nikada bila u dolini San Hoakim, zar ne?

— Ne, nisam. Misliš da...?

— Da, tako ćemo učiniti, devojčice. Poći ćemo do našeg pri

jatelja Feretija i zadati mu udarac tamo gde je i najranjiviji... pravo u njegove dragocene protivtenkovske rakete!

*
* *

Lefti Evans još jednom obrisa lice mokro od znoja i nervozno se osvrte oko sebe.

Prokleti matori Japanac!

Bolje bi bilo da ga nije slušao, do đavola! I bez njegovih priča znao bi da mu preti opasnost na svakoj milji puta odavde do Montereja, ali ta opasnost ne bi bila pajac u crnom svilenom kostimu čiji se postupci nikada ne mogu predvideti!

Da li matori preteruje, ipak?

Ne...

Ono što je video svojim očima govorilo je dovoljno, samo za sebe. Ninđe su odista bili protivnici dostojni divljenja, ali je ovoga puta i on spreman, bo ga mu!

»Ako napadne«, rekao je sta rac šušketajući bezubim ustima, »a napašće sasvim sigurno, onda će to biti pokušaj da zada udarac u najosetljiviji cilj...«

U ovom trenutku najosetljivije mesto je tačno pred njim i on ponovo oseti grč u želucu pri pomisli na sav taj eksploziv koji preko pola Kalifornije tre ba prebaciti do obale okeana.

Fereti ga uverava da savremeni eksplozivi nisu više osetljivi na potrese, čak ni na toplotu, ali je on po prirodi nepoverljiv. Biće najsrećniji kada sve te ružne sive sanduke prekrca na brod koji čeka u Montereju i napravi rastojanje od najmanje dve milje od njega.

Ali dotle...

Veliki betonski plato iza kapije Feretijeve fabrike bio je osvetljen reflektorima sa svih strana i ni miš ne bi mogao pre trčati preko njega, a da ga ne primete naoružani stražari postavljeni svud unaokolo.

Utovar ide sporo, ali je to on sam zahtevao. Nikada nije podnosio zbrku i galamu kada se radi sa tako opasnim stvarima, do đavola. Jedan jedini viljuškar donosi sanduk po sanduk, a dvojica ljudi u bleštavim žutim odelima slažu ih na kamione. Čak ni vozači nisu tu. Lefti je želeo i dobio čistu situaciju.

Šest kamiona, sve u svemu. Obojeni raznim bojama, sa različitim natpisima na ceradama. Kao i do sada, neće biti nikome sumnjivi na dugom putu na zapad, prema auto-putu broj 5, a zatim na jugozapad, do Montereja. Pod uslovom da niko ne napravi neku glupost. I pod uslovom da...

Do đavola sa ninđom! Ko mu je doveo na vrat tog japanskog klovna?

Poslednji sanduk stigao je na svoje mesto, ali Lefti Evans nije žurio da napusti zaklon svojih velikih crnih kola. Čekao je da radnici u žutim odelima siđu i uklone se sa platoa, zajedno sa viljuškarem.

Oprezno je ugasio cigaretu pre nego što je izašao iz kola.

— Vozači, za mnom! — dobacio je preko ramena. Nije se okrenuo da vidi da li su krenuli; sva dvanaestorica već dobro znaju da u ovakvim poslovima ne trpi nedisciplinu.

Vodio ih je u grupi, puštajući po dvojicu u kabinu svakog kamiona. Nije govorio ništa, jer oni su znali svoj posao. Kao što su veoma dobro znali šta će se dogoditi ako do bilo kakvih ne volja dođe krivicom jednog od njih.

Lefti Evans je plaćao kao kralj i zato mu je bilo dopušteno da ima i kraljevske prohteve...

Kada su se vrata poslednjeg kamiona zalupila za vozačem i njegovim partnerom, Lefti izađe na sredinu osvetljenog prostora i podiže ruku.

Motori zabrujaše, u složnom horu. Blesnuše farovi automobila koji će voditi kolonu. U njemu su tri naoružana čoveka pored vozača. Za svaki slučaj.

Njegova kola, kao i obično, biće na začelju. Dvojica revolveraša su već na zadnjem sedištu, sa spremnim oružjem. Ne, Lefti Evans ništa ne prepušta slučaju...

Propustio je kolonu pored se be pre nego što je uskočio u svoja kola i zavalio se u sedište, sa olakšanjem paleći cigaretu.

Talas iznenadnog optimizma pomeša se sa mirisom dobrog duvana u njegovim grudima. Do đavola, brine bez razloga, zar ne? Ni taj prokleti ninđa ni je bog: uz ovakve mere predostrožnosti čak ni on nema nikakvih izgleda da ugrozi operaciju. Ako uopšte zna da se ona sprema!

Iza njega, svetla u fabričkom krugu iznenada se ugasiše, otkrivajući da prvo jutarnje rumenilo obasjava nebo nad Sijera Nevadom iza njihovih leđa.

— Ja još uvek mislim da je i ovoga puta trebalo da putujemo noću — progunđa Kremer iza njegovih leđa.

Kremeru je jedinom bilo dopušteno da prigovara. Najzad, nisu li njih dvojica zajedno po čeli sa sitnim krađama po dokovima i ostali nerazdvojni, evo, već skoro dvadeset godina?

— Upravo zato, Kremer — is ceri se on, obrćući se da vidi lice starog prijatelja. — Ako neko očekuje ovaj transport, iz nenadiće ga što polazi rano uju tru, umesto uveče, kao do sada.

— Nisam znao da nas neko očekuje, Lefti, do đavola?

»Prokletstvo, izlanuo sam se!«, prolete Leftiju kroz glavu, iako mu lice ostade savršeno mirno.

— Nisam rekao da nas neko očekuje, Kremer — reče pri

brano. — Rekao sam, AKO nas neko očekuje...

— Zvučalo je kao da si prilično siguran da će se nešto dogoditi, Lefti...

— Možda. U svakom slučaju, nije trebalo tako da zvuči. Šta imaš protiv dana, do đavola? Danju su sva vozila na putu manje sumnjiva, u opštoj gužvi, nego noću, kada su putevi prazni i policijske patrole se dosađuju!

— To je tačno, ali...

— Moj posao je da brinem — podseti Lefti sa hladnim osmehom na licu. Staro prijateljstvo je staro prijateljstvo, do đavola, ali neke granice moraju postojati. — Samo moj posao, Kremer!

Kremer spusti prozor da palcem i kažiprstom izbaci opušak napolje.

— Da, stari moj, tvoj posao je da brineš — složi se, onim neutralnim tonom koji je ponekad nervirao Leftija.

Uzdržao se ipak od komentara, i umesto toga dohvatio je mikrofon radio-telefona ugrađenog na tabli ispred njega.

— El-Ti ovde — reče u mikrofon, koristeći uobičajenu šifru. — Je li sve u redu, Jedinica? Prijem.

— U najboljem, El-Ti! — do pre veseli glas iz prvih kola sa naoružanim ljudima. — Prijem.

Jednog po jednog, Lefti je pozvao i sve vozače kamiona i proverio da li sve teče po planu, bacajući pogled na sat. Da, dobro je proračunao: ovih prvih deset milja prešli su za tačno deset minuta. Šezdeset milja na sat, to nije loš prosek za ovakvu kolonu.

Kao da želi da ga upravo u tom trenutku demantuje, vozač kraj njega naglo smanji glas, ugledavši da i kamion pred njim usporava. Mikrofon je već ponovo bio u Leftijevoj šaci.

— Jedinica! Jedinica! Šta se to, do đavola, događa?

— Ništa posebno, El-Ti — glasio je odgovor. — Upali smo u gomilu farmera koji su sa traktorima krenuli na svoja imanja, to je sve...

— Još jedna prednost putovanja u rano jutro — primeti Kremer. Opet onim istim neutralnim glasom, koji Leftiju ne daje nikakav razlog da prasne i malo iskali svoj gnev.

U redu, neka izgube dvadeset minuta, neka izgube i pola sata ovde u dolini San Hoakim. Biće utrošena tek trećina vremena koje je ostavio kao rezervu. I sve je još uvek u najboljem redu.

— Mrdni sa puta, seljačino! — zaurla on iznenada hitro spuštajući prozor, na svojoj strani. — Nisi sam na putu, prokleta budalo!

Čovek za upravljačem traktora s nerazumevanjem je gledao za crnim kolima koja su protutnjala kraj njega, a onda opet spustio pogled na ogleda-

lo pričvršćeno tako da u njemu može videti ko mu dolazi otpozadi.

Počešao se po glavi, zamišljenim pokretom, čvrsto stežući upravljač traktora. Ne, mora da mu se ipak učinilo...

Maločas, dok su ga preticali svi oni kamioni, prenula ga je senka koja je na trenutak pala na to ogledalo. Okrenuo se kao oparen, pomislivši da se mali Rudi, njegov osmogodišnji sin, opet zavukao među vreće na prikolici i sada izlazi ispod njih, cereći se što mu je još jednom uspelo da pobegne od škole.

Prikolica je, međutim, bila prazna i on vrati pogled na put pred sobom, upravo u času kada je Lefti sasuo bujicu grdnji u njegovom pravcu...

Biće ipak da je to senka neke ptice koja je proletela tako da se na trenutak može videti u ogledalu, umirivao je farmer sebe. Do đavola, koja bi druga životinja mogla tako nestati, a da je on ne ugleda? I šta bi kakva životinja uopšte radila na njegovoj prikolici?

Opružen po krovu poslednjeg kamiona, održavajući ravnotežu prstima zarivenim u debelo, grubo platno cerade, ninđa je kroz vetrobran proučavao Leftijevo lice.

Tragovi na njemu jasno govore da se Lefti plaši, što znači da je Mijamoto prognozirao da će na ovom putovanju doći do napada.

Vrlo dobro. Utoliko će čitava ova stvar biti zanimljivija...

Obrnuvši se na zakrivljenoj površini, on oprezno otpuza do kabine, ostajući sve vreme priljubljen za ceradu.

Lim kabine već se usijao od sunca, iako je ono još nisko na horizontu. Oprezno je odabrao mesto na krovu kabine i ispod svoje odeće zaštitne bolje izvu kao nož sa vrlo dugom i uskom oštricom koja se na vrhu sužavala do dimenzija deblje igle za pletenje.

Ni vozač ni njegov partner ni su čuli tiho škripanje sa kojim je vrh noža probio sebi put kroz lim, ostavljajući u njemu mali otvor oblika elipse.

Prislonio je oko na otvor i zadovoljno klimnuo glavom. Da, odavde se tačno vidi preplanuli vrat suvozača. Upravo ono što je i želeo...

Smestio je sićušnu iglu, dugu jedva pola palca, u otvor duge i tanke duvaljke od aluminijuma i njen vrh prislonio na otvor, pažljivo podešavajući ugao nagiba.

Dunuo je, ali bez ikakvog šuma. Nije ni pogledao posle toga kroz otvor da vidi šta se događa u kabini.

Otvor na vrhu igle deluje trenutno. Zapravo, ne trenutno, ali nekoliko stotih delova sekunde za čoveka prosečnih refleksa takođe se odigravaju trenutno.

Suvozač neće imati vremena ni da uzdahne, ni da pomeri ru ku ili nogu. Jednostavno će se opustiti na svom sedištu, kao da je zaspao. Ako se to vozaču učini sumnjivim, utoliko bolje; samo će manje pažnje obraćati na ono što se dešava napolju, iza njegovog levog prozora.

Puzajući sada po gltkom limu kabine, ninđa oprezno spusti glavu da pogleda kroz prozor na levoj strani.

Na samo nekoliko palaca od njegovih očiju, brkati Meksikanac rošavog lica buljio je pravo u put pred sobom, držeći volan samo vrhovima prljavih prstiju. Kako je ninđa i očekivao. staklo je bilo spušteno nekoliko palaca, što čini većina vozača čim uključi motor.

Ovoga puta mora biti veoma brz i spretan, kako Leftiju i ostalima ne bi prerano odao da se događa nešto što svakako nisu planirali...

U trenutku kada je i druga otrovna igla poletela kroz cev duvaljke, ninđa dopusti svom telu da sa kabine sklizne naniže, prema površini puta koja je promicala pod njim brzinom od četrdesetak milja na sat.

Dočekavši se obema rukama, on se kao cirkuski artist odbaci od papučice pod vratima i snažno lupi savijenim nogama u staklo pored lica već mrtvog vozača.

Zakoni fizike mnogo su pouzdaniji od ljudskih zakona i na njih se možete uvek osloniti. Ako sila određene veličine bude primenjena u određenom trenutku i u određenom pravcu, njeni efekti poklapaće se sa očekivanim; tu jednostavnu mudrost ninđa je ovoga puta iskoristio da sa nogama napred uleti u kabinu i padne preko kolena dvojice mrtvih ljudi, hvatajući rukama volan pre nego što bi kamion počeo nekontrolisano da se kreće putem ili van njega.

Ostatak posla bio je dečja igra u poređenju sa onim što je izveo trenutak ranije. Vešto manevrišući u uskom prostoru, on se prebaci u sedeći položaj između dvojice ljudi, pazeći da ne poremeti njihovu ravnotežu, a onda sasvim prirodnim pokretom uključi desni žmigavac i poče da usporava.

Višednevno proučavanje vojnih sekcija okoline Merseda i snimaka načinjenih iz aviona sada je davalo svoje rezultate. Prešavši još pedesetak jardi, kamion se propisno zaustavi na samoj desnoj ivici puta, na stopu ili dve od dubokog jarka za navodnjavanje susedne plantaže.

Čuo je kako gume crnog Leftijevog automobila škripe dok prelazi levo da bi zaobišao zaustavljeni kamion i znao da će imati dovoljno vremena za poslednju etapu zamišljenog plana.

Nečujan poput zmije, skliznuo je na drugu stranu, otvorio i zatvorio za sobom vrata kamiona, ostavljajući u njemu dvojicu mrtvih ljudi u najprirodnijim položajima.

Na vlažnom dnu jarka sada je osluškivao šumove odozgo, šireći usne u osmeh.

»Igra je počela, Lefti«, mislio je. »Prve zverke već su upale u stupicu, ali one nisu naročito bitne; tu su da posluže samo kao mamac za veliku zver, njihovog gazdu, Feretija!«

*
* *

Lefti se jasno sećao kako je osetio iznenadni bol u želucu u času kada je primetio da kamion pred njom daje žmigavac i počinje da smanjuje brzinu...

Naravno, moglo je biti stotinu sasvim nevinih razloga zb og kojih se to dogodilo, ali neko nepogrešivo predosećanje re če mu da je to ovoga puta ono pravo — obračun na život i smrt sa drskim tipom koji se — ko zna zbog čega — odlučio da uništi njega, Leftija Evansa!

— Videćemo, ortak! — procedi kroz zube, dohvatajući mi krofon. — Videćemo!

— Halo, Čoper! — vikao je u mikrofon. — Stajemo kod Monterove plantaže, stajemo kod Monterove plantaže! Dvojka, Trojka, Četvorka, Petica, Šestica! Stani sasvim desno i otvori četvore oči! Jedinica, od mah nazad, ovo je prepad!

Ljudi na sedištu iza njega se zgledaše.

— Koji ti je đavo, Lefti? — radoznalo upita Kremer. — Če mu tolika uzbuna? Momak je možda stao samo da...

— Zaveži i napolje! — prosikta Lefti, oprezno se izvlačeći kroz vrata na svojoj strani, u visini kabine zaustavljenog kamiona. — Pištolj u šake, bo ga mu! Ovo nije zezanje!

Izraz njegovog lica govorio je više nego sve reči ovog sveta i Kremer i njegov partner iskočiše na put, spremni na sve.

— Kremer levo, Alfi desno! — zapovedi Lefti, bulјeći kroz vetrobran u lica vozača i njegovog partnera, čudno nepomična i ravnodušna. — Oprezno, momci... tip sa kojim imamo posla nije naivan!

— Koji tip? — promrmlja Kremer, poslušno obilazeći kamion. — Ne vidim nikakvog ti pa...

Već pod kamionom, ninđa je pratio pokrete njihovih nogu. Još samo da Lefti otvori vrata kabine da bi pogledao vozača i...

SADA!

Zakotrljavši se po asfaltu, on stiže do otvorenih zadnjih vrata Leftijevih kola, ona ista na koja je trenutak ranije iskočio Kramer. Zaklonjen njima, on se oprezno uvuče, svestan činjenice da težina njegovog te-

la može poremetiti ravnotežu zadnjeg dela automobila i izazvati potres koji će vozač, koji je i dalje sedeo na svom mestu, svakako osetio.

— Neka je proklet! — urlao je Lefti pred otvorenim vratima kamiona, na svega nekoliko stopa od njega. — Neka je hiljadu puta proklet taj prokleti kučkin sin!!!

Kremer i Alfi u dva skoka stvoriše se kraj njega i Kremer grubo prodrma vozača koji je izgledao kao da spava.

Teško čovekovo telo skliznu niz sedište, najpre pravo, a zatim u stranu. prema otvorenim vratima, i Kremer sa psovkom na usnama odskoči kako bi izbegao dodir sa njim.

Taj trenutak ninđa odabra da upotrebi i svoju treću otrovnu iglicu. Njih trojica napolju bili su tako obuzeti prizorom u kabini kamiona da je imao vremena da provuče ruku između dva prednja sedišta i jednim potezom noža preseče spiralni kabl radio-telefona pre nego što se vratio na pod pred zadnjem sedištu, osluškujući šta se zbiva napolju.

Jedna kola jure suprotnom trakom prema njima, što znači da je Lefti pozvao naoružane ljude sa čela kolone.

Smeškao se slušajući dovikivanje uzbuđenih glasova. Lefti i njegovi ljudi ušli su u omiljeni gambit svakog ninđe: doveo ih je u situaciju u kojoj jednostavno NEMA dobrog rešenja i sada, u neposrednoj bli zini, strpljivo čeka da protivnik načini sledeći pogrešan po tez koji će i ninđi omogućiti da zada novi udarac...

— Tišina! — zaurla Lefti iznenada. — Koji vam je đavo?! Nismo u pustinji, boga mu, već nasred puta! Svakog trenutka može naići policija, a šta onda?

Gangsteri se utišaše, kao nestašna deca kad iznenada shvate da više nisu sama.

— Kremer i Maler, ubacite ta mrtva tela u zadnji deo kamiona! Maler, čim to završiš, upadaj u kabinu i sedi za volan! Bejnz, pozovi helikopter i reci Valdezu da osmatra put iz pravca auto-puta i odmah nas upozori ako se dogodi nešto sumnjivo... Majk, vrati ta kola do čela kolone i reci svim vozačima da okrećemo i vraćamo se natrag! Hajde, ljudi, mrdnite već jednom! Bejnz, jesi li ti gluv, Bejnz! BEJNZ!

Još jednom usne ninđe razvukoše se u hladan osmeh. Bejnz je, očevidno, ovo mrtvo telo koje već upola ukočeno sedi i steže volan. Biće to novi šok za Leftija i njegove kad shvate da su u međuvremenu izgubili još jednog čoveka...

Ali i vrlo konkretna opasnost za njega; ako se sada svi okupe oko Leftijevih kola, jedan od njih jednostavno mora videti priliku zgrčenu pred zadnjim sedištem.

Bilo je vreme da se i Tabasko Pit javi iz svog zaklona, tamo među drvećem, stotinak jar di od puta. Lesli vrhom prsta dotače dugme minijaturnog uređaja, skrivenog u džepu kaki košulje.

Pit je bio na oprezu; samo delić sekunde pošto je u njegovom uhu odjeknulo tiho zujanje dogovorenog signala, rafal iz automatske puške natera sve koji su potrčali prema Leftijevim kolima da se hitro ba ce na vreli asfalt.

Neskladna pucnjava uzvrati paljbu Tabasko Pita, ali je to za njega bio samo novi izazov da pojača vatru, spuštajući ovo ga puta cev puške malo niže.

Buci vatrenog oružja iznenada se pridruži zaglušna buka helikoptera koji dojuri nad vo zila zaustavljena na putu gotovo nad samim krošnjama drveća plantaže. Pilot očigledno nije znao šta da čini i čelična ptica neodlučno se njihala nad putem, samo pojačavajući opštu zbrku.

— Idemo! — zaurla Lefti. — Kremer, pokrivaj nas! Ostali u kola, kidamo natrag!

Lefti je još urlao dok je pri skakao kolima, izvlačeći mrtvo telo vozača kroz otvorena vrata. Uskočio je na njegovo mesto, grabeći levom rukom volan, desnom mikrofona položen na sedište suvozača.

— Valdez! Valdez! — povikao je nekoliko puta pre nego što je shvatio da presečeni kabl visi sa neupotrebljive sprave i odbacio mikrofon kroz prozor sa gadnom psovkom na usnama. To mu, međutim, nije sme talo da okrene kola u uskom krugu, instinktivno saginjući glavu što niže, iako su hici Tabasko Pita još uvek leteli visoko iznad puta.

Pun gas, tako oštar da gume zacvileše na asfaltu. Držeći sada volan samo desnom rukom, on proturi levu kroz otvoreni prozor, očajnički mašući u pokušaju da privuče pažnju pilota helikoptera.

Srećom po Leftija, ovaj je znao ko je šef; naginjući se na bok, on se spusti još niže, sledeći kola duž puta na visini od svega pedesetak stopa.

Ninđa, uprkos buci koju je stvarao helikopter, ču kako iza njih grme i drugi snažni motori; čitava kolona sada je hitala putem kojim je i došla, nadajući se da će na vreme stići da se zakloni iza visoke ograde Feretijeve fabrike.

Lefti naglo nagazi kočnicu i teška kola zaplesaše po asfaltu, poprečke se približavajući proširenju na desnoj ivici puta. Tu, van dometa Pitove puške, on is koči napolje, ostavljajući uklju čen motor.

Ninđa malo podiže glavu, tra žeći pogledom helikopter.

Da, tu je, gotovo nad samim kolima. Čovek pored pilota otvorio je vrata od pleksiglasa i

naginjao se napolje, otvarajući usta, ali je buka motora prigušivala njegov glas.

— Tamo! — urlao je Lefti, podskakujući od uzbuđenja i pokazujući prema Pitovom zaklonu. — Odande neko puca, glupane! Odande! I prestani da mi zujiš nad glavom!

Mora da je čovek u helikopteru po Leftijevim gestovima pogodio šta ovaj želi, jer se čelična ptica naglo odvoji od puta i iznad krošnji drveća pojuri prema Pitovom zaklonu.

Nimalo zabrinut, Lesli se ponovo osmehnu dok je Lefti uskakao u kola, oštro zalupivši vratima.

Tabasko Pit imao je za sobom pakao Vijetnama i bolje od svakog je znao u kakvoj je prednosti pojedinac skriven u gustom šiblju nad bučnim helikopterom koji pokušava da ga tu pronađe. Potrebno je samo sačuvati nerve i sačekati svoj trenutak...

Pit je imao nerve za takvo nešto. Osetljivo uho ninđe jasno razabra novi kratki rafal iz Tabaskove puške, uprkos grmljavini kamiona koji su sada brzinom od skoro sedamdeset milja na čas jurili pored zaustavljenih Leftijevih kola.

Poslednje pucnje puške priguši iznenadna tutnjava eksplozije, zvuk dobro poznat uhu ninđe...

Jedan jedini metak, vreo od usijanih barutnih gasova, dovoljan je da izazove paklenu eksploziju u rezervoaru sa gorivom. Takva eksplozija neminovno pretvara nezgrapnu čeličnu pticu u gomilu vrelih koma da čelika, plastike, aluminijuma, koja odleće na sve strane od središta eksplozije označenog sve širom vatrenocrvenom loptom.

— Oh, boga mu! — zastenja Lefti. — Ode i helikopter!

Naglo dodajući gas, on izjuri na put nekoliko palaca iza zadnjeg dela poslednjeg kamiona u koloni, ne mareći za zahuktala kola koja su do maločas bila na čelu, a sada su se našla na začelju kolone.

Lesli ču škripu kočnica drugih kola i po zvuku zaključi da je Lefti odlično procenio njihovu brzinu i raspoloživi prostor na putu.

Što onaj drugi vozač nije uspeo. Pri brzini od sedamdesetak milja na čas svaki neopreznI pokret volanom znači katastrofu...

Čak i do mnogo manje osetljivih Leftijevih ušiju dopro je zvuk sa kojim su druga kola, sletevši sa puta, počela da kose čitave redove drveća plantaže, ali on se ne potrudi ni da se okrene. Nagnut nad volan, sav u grču, on pređe na levu stranu i ponovo dodade gas u nameri da pretekne kolonu kamiona i prvi stigne do mesta koje mu se činilo bezbednim.

Vrteći glavom, ninđa se malo uspravi, kako bi između dva prednja sedišta mogao videti put, čak i da sreća bude na njegovoj strani i iz suprotnog pravca ne naiđe više nikakvo vozilo.

Mora biti spreman da napusti kola ako vidi da je Lefti pogrešno procenio neku situaciju. Istina, skok iz kola koja se kreću ovom brzinom nimalo nije bezopasan, ali je ipak daleko opasnije ostati u njima ako dođe do direktnog sudara...

Projurivši pored sada već rastegnute kolone kamiona, Lefti se vrati na desnu stranu puta, u pravi čas da iz suprotnog smera propusti onaj isti traktor čiju je prikolicu ninđa dvadesetak minuta ranije iskoristio kao odskočnu dasku da bi se neopaženo dokopao poslednjeg kamiona.

Još svega desetak milja do fabrike. Očigledno malo ohrabren, uveren da je, bar na neko vreme, izmakao tajanstvenom protivniku, Lefti se namesti udobnije u sedištu i smanji pritisak noge na papuču gasa.

I dalje skriven na podu iza njegovih leđa, i Lesli potraži udobniji položaj. Istina, njemu odmor i opuštanje nisu bili potrebni, ali ni ono što će se odigrati kada se jednom nađe u krugu Feretijeve fabrike neće biti dečja igra...

Još sedam ili osam minuta ako Lefti nastavi ovim tempom. Još svega sedam ili osam minuta i počeće poslednji čin drame. Na scenu će konačno izaći i glavna ličnost, Fereti, onaj koji je sve do sada uspevao da izbegne prljave detalje svog biznisa, koristeći tuđe ruke i tuđa leđa da za još nekoliko procenata poveća svoj kontno u banci.

Vreme za konačno izravnavanje računa je došlo. Skupljenih obrva, ninđa dotače predmet sklupčan u desnom džepu pantalona. Romerove brojanice možda će uskoro biti potrebne i Feretiju...

Na pola milje od široke kapije fabrike koju su pokretali snažni elektromtori, Lefti pritisnu sirenu i nije je puštao sve dok kapija sa veličanstvenom sporošću ne poče da klizi u stranu, otvarajući mu prolaz.

Zanoseći se, kola skretoše na široki betonski prostor, sada potpuno prazan, i tu se zaustavi, uz škripu kočnica.

Brišući levom rukom znoj sa lica, Lefti desnom okrete ključ i ugasi motor. U iznenadnoj tišini jasno se čula grmljavina teških kamiona koji su takođe punom brzinom jurili prema kapiji.

»Disciplina je disciplina«, podsmehnu se Lesli u sebi, motreći krajičkom oka kako se kamioni postavljaju u pravilan niz, jedan za druguim i kako se nijedan od vozača ne

usuđuje čak ni motor da isključi pre nego što dobije znak od Leftija.

Sada, kada su kamioni na pedesetak jardi udaljenosti od njega, i Lefti i Fereti i čitava fabrika u njegovim je rukama. Od ovoga trenutka, mada to još ne znaju, svi koji se nalaze u krugu od jedne milje samo su marionete čije će pokrete on diktirati.

Ninđa se tiho uspravi i sede na zadnje sedište, tačno iza Leftijevih leđa.

Mora da je ovaj krajičkom oka primetio neki pokret u ogledalu, jer mu se leđa iznenada ukočiše, a desna ruka pođe prema pregradi ispod vetrobrana.

— Ja to ne bih radio da sam na tvom mestu, Lefti — mirno reče ninđa.

Leftijeva ruka ukoči se na polovini puta, a onda naglo pade, kao da je od olova, a ne od kostiju i mesa. Polako, poput robota, Lefti okrete glavu prema čoveku koji je na volšebban način iznikao iza njegovih leđa.

— Eldridž... to je... to je nemoguće!

— Da. Ti mene, u stvari, ne vidiš — nasmeja se Lesli. — Ja sam samo tvoja halucinacija, je li? Nisi ništa pio od jutros?

— Nemoguće! — šaputao je Lefti pobelelim usnama. — Nemoguće! Nemoguće!

* * *

— Ako si ubedio sebe da je ovo ipak moguće — reče suvo ninđa — onda pogledaj malo bolje šta držim u ruci, Lefti.

Dva iskolačena oka spustiše se na svetlucavu oštricu bodeža koja je skoro dodirivala njegov trbuh provlačeći se između dva prednja sedišta.

— Vidiš nož, Lefti? Dobro ga vidiš?

— D-da...

— Ako ga dobro vidiš, onda ćeš otvoriti vrata, stati kroj njih i reći tvojim ljudima da ugase motore, izađu iz kamiona i što pre pređu kroz onu kapiju kroz koju su maločas ušli. Pešice.

Lefti odmahnu glavom.

— Ti si lud! Oni me neće poslušati! Fereti, on...

— Da, zaboravio sam na Feretija — nasmeja se ninđa. — Koliko sam shvatio, on je tu, u upravnoj zgradi, zar ne?

— J-jeste...

— A Mijamoto? Japanac?

— Ne znam. Juče je još bio. Fereti mu ne dopušta da napusti fabriku...

— Vrlo dobro. Dakle, reći ćeš svojim ljudima da napuste fabriku i da čuvarima na kapiji kažu kako će svi ovi kamioni uskoro odleteti u vazduh. Treba hitno evakuisati sve iz ovog kruga... sem Feretija, tebe i mene... Da, i tvojih ljudi koji će

moći da odu tek kada mi ovamo dovedu Feretija.

— Odleteti... u vazduh? Ti si lud! I ti ćeš poginuti, čoveče!

— Samo ako neko počne da pravi gluposti. Ja želim Feretija, Lefti, ostali me ne zanimaju. Onoga trenutka kada on bude ovde, ti ćeš moći takođe da odeš. Jasno?

— Uhh... to neće biti lako izvesti. Fereti ima svoje telohranitelje, oni neće dopustiti da...

— Kako se zove tvoj najpouzdaniji čovek? Kremer? Da, Kremer. Oteraj vozače na kapiju, a njemu reci da priđe, pa mu prenesi ovo što sam ti sada rekao. Kremer će dovesti Feretija.

Niz Leftijevo lice znoj se slivao čitavim potocima, ali to on kao da nije primećivao.

— Zašto bi on to učinio? Kada shvati da će kamioni odleteti u vazduh, on će biti prvi koji će kidnuti odavde, ostavljajući me na cedilu!

— Eksplozija je samo blef, do đavola! Strašno si glup, Lefti! Želim da očistim krug fabrike od svih do kojih mi nije stalo, a to je najjednostavniji način! A Fereti će doći kada čuje da želim da pregovaramo o iznosu za koji bih, možda, odustao od onoga što smeram.

— Fereti je lisac — stenjao je Lefti. — On će otpisati ovaj tovar. U redu, skupo ga košta, ali on to još uvek može da podnese!

— Čak i eksplozija jedne jedine rakete u procesu proizvodnje dovući će ovamo gomile islednika i kontrolora u uniformama armije SAD, Lefti. Fereti to ne sme da rizikuje. Ti oficiri su možda glupi, ali nisu slepi, a vi taj posao već izvesno vreme vodite naveliko!

Lefti nesvesno obrisa znoj rukavom svog skupog sakoa. Po licu mu se videlo da mu mozak ubrzano radi, tražeći izlaz iz situacije u kojoj se našao, užurbano tragajući za zamerkama na Leslijev plan.

— On to neće učiniti, do đavola! Fereti! Narediće da izdaleka otvore vatru i likvidiraju i tebe i mene!

— Onda će kamioni ipak poleteti u vazduh — sleže ninđa ramenima. — Pogledaj ovo!

Ninđa iz džepa košulje izvuče spravicu kojom se pre dvadesetak minuta poslužio da pošalje signal Tabasko Pitu. Njen izgled bio je očigledno zagonetan za Leftija i on se uplašeno odmače od nje.

— Jedan pritisak na ovo dugme — zlokobnim glasom reče ninđa — i poleteće u vazduh kamion na kojem sam već postavio detonator, pre nego što sam likvidirao onu dvojicu u kabini. Ostalih pet kasniće sa eksplozijom svega nekoliko desetina sekundi.

— Zaveži! — prostenja Lefti,

oprezno se uspravljajući. — Uči niću to što hoćeš... i da si pro klet po hiljadu puta!

Otvorio je vrata i oprezno spu stio noge na vreli beton, iskosa buljeći u blistavu oštricu noža.

— Hej! — povika glasom koji je u sebi imao nešto od one stare snage i odlučnosti. — Gasi motore! I gubite se svi na kapiju! Svi sem Kremera!

Tišina se naglo spusti na betonsku pistu. Oslanjajući se jednom rukom na otvorena vrata automobila, Lefti je drugom bri sao znoj, otresajući krupne kapi sa dlana.

Kremer je prilazio sporo, sa pištoljem spuštenim niz desni bok. Pogled mu je bio uprt u si luetu čoveka koji je sedeo na zadnjem sedištu.

— Ko je to tamo, Lefti? Eldridž?

— On je — slabašnim glasom odvrati Evans. — Drži me u šahu, Kremer... a da bi stvar bila još gora, postavio je detonator na kamionu kojim ste do šli ti i Lasker!

— Pa? — Kremerovo lice bilo je napeto, ali bez straha, oči neprestano uprte u lice ninđe iza stakla.

— Želi da govori sa Feretijem... o sumi koju će mu Fereti isplatiti da bi ga konačno ostavio na miru... A ti, Kremer, moraš dovesti Feretija ova mo, inače...

— Inače?

— Inače ovi kamioni idu u vazduh, Kremer! Dići će dovoljno buke da ovamo stigne pede set vladinih komisija, a kada se to dogodi, naš posao ode do đavola!

— Tvoj i Feretijev posao — ispravi ga Kremer ledenim glasom.

— Nisi ni ti loše prošao, Kremer, boga mu!

— Ne kažem da jesam. Ali, to su ipak samo mrvice u odnosu na ono što ste vas dvojica strpali u džepove, Lefti... A sada, kad je tvrdo, Kremer opet mora da vadi vruće kestenje iz vatre!

Nekoliko trenutaka tišine, jedino je Lefti i dalje dahtao, izložen vrelim zracima sunca.

— U redu — reče vrlo tiho, molećivim glasom. — Možda si u pravu, Kremer... U stvari, u pravu si... dobijao si mnogo manje nego što je trebalo... Ako... ako se izvučem odavde, obećavam ti da ćeš pošteno dobiti svaki drugi dolar koji sam...

— Oh, do đavola! — kao i svi ljudi od akcije, i Kremer je brzo donosio odluke. — Ne tre ba mi tvoja lova, Lefti, do đavo la s njom! Dovešću ti Feretija... ili bar učiniti sve da ga dovedem... ali posle toga izlazim na onu kapiju tamo i više ne želim da te vidim! Jasno?

— Učiti to — skoro šapnu Le fti. — Učini to, a posle... posle ćemo razgovarati...

Kremer ga više nije slušao. Gurnuvši pištolj pod opasač pa

ntalona već je odmicao prema upravnoj zgradi dugim koracima.

— Reci mu da svi ostali treba da napuste krug, Lefti — podseti ninđa.

— Kremer! Kaži Feretiju da evakuiše fabriku! Čuješ li me, Kremer?

Čovek samo mahnu rukom u znak da je čuo i Lefti se gotovo stropošta natrag u sedište.

— Mogu li da zatvorim vrata i uključim klima — uređaj? — upita, raskopčavajući košulju. — Napolju je užasna vrućina!

— Možda nije loše da se navikavaš — hladno odvrati Lesli. — Kažu da su klimatski uslovi u paklu još nepovoljniji!

Lefti pokuša da se isceri, oprezno privlačeći vrata sebi i uključujući drugom rukom uređaj koji zazuja, ubacujući u unutrašnjost kola vazduh čiji je prvi udarac podsećao na dah polarnog vetra.

— Aaahhh! — sa olakšanjem prostenja Lefti. — Ovako već može da se diše...

Ninđa nabra obrve proučavajući Leftijevo lice u ogledalu. Zapravo, Lefti nema mnogo razloga za opuštanje, bez obzira što je Kremer prihvatio da mu pomogne i dovede Feretija.

Kremer...

Ninđa vrati iz memorije onih nekoliko minuta razgovora dvojice gangstera. Kremerovo lice i gestovi bili su veoma uverljivi, ali...

Ali je bezrazložno potencirao da će čim dovede Feretija izaći na kapiju i otići!

On i Lefti bez sumnje se odlično poznaju. U stanju su da protumače i gotovo nevidljive znake na licu drugog čoveka, one koje nije opazilo čak ni oseljivo oko ninđe.

U takvom svetlu Leftijevo olakšanje postaje mnogo razumljivije. Jer, Kremer neće izaći na kapiju kada završi razgovor sa Feretijem...

Kremer će ostati u blizini i učiniti sve da izvuče svog starog prijatelja!

Osmehnuvši se, ninđa je proučavao okolinu, nastojeći da mu ne promakne nijedan pokret. Posle ovog zaključka treba računati i sa Kremerom kao poznatim elementom, tako da pre ostaje samo jedan element situacije o kojem, za sada, može samo da nagađa.

Mijamoto.

Šta će učiniti ostareli ninđa, ako je još uvek u blizini? A osećanje je Lesliju govorilo da jeste.

Da li će uspeti da savlada svoju mržnju i mirno se povuče u antikvarnicu u Ulici Geri, ili će se odreći zakletve i pomoći Feretiju da nađe izlaz iz procepa u koji ga je Lesli stavio?

Zaista, šta bi učinio jedan japanski ninđa u ulozi Feretijevog savetnika?

Pre svega, upitao bi da li Fe-

reti želi da spase svoj život, svo ju fabriku, ili oboje?...

Ovo prvo može se postići lako i jednostavno, ali Fereti nije tip čoveka koji će se predati bez borbe. Ima veoma dobro mišljenje o sebi, a takvi ljudi ne priznaju da ih neko može nadmudriti i nadjačati.

Samo fabrika mnogo znači Feretiju, naravno, ali je ovaj drugi motiv mnogo važniji. Fereti neće dopustiti da bude pobeđen i zato će zahtevati savet kako da se postigne treći cilj!

Šta će mu Mijamoto reći? Postoji li neki detalj koji je Lesli previdео i koji može ugroziti ostvarenje njegovog dobro zamišljenog plana?

— Fereti brzo radi — prime ti Lefti, sada već skoro potpuno sigurnim glasom. — Osoblje već napušta fabriku...

Zaista, iz svih zgrada fabrike ljudi u radnim odelima različi tih boja, verovatno radnici u po jedinim odeljenjima, hitali su prema izlazu u sve gušćim gru pama. Po onome što se videlo spolja, Lesli proceni da Fereti zapošljava pet ili šest stotina ljudi. Biće potrebno najmanje dvadeset minuta da oni najudaljeniji stignu do bezbednog mesta van fabričkog kruga.

Pre toga Fereti neće učiniti nijedan korak, jer i njemu je potrebno vreme da usavrši plan koji neizbežno mora biti impro vizovan.

»Nigde su majstori improvizacije«, podseti Lesli sebe. »Ne smeš potcenjivati Mijamota...«

Tačno dvadeset pet minuta kasnije jedna usamljena figura izbi iza ugla upravne zgrade i pođe preko betonske piste, čvr stim, sigurnim korakom.

Lesli pruži ruku da otvori vra ta pored sebe. Njegov plan bio je gotov, sa svim mogućim vari jantama, i on je već znao kako će se odvijati njegov susret sa Feretijem...

*
* *

Feretija je stajalo mnogo napora da očuva samouvereno dr žanje svog tela; mišići nogu bo leli su ga od naprezanja da korak održi čvrstim i sigurnim.

Video je kako se vrata kola otvaraju i kako vitak čovek uskih kukova i širokih ramena izlazi na beton koji je bleštao na suncu.

Čak i na toj paklenoj vrućini, on oseti kako mu jeza prolazi čitavim telom, do kostiju...

»Taj prokleti Japanac je u pravu«, pomisli. »Prisustvo nigde može da se oseti gotovo u svakom trenutku, a to naročito važi za onoga čiju smrt nigde želi. To je... to je osećaj koji su oni nazvali... ledeni dah smrti...«

»Osetićeš ledeni dah smrti, Fereti«, šušketao je Mijamoto kraj njegovog uha dok je kroz prozor kancelarije dogledom pro učavao kola sa dvojicom ljudi.

»Ne dopusti da ti taj dah pomuti razum i udove učini sporim i nesigurnim! Sve ninđe igraju na kartu straha svog protivnika i kada shvate da straha nema, počnu da se pitaju da li je njihov položaj zaista siguran...«

Stojeći nekoliko koraka od kola, ninđa pređe pogledom po streljačkom stroju od šest ljudi koji su izašli iza ugla zgrade za Feretijem, držeći automatske puške u rukama.

Pogledao je još jednom Lefti jevo telo zgrčeno na sedištu. Iako je ovaj neprestano bio na oprezu, nije uspeo čak ni da pomeri glavu kada je pesnica ninđe poletela prema njegovoj selpoočnici.

Lefti Evans je na neko vreme izbačen iz igre čija poslednja etapa upravo počinje, ali će biti tu do trenutka kada i na njega dođe red da plati za svoje zločine...

Krenuo je u susret Feretiju. Bez žurbe. Sve do sada stvari su se odvijale onako kako je predvideo i sa te strane neće sti ći nikakvo iznenađenje. Mora voditi računa samo o Kremeru koji sada u nekom zaklonu strpljivo vreba svoj trenutak.

Fereti je zastao kada je rastojanje između njih bilo desetak stopa. Stao je i ninđa. Bilo je veoma važno da ostanu u ovakvom uzajamnom položaju koji će Feretiju dati sigurnost utoliko što ne zaklanja ninđu od hitaca šestorice njegovih ljudi...

Lažnu sigurnost, naravno. Kad za to dođe čas, Fereti će shvatiti da ga ni šezdeset, ni še st stotina ljudi sa automatskim puškama ne mogu zaštititi od jednog ninđe.

Feretijeva donja vilica se po merila i on je razvukao usne u neubedljiv osmeh.

— Lefti Evans ipak je bio u pravu — reče. — Onaj matori Japanac gotovo me je ubedio da niko sem Japanca ne može postati ninđa.

— Može, kao što vidiš.

— U krajnjoj liniji, svejedno mi je. Kakvi su tvoji uslovi, El dridž?

— Uslovi? — zabacivši glavu Lesli se grohotom nasmeja. — Mijamoto te je prevario, Fereti. On je bio taj koji te je uveravao da treba da siđeš i sastaneš se sa mnom, zar ne?

— Mijamoto? — u Feretijevim očima na trenutak zaigra strah. — U redu, rekao je da treba da govorim sa tobom, ali...

— Tvoje sumnje bile su ispravne. Ovo je blef, Fereti.

— Blef?

— Da, blef. Nemam nameru da ti uzmem novac, Fereti. Hoću tvoj život!

U Feretijevim očima blesnu prkosni plamen i on lagano od mahnu glavom sa jedne na dru gu stranu.

— Ti si odista pravi majstor

blefa, Eldridž — reče naglašavajući reč po reč. — I sada ble firaš... ili nisi dobro pogledao oko sebe.

— Dobro sam pogledao. Uzdaš se u onu šestoricu tamo, je li? Oni me ne mogu sprečiti da te ubijem kad god to poželim!

— To sam znao od početka, ali mi je Mijamoto objasnio da ni ti ne želiš da umreš. Onoga časa kada načiniš prvi pokret koji bi me mogao ugroziti, oni će otvoriti vatru. A čak ni jedan ninđa ne može izbeći mecima na ovako velikom brisanom prostoru.

— To tek treba proveriti — osmehnu se Lesli. — Nisi se za nimao zbog čega to Mijamoto želi moju smrt?

— Objasnio mi je i to — sa svakom izgovorenom reči Fereti je dobijao sve više sigurnosti i to se videlo u njegovom drža nju i njegovom tonu. — On mr zi ninđe, jer su sve ninđe nemi losrdne ubice. Ima razloga, očevidno. Uostalom, i sâm sam se već uverio da si i ti nemilosrdni ubica, Eldridž!

— To je tačno. Tvoja nesreća je što ja ubijam selektivno: što čistim lice ove planete od pacova kao što si ti, Fereti! A što se Mijamota tiče, zaboravljaš jednu sitnicu...

— Da?

— Mijamotu je svejedno šta će se dogoditi s tobom. Stalo mu je samo da ja ne izađem odavde živ. Svi saveti koje ti je davao, ma kako ti zvučali, podređeni su samo tom cilju!

— Pa i neka bude tako — prezrivo sleže ramenima Fereti. — To suštinski ne menja ništa. Ako me ubiješ, zaista nećeš oda vde izaći živ!

Ninđa se još jednom glasno nasmeja.

— Vidiš, dao si mi jednu zanimljivu ideju — reče kroz smeh. — Zagolicao si me, da tako kažem... Razmišljam o mogućnosti da ono što će se dogoditi aranžiram tako da ti umreš znajući da ja odavde odlazim!

— Na žalost, ta ideja je neostvariva — Fereti se ružno cerio. — Slušaj, sunce ovde suviše jako peče... možemo li nekako da završimo ovaj razgovor?

— Kad god poželiš — sleže ninđa ramenima. — Ja sam spreman...

Raširio je ruke, najobičnijim pokretom kojim ljudi pokazuju da se slažu sa svojim sagovorni kom.

Svi komadići mozaika bili su sada na svom mestu. Ninđa je, u trenutku kada je započeo pokret koji će dati znak za finale ove opasne igre, tačno znao gde se nalazi koji od njegovih protivnika i šta će svaki od njih preduzeti u sledećem trenutku.

Svaki od protivnika.

Dakle, i Kremer.

I Mijamoto.

Pod dugim rukavima Leslije ve kaki—košulje, suviše neudo bnim za ovu vrućinu, dva širo-

ka kožna prstena stezala su podlaktice. Oba su bila obrubljena nizom tankih cevčica iz čijih su zadnjih krajeva izlazili tanki kablovi, spajajući se pod odećom ninđe u jednu žicu koja se zatim provlačila do pete njegove desne cipele.

Potreban je sasvim određen pokret desne noge, oštar udarac o tle ili neki predmet, pa da kroz žicu proteče slabašni električni impuls čije su posledice u ogromnoj nesrazmeri sa veličinom tog impulsa...

Iz svake od dvanaest cevčica izlete po jedan minijaturni projektil, ostavljajući za sobom uski trag plavkastog barutnog dima. Kako su ruke ninđe još uvek bile raširene, projektili projuriše sa obe strane ukočenog Feretijevog tela, pogađajući beton na tri stope iza njega.

Slično kuglicama sa eksplozivnim punjenjem, i dejstvo ovih projektila fantastično je u poređenju sa njihovom veličinom. Gotovo trenutno iz betona izniče dvanaest stubića sivog dima koji su se munjevito širili, uzdižući se prema nebu, stvorivši gotovo trenutno neprovidnu zavesu između njih dvojice i Feretijevih strelaca sa automatskim puškama!

Dimna zavesa, prirodno, neće zadržati rafal iz puške, ali je Lesli bio siguran da niko od njih neće ispaliti ni hica; najzad, verovatnoća da pogode onoga koga žele da zaštite bila je podjednako velika — ili podjednako mala kao i da će pogoditi onoga koga žele da pogode.

Vrisnuvši, Fereti posegnu pod raskopčanu košulju, prema mestu gde je ninđa još sa daljine od pedeset koraka uočio futrolu sa malim pištoljem »derindžer«, nekada tako popularnim među profesionalnim kockarima Divljeg zapada.

Dugi skok, nalik oštrom startu ragbiste koji raširenim rukama želi da zaustavi protivnika u brzom prodoru. Obuhvatajući Feretija oko struka, ninđa pade na jedno koleno, a onda se naglo ispravi, dižući čovekovo telo bez napora na svoje desno rame.

U takvom položaju leva ruka mogla mu je biti slobodna samo na trenutak, ali on taj trenutak iskoristi da oštrim udarcem šake izbaci oružje iz Feretijeve ruke. Snažne i hitre noge nosile su ga dugim skokom prema najbližem kamionu sa tovarom Feretijevih protivtenkovskih raketa.

Prvi, drugi, treći skok...

Dovršavajući ovaj poslednji, Lesli odbaci sa ramena telo koje tek što je prvi put pokušalo da se oslobodi njegovog stiska. Fereti promuklo uzviknu kad shvati šta će se dogoditi, ali taj uzvik ništa nije mogao da izmeni.

Tresnuo je glavom o debeli lim kabine i srozao se, polusvestan, sa staklastim očima koje

su nastojale da se koncentrišu na lice tog tako hitrog, neuhvatljivog protivnika.

Nekoliko munjevitih pokreta rukama i Fereti shvati da su mu obe ruke čvrsto vezane za bravu kamiona i da više nema načina da izbegne ono što mu je ninđa maločas tako hladnokrvno obećao.

Nema načina da izbegne smrt!

On se pobuni, visokim, prodornim krikom, krikom kakav ispuštaju ljudi čija snaga nikada još nije bila stavljena na ozbiljan ispit. Odista, Fereti je predugo svršavao prljave poslove tuđim rukama; u trenutku kada je sasvim sam morao da se brani, on više nije imao ni snage ni spretnosti za takvo nešto...

Premda on još uvek nije bio potpuno sam...

Beton je tutnjao pod nogama šestorice ljudi koji će svakog trenutka izroniti iz dimne zave se prema kojoj su potrčali čim su shvatili da od svojih pušaka nemaju više nikakve koristi.

Dim je sada ponovo padao prema tlu, ali je to samo izazvalo njegovo širenje, ovoga puta horizontalno; Lesliju su bila potrebna samo dva duga skoka da se nađe usred dima, sa isukanim nožem u desnoj ruci.

Pognut gotovo do tla, on zastade, tražeći pogledom u usko vitlanom dimu prvu žrtvu.

Prve dve žrtve, jer dvojica najbržih uleteli su neoprezno u dimnu zavesu gotovo uporedo.

Mora da im se učinilo da je jedna senka izronila iz betona pod njihovim nogama, jer nije dnom nije uspelo da pre toga makar nasluti prisustvo ninđe.

Zamahnuvši desnom rukom, Lesli načini dug, parajući potez, paralelan sa tlom, a u visini njihovih vratova.

Krv! Krv zapljusnu beton, gotovo crna u još uvek gustom dimu.

Lesli pade na tle u isti čas kada i njih dvojica, jer je sledeća senka, desetak stopa levo, zastala sa uperenom puškom tražeći cilj u koji bi mogla isprazniti čitav okvir.

Druga dvojica stizala su sa druge strane, isto onako žurno i neoprezno. Osvrtali su se oko sebe, naginjući glave napred, verovatno svesni činjenice da moraju najpre dobro pogledati pre nego što pritisnu obarač.

— Čekajte! — vikao je neko zadihano sa rastojanja od dese tak koraka. — Ne ulazite u taj dim, budale!

Upozorenje je stiglo prekasno, jer je ninđa već bio u akciji.

Dva šurikena poleteše jedan za drugim iz leve ruke. Čak ih i ne isprativši pogledom, toliko je bio siguran u sebe, ninđa desnom rukom baci nož u suprotnom pravcu.

Dva tupa udarca čelika o meso, delić sekunde kasnije još je-

dan, malo glasniji. Zveket ispuštenih pušaka, zvuk kao da na betonski pod pada teška vreća...

Lesli jasno ču kako se onaj koji je tek stizao do granice dimne zavese kliza po betonu u nastojanju da se što pre zaustavi.

Još jednom se spustio na vrelo tle, znajući da ljudi instinktivno pogledom traže protivnika u visini grudi, ne pod sopstvenim nogama.

Čovek gotovo nagazi na njega; ugledao ga je i razjapio usta da krikne, istovremeno zamahnuvši naniže u pokušaju da mu sruči tešku cev puške na nezaštićenu glavu.

Ninđa dočeka udarac podignu tim rukama i čelik puške odbi se od čelika njegovih dlanova. Još dok se puška obrtala u dimu, odbačena naviše silinom udarca, Lesli sastavljenim pesnicama pogodi protivnika u pleksus.

Kao malj, one prodreše kroz kožu i meko tkivo, razarajući sve što im se našlo na putu i donoseći smrt koja je bila toliko brza da žrtvi dopusti samo oproštajni krik koji ostade da lebdi u uskovitlanom dimu.

U prolazu kraj onoga koga je oborio nožem, on se saže da izvuče oružje zariveno duboko među rebra. Nije se potrudio da obriše sečivo od krvi; zašto bi to, uostalom, činio kada je topla ljudska krv još kapala i sa njegovih golih šaka?

Tiho struganje čelika po kamenu privuče mu pažnju i on raširi usne u prezriv osmeh.

Kremer samo misli da je spretan i tih. Za čula ninđe šumovi koje čini isto su onako upadljivi kao za običnog čoveka kad raci slona po podlozi od suvog pruća...

Bio je tamo gde treba kada je Kremer za još jedan palac podigao rešetku kanalizacije na samoj ivici betonske piste, nekoliko jardi od poslednjeg parkiranog kamiona.

Stojeći na suprotnoj strani kvadratnog otvora u betonu, tamo gde ga Kremer ne može videti, ninđa nabra nos.

— Imaš čudan ukus, Kremer — reče šapatom. — Ili si, možda, odlučio i da umreš u kaljuzi u kojoj si živeo?

U pokušaju da cev svoje puške okrene prema tom glasu, Kremer leđima i temenom snažno odiže čeličnu rešetku. Pogled ninđe susrete se sa očima či je su se beonjače isticale na licu potpuno crnom od prljavštine.

Provlačenje kroz kanalizaciju nije nimalo prijatan način da se nekuda stigne. Kremeru mora da je bilo jako stalo do Leftija Evansa.

Čvrsto oslonjen na levu nogu, ninđa malo podiže, a zatim oštrim pokretom spusti desno stopalo na rešetku.

Suv, neprijatan zvuk polomljene lobanje, odmah za njim i

metalni tresak kada je rešetka ponovo čvrsto pala na svoje mesto u betonu. Onaj ko dođe po Kremerovo telo da bi ga sahranio imaće muke da izvuče ostatke njegove glave iz međuprostora rešetke.

A sada je na redu njegov najbolji prijatelj...

Lefti Evans još uvek je ležao na sedištu, sa čelom oslonjenim na volan automobila oko kojeg su se leno kovitlali poslednji ostaci već razvejane dimne zavese.

Okruživši pogledom oko sebe, ninđa prebaci opušteno telo preko ramena, isto kao maločas Feretijevo.

Nigde nikakvog pokreta u blizini. Samo grupa uniformisanih ljudi koja neodlučno stoji kraj otvorene kapije, buljeći u ono što se zbiva na parkingu.

Levom rukom ninđa im dade znak da se uklone i oni to uči niše. Uprkos pištoljima u futrolama, niko od njih nije bio raspoložen za razmenu mišljenja sa čovekom koji je tamo na betonu ostavio šest mrtvih tela.

Fereti je nemo buljio u njega dok je za istu bravu vezivao i opuštene ruke Leftija Evansa. Pokušavao je da progovori, videlo se to po očima, po pokretima suvih usana i jezika u otvorenim ustima, ali iz stisnutog Feretijevog grla nije izlazio nikakav zvuk.

»Strah je odista užasno osećanje«, pomisli ninđa posmatrajući taj prizor. »I ponekad ima veoma čudne manifestacije...«

Odmakao se nekoliko koraka od kamiona, podigao pogled na više i osmehnu se.

— Sada si ti na redu, Mijamoto — reče.

Tišina.

Ne baš potpuna. Taj neobični šum...

U dva duga skoka Lesli se stvori kod zadnjeg dela kamiona za čiju je kabinu vezao dvojicu gangstera i povuče ceradu u stranu.

Video je Mijamota dok se pre izvesnog vremena šunjao da zauzme mesto za koje mu je njegov instinkt ninđe rekao da će uskoro biti ključno. Haragei je, međutim, sve vreme ćutao, pokazujući da mu od starog Japanca — za sada — ne preti nikakva opasnost.

Sitno zbrčkano lice sa sklopljenim očima. Lice koje pokazuje onaj veličanstveni duševni mir koji postižu samo najveći mudraci među ljudima...

I oni koji su umrli pre svega nekoliko trenutaka, čineći ono za što znaju da je jedino ispravno i časno...

Mijamoto je odabrao sepuku, ritualno samoubistvo japanskih samuraja. Jedini časni izlaz za onoga ko je doneo pogrešnu odluku, pa makar i sa najboljim namerama.

Kod sepukua čovek otvara sopstvenu utrobu sa dva ukrštena poteza dugog noža. Muke ne

traju dugo, jer odabrani pomoćnik stoji kraj samoubice da bi mu jednim hitrim udarcem mača odsekao glavu.

Mijamoto nije imao pomoćnika i nije umro lako, ali je ipak umro srećan, konačno pomiren sa samim sobom...

Dva para očiju, punih užasa, posmatrala su ga dok je na rezervoar goriva iza prednjeg točka kamiona postavljao jednu od svojih eksplozivnih kuglica, ovoga puta povezanu sa satnim mehanizmom.

— Šta... šta to radiš, Eldridž? — promuklo upita Lefti Evans.

Nije odgovorio. Uostalom, šta se i može odgovoriti na tako glupo pitanje?

— Zašto? — progovori konačno i Fereti. — Zašto, Eldridž? ZAŠTO?

Dovršio je podešavanje satnog mehanizma i uspravio se.

— Vas dvojica još niste shvatili čime su vam to vezane ruke? — upita.

Obojica su jednovremeno okrenuli oči prema svojim vezanim šakama. Fereti sa nerazumevanjem, Lefti sa izrazom prave panike na licu.

— Vidim da si ukapirao, Lefti. Tu su brojanice mladića po imenu Karlos Romero. Mog prijatelja. Sada je na dnu Zaliva, kao što znaš. Srećom, to nisu obične brojnice, inače se ne bih smeo osloniti da će vas zadržavati deset minuta. Da, deset minuta. A onda ćete zajedno sa vašim raketama krenuti najkraćim putem u pakao!

Zaurlali su složno, u jedan glas kada im je okrenuo leđa i krenuo prema širom otvorenoj kapiji. Za deset minuta biće daleko, ali ne previše daleko da ne oseti udarni talas eksplozije kada projuri nad njim.

Lišće drveća je zašumelo od naglog pokreta vazduha, da bi se tek tada začula potmula tutnjava eksplozije.

Nije se okrenuo da pogleda u oblak dima koji se dizao nad čistim belim betonom. Razmišljao je o tome kako je dodir vazduha na njegovom vratu, maločas, bio neobično hladan, uprkos suncu koje peče sa neba.

Znao je objašnjenje, naravno. Ledeni dah smrti još jednom je prošao pored njega, ninđe...

— KRAJ —

Iseći i obavezno sačuvati

NINDA-STRIP KAIŠ

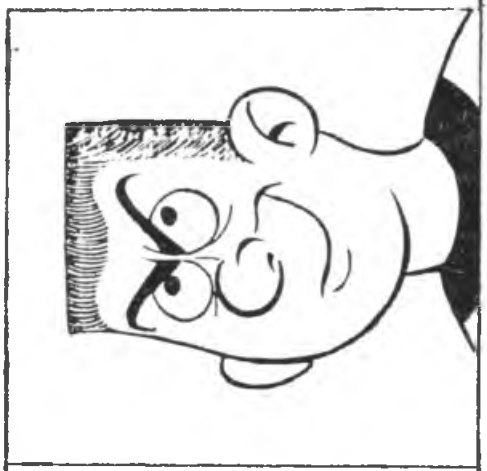

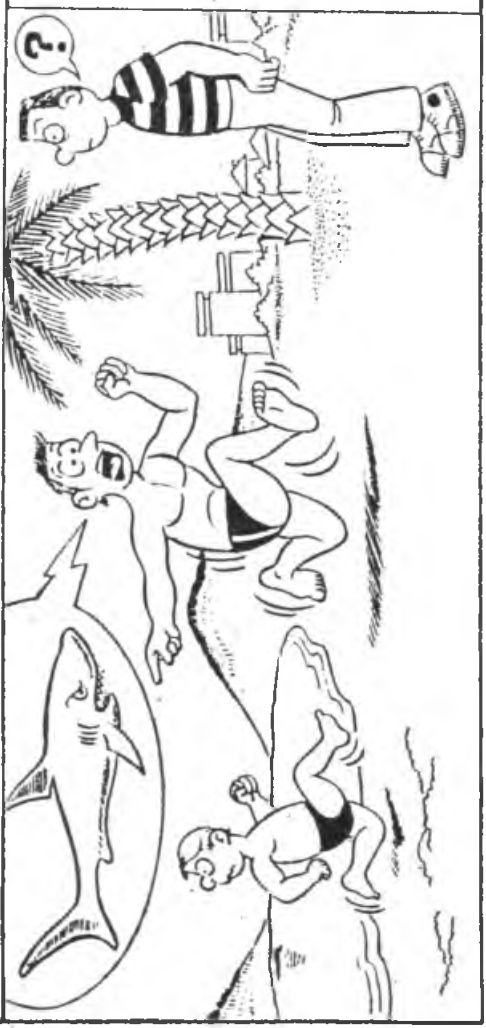

VELIKI NAGRADNI KONKURS Ninđa-roman/71 (april 89)

ZAJEDNIČKA NAGRADNA

NINĐA

Jeste li već pročitali super-specijal časopis *TAJNE NINĐI* broj 008 (mart 89). Izašao je sredinom marta. Ako niste požurite do prvog kioska. *TAJNE NINĐI* broj 008 u prodaji su sve do sredine aprila. Zašto?

Zato što je u *TAJNAMA NINĐI*/008 (mart 89) objavljen jedan (od ukupno četiri) nagradna strip-kaiša, neophodan za učešće u **VELIKOM ZAJEDNIČKOM NAGRADNOM KONKURSU** koji organizuju redakcije romana u sveskama *NINĐA* i specijal-časopisa *TAJNE NINĐI*.

USLOVI KONKURSA

U specijal-časopisima *TAJNE NINĐI*, koji izlaze sredinom svakog meseca, i to u brojevima 008 (mart 89) i 009 (april 89), kao i u roto-romanima u sveskama *NINĐA* broj 71 (april 89) tj. u ovom broju i u broju 72 (maj 89) objavljujemo 4 (četiri) dela strip kaiša jednog ninđa-stripa. Delovi (strip-kaiševi) ne objavljuju se redom. Vaš zadatak je da sakupite sva 4 strip-kaiša (2 iz *TAJNI NINĐI* i 2 iz romana *NINĐA*), da ih sačuvate i poređate logičnim redom. Prosto rečeno – da sastavite ninđa-strip.

Strip-kaiševe nelepićete NA KRAJU KONKURSA u posebna prazna polja (mesta) u NAGRADNOM STRIP-KUPONU koji će biti objavljen u *TAJNAMA NINĐI* broj 010/maj 1989. koji izlazi sredinom maja.

OVO JE NASLOVNA STRANA specijal-časopisa *TAJNE NINĐI/009* (april 1989)! Ako želite da budete dobitnik letovanja na moru, ninđa-odela, ninđa-papuča, ninđa-nunčaka i mnogih drugih nagrada **OBAVEZNO** kupite specijal-časopis *TAJNE NINĐI/009* (april 1989) koji izlazi sredinom aprila!

OTKRIJTE SVE NINĐA-TAJNE u super-specijal časopisu *TAJNE NINĐI! TAJNE NINĐI* na svim kioscima!

U maju Ninđa 72

UBIĆU TE, NINĐO!

. . . Obarač puške bio je napet do samog kraja. Još jedan slabašni pritisak, možda samo nervozni treptaj jednog nerva u telu biće povoljan da se pređe granica i cev izruči svoj smrtonosni tovar u telo ninđe.

– Ubiću te, ninđo! – reče on kroz zube. – Sada ću te ubiti!

Ninđa pokaza raširene prste svojih praznih šaka.

– Kao što vidiš, nemam oružja – reče. – Ali, tebi ipak neće uspeti da me ubiješ!